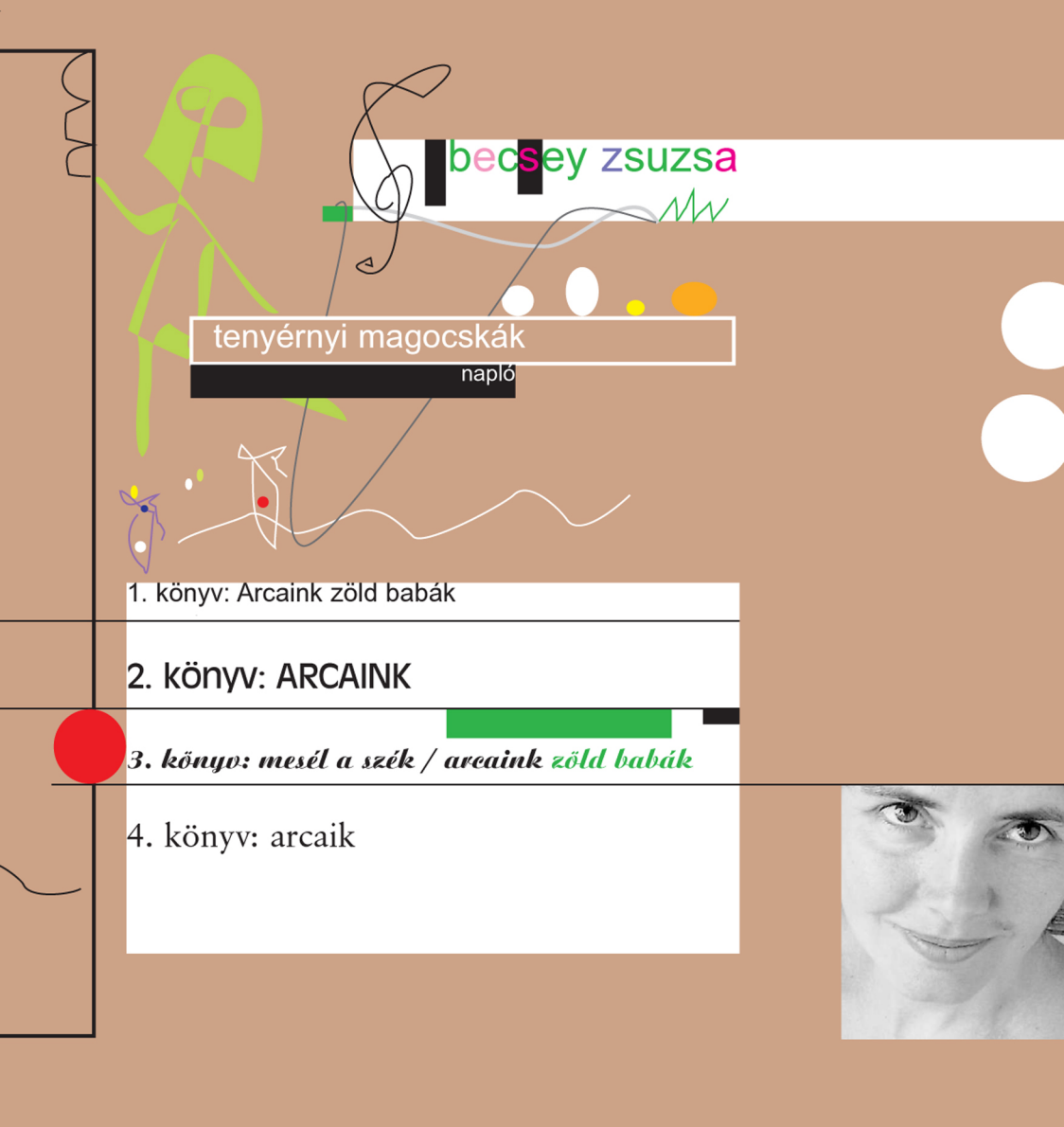

becsey zsuzsa

tenyényi magocskák

napló

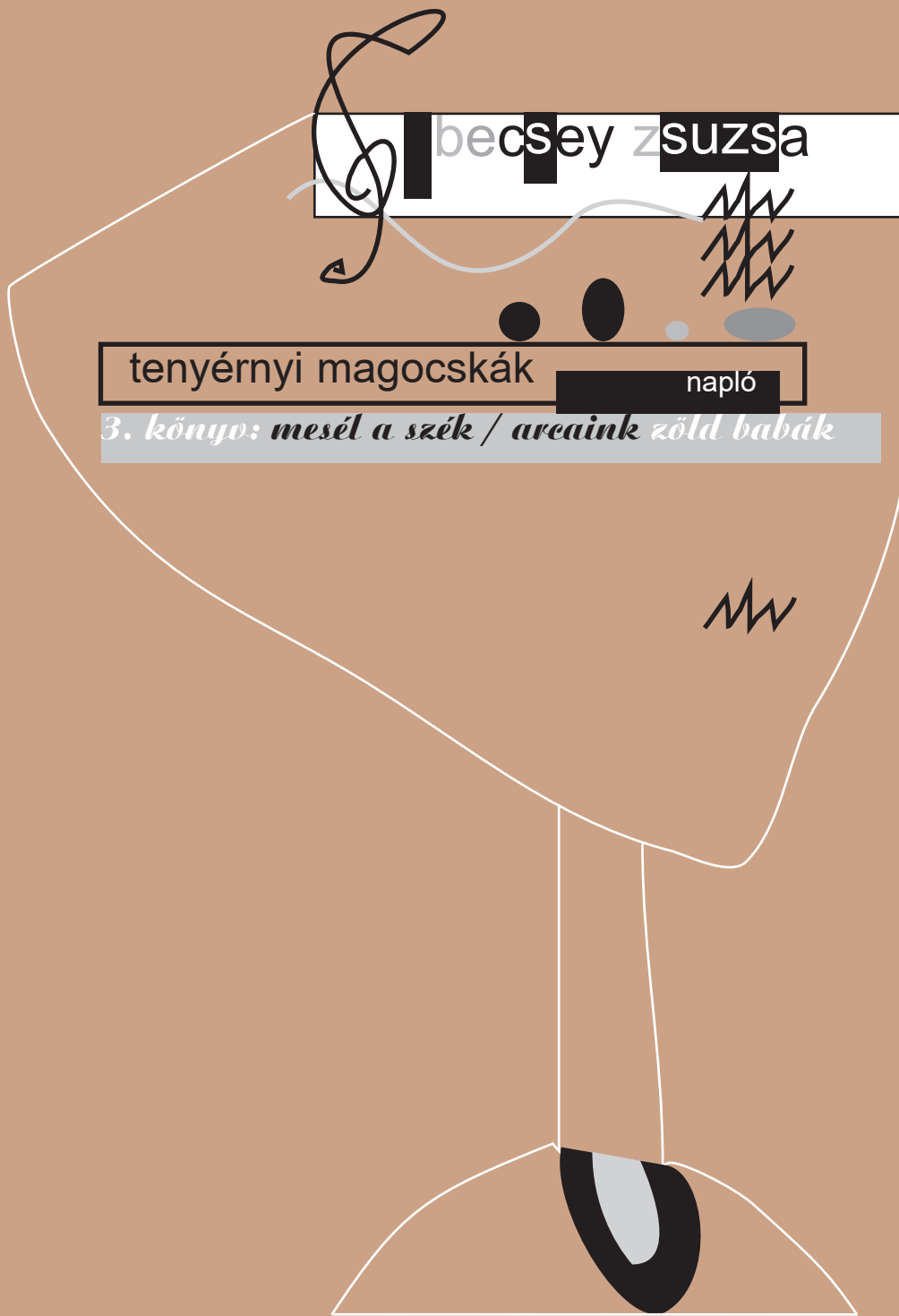
1. könyv: Arcaink zöld babák

2. könyv: ARCAINK

3. könyv: mesél a szék / arcaink zöld babák

4. könyv: arcaik

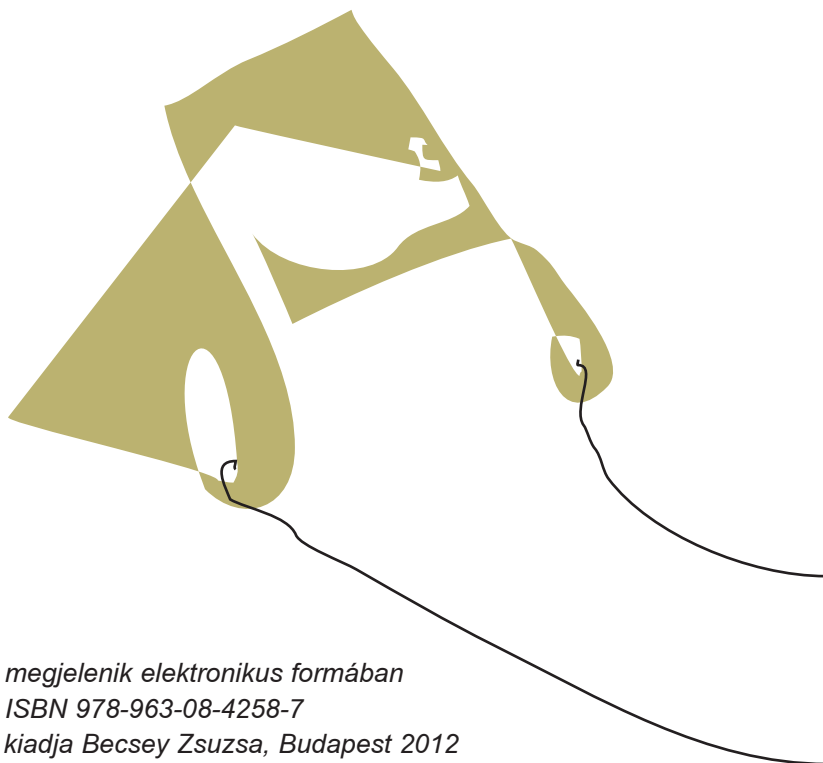

arcaink zöld babák

becsey zsuzsa

napló

*megjelenik elektronikus formában
ISBN 978-963-08-4258-7
kiadja Becsey Zsuzsa, Budapest 2012*

1 szerzői mintapéldányban kinyomtatta a Rózsadomb Contact Kft, 2012

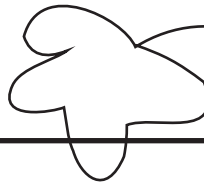
*a könyvet írta, rajzolta, szerkesztette és nyomdára előkészítette a szerző
© becsey zsuzsa, 2012*

*a szellemi munkát alkotói támogatással segítette a MASZRE (Magyar
Szak- és Szépirodalmi Szerzők és Kiadók Reprográfiai Egyesülete), 2009*

az írások 2007 és 2011 között születtek

becsey zsuzsa
napló

a szerző kiadása

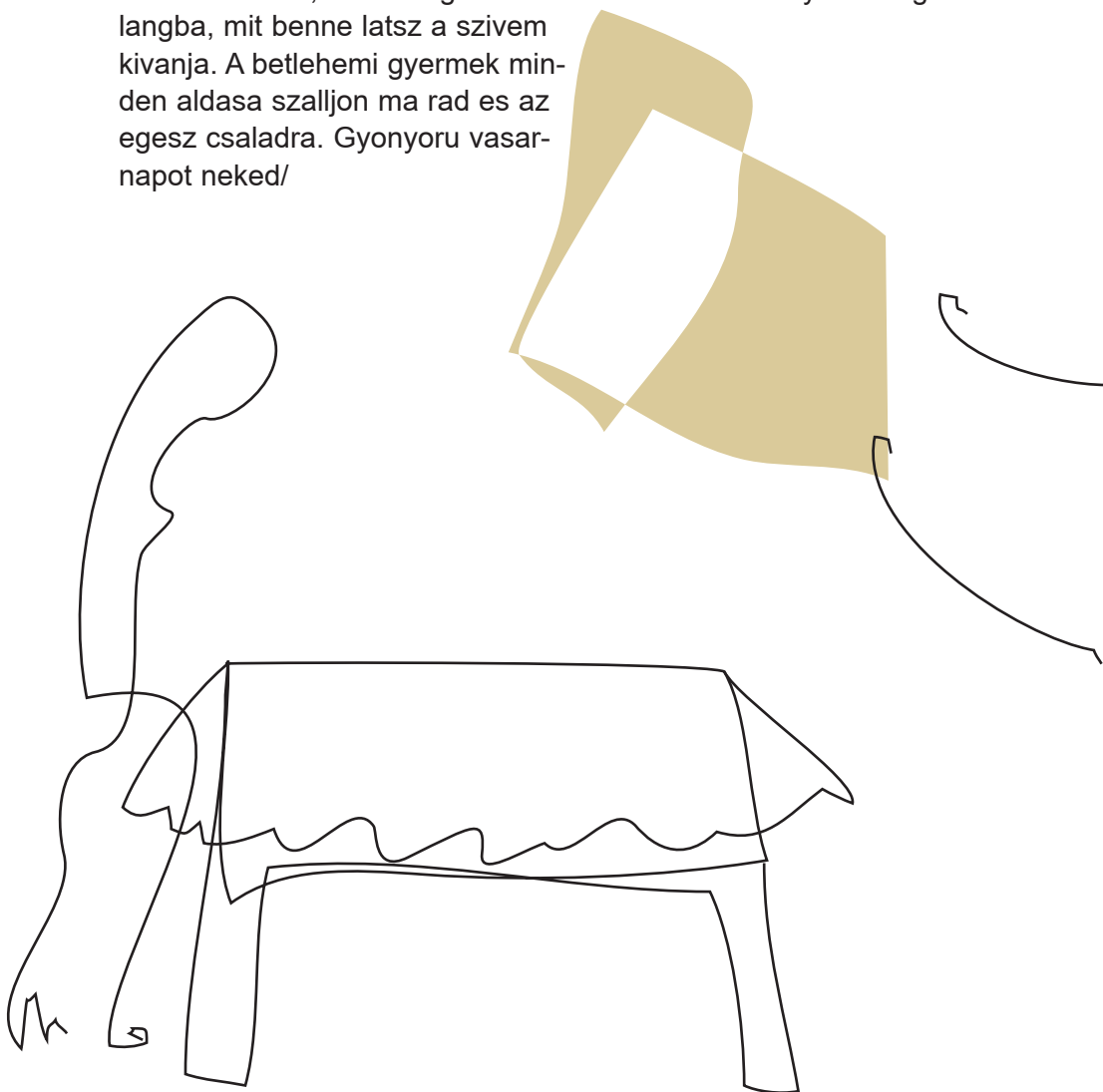

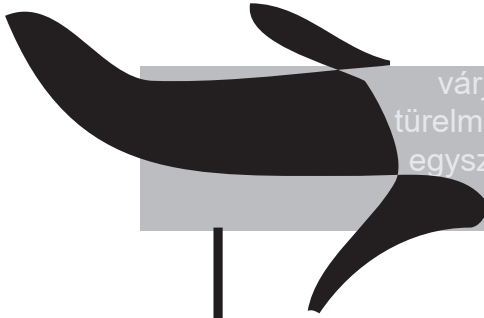
nyíljanak sírjainkra virágok. míg a sötét emléke elkísér. A
kulcs, a kulcs Kifordítottam a jót a rosszal. Ki ne szökjenek.
Én vagyok a zálog és a kapu is, majdani szabadulásért.

III. könyv

pár perce érkezett apácskám?anyácskám

Gyujts meg ma az utolsó gyertyát az advent aldasa, szeretete szall rad. A koszoru gyertyainak fenyé emlékeztessen a szeretetre szepre. Letelt immar a varakozas ideje csillogo szemeid forditsd a kisdedre, aki azért jott kozenk e rideg világba, hogy mi rosszat tettunk, mind megbocsassa. Nezz bele a fenyés lobogo langba, mit benne latsz a szivem kivanja. A betlehemi gyermek minden aldasa szalljon ma rad és az egész csaladra. Gyönyoru vasarnapot neked/

várjál, kicsia, várjál.
türelmesen várakozzál.
egyszer bizonyára ott
leszek.

Úgy szeretném ha minden helyrebillenne, vissza, ahol régen volt, ne kellene hordozni életem át ezt a terhet is a többi fájó emlék nyomán. Különösen nehéz, megszerettem, hozzászoktam az arcokhoz. Hogy volt-e bennem más, bármikor is, mint szeretet, nem tudom. Talán igen. Nem emlékszem, csak fájdalomra.

Ugye, ha egyszer sikerül egy igazán jó könyvet csinálnom, azt nem lehet majd nem megtörténtté tenni.

-

megszoktam már, messzire kell mennem, hogy titeket szeressenek. úgy féltem mindig, ha velem vagytok, nem fognak titeket szeretni. emlékszel? azt mondtad nemrég, ott azon az estén, vigyázzak magamra. felálltál, úgy búcsúztál. hát vigyáztam.

Szeretjük szépnek, jónak látni, érezni magunkat. Pedig a legigazabb,

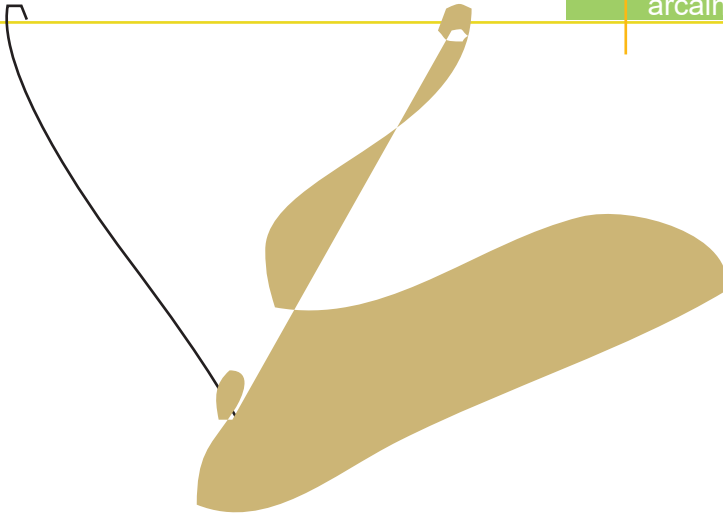
legszebb pillanataink nem akkor-e, amikor eltorzul arcunk a váratlan boldogságtól. Nem akkor vagyunk-e legboldogabbak, amikor öntudatlan erővel tör ránk a sírás, amikor ettől a szokatlan, igen ritkán ért boldogságtól eltorzul arcunk. Az igazi boldogság fájdalom is. Elfojtott fájdalmunk megkönnyebbült sóhaja. Olyan öröme, melyben egykori küzdésünk siratjuk. És mégis. Szeretjük magunkat szépnek látni.

Az írás igazsága és a valóságé csupán kiegészítik egymást. Van hogy egyik a másiknak homlokegyenest ellentéte. Előfordul az azonosság. Nincs hazugság. Valami valaminek mindig a szükséglete. Hiánya. Mindannyian mindigis a tökéletességre vágyunk. Törekszünk. Tudva, akaratlan. Nem a külvilágéra, felé, hanem magunkért. Hazudunk, hogyha kell, ezért a tökéletes látzatért. Túlélési képességünk mindennél erősebb.

Mondhatnám, hogy nem üzenek senkinek. Vagy hogy páromnak üzenek. De neki nincs szüksége üzenetre, mellettem van. Magamnak üzenek hát, magamért, hiszen üzenhetnék-e valakinek, bárkiért, akinek nincs szüksége üzenetemre.

(bocsássonak meg neked, nyulacska, ezekért, és minden más múlt és elkövetkező szavaidért)

A hazugságokat onnan, túlról is el kell fogadni. Ha büntetnek is.

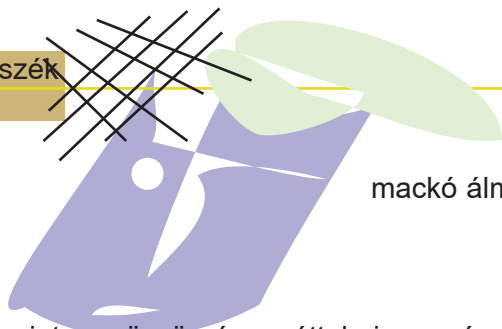

nem is tudom

*az én párom mindig boldog ha lát.
észrevesz, odajön, mosolyog.*

*a barátom is odajön, puszit ad, mosolyog.
a barátom ismerőse is, annak ismerőse is odajön.
(kezet fog, vagy csak mosolyog)*

*én szeretem, ha a páromat, barátját is, annak barátját is
mindenki mindenki barátját*

mackó álma

már megint a nyöszörgés, ezúttal nincs szívem felébreszteni,
hadd álmodja ki, aztán mégis felébred, álmodtál, mackó, igen,
mondja, valaki behív egy buszba, aztán elviszi a kulcsot, közben
besötétedik, nem tudtam, hogy mi van.
békén hagyom, hadd aludjék.

már megint a busz, akár az én buszos álmom.

nézek ki az ablakon, éjszaka?hajnal, igen, amikor mackó
álmodik, előtte vagy utána, és ott néz ez a kislány a falakból.

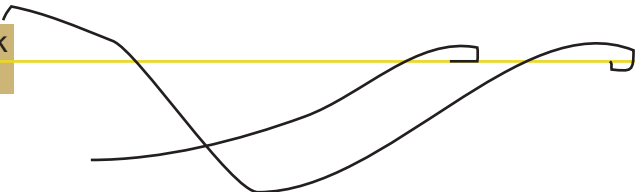

ha semmit nem adok, hogyan szeressenek az
emberek.

nem adok már világosságot az embereknek. lábak és az agy. egymással, ellendolgozva.

manó kedves, mi hárman már örökké együtt halunk meg. sosem változik semmi. lesz egy kislány akinek fogod majd a kezét. sosem nő meg. a miénk lesz. mackó is fogja kezünk. mindenki majd mindenkinek fogja a kezét. így hunyjuk le szemünk. amikor végleg elmegyünk.

holnap reggelből. a pipacs ébresztő.

ma anyák napja van. 2 évvel később azt mondja a virágos nő, ugyanaz a virágos nő, ne csepegtessem a vizet a tulipánról a rózsáira, mert akkor mi lesz a rózsákkal. nárciszt választottam.

Most már hogy így egyedül maradtam...

Nagyon nehéz folytatni. Megbicsaklott a toll, összegubancolódtak a szálak, mint akkor a másik könyv estében. Első?második könyv... Amikor ott is volt ez a gubancolódás. Szinte már elején. Aztán valahogy ott is, onnan, elindult. Ez van. Nagyon nehéz továbbmenni. Mindigis tudtam, lesz ez a pont, ahonnét szinte lehetetlen lesz továbbmenni. Itt állok, és tehetetlen. Ez a szöveg itt már oda is lett használva, mégis itt milyen más. olyan egészen különös hangulat van idebenn. Szeretem ezt a harmadik könyvet, az aranykönyv. Most is könny gyűlik a szemembe, ha pillanatra is benézek. De hogyan tovább. Ha mégis ittmaradnak, és innen, aztán ugye hogy ott a másodikban is éppen itt álltam meg, hogy ott is a kezeim kikötve. Szögre. A képek. És hogy itt hozzá a szöveg. Kegyetlen leszek. Ha megjelenik a három könyv, szigorúan majd együtt a hármat lehet megvenni. Hogy senki se ne tudja őket szétszakítani. Nagyon drága lesz, senki nemis veszi meg majd. Ilyen drága könyvet. És hogyan is olvasna el bárki is ennyi sok szöveget. És mégis. Boszorkány leszek. Ha saját könnyeimbe fojtok is. ilyen szörnyen boszorkánynak még talán sohasem éreztem magam. el tudnám pusztítani a világot. Annyi sok erőt érzek. Valójában ez olyan, hogy dehogy, hogy éppen pont a félelem. A tehetetlen-

ség gyönyöre keveredik valamiféle megnevezhetetlen erővel. De ezt sem így, akartam, most, csak elveszett a gondolat ahogy a billentyűre érkezett. A szó. a betű. Talán igen, ezt a párhuzamot is másként akartam írni. Mert máshogy volt.

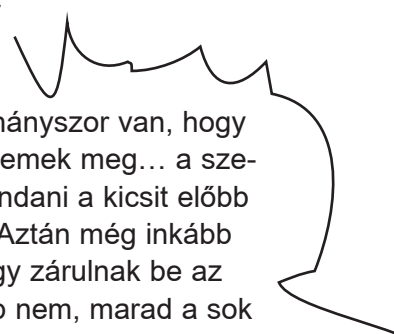
Esterházyra is akartam menni, az a nap, meg a másnap. De nincs erőm intézkedni. Írni kellett volna, de elszakadtam a világtól hirtelen. Olyan távolinak tűnik. Az emberek. Mintha évek teltek volna el hirtelen. Igen, még mintha lett volna erőm, hogy csak egy ímél írni, nem menne-e valaki a csoportból autóval, ha négyen, úgy a benzin is, mackó kiszámolta, megúsznánk az oda-visszát úgy 2000-ből. 2000. itt is. csak szólna, írna valaki, a csoportnak, hogy nem-e, vagy hogy keresne valaki társat, társakat... hogy menne a kocsí, vezetne, és akkor én szólnék. Hogy mennék. Csak egy pár betű, és kész volna. de nincs erő. Már. És késő is. holnapután. Hát kimarad. Úgyis annyi minden kimarad az életünkből, nemigaz? és mackó is viccelődött, itt nem mész el, kihagysz az orrod előtt jó programokat, és most mennél Pécsre? Hát nem tudom. azért számolgotatt, nézegetett, hogy hogy is jöhetne ki. na mindegy. mindent úgysem lehet. És itt rajtam mától a bajom is, jó, az épp holnaputánra talán elmegy. Mostanában, már ideje olyan keveset tart, nem húzódik 5 napokra, de mit is akartam? Már megint mit akartam igazolni, miért írtam. Hiszen amikor úgyis egyedül. Akkor minek írni. Persze végig kell most már menni. Az út végéig ki kell küzdeni. Ha összeszakad is minden szál, tovább. Magamnak mindig megbocsátani. Hogy holnap is majd szép nap. Mindennap szép nap. Fényből. Ha csak kicsi apró fény is a sötétben fény. Nemigaz? a sok fény pedig majd egyszer. Egyszer mindenképp elérkezem.

Szeretnem kell a naplót, mint ahogy nagyon sokszor szeretem is. csak néha nem, de aztán azt is megszeretem, mindig megszeretem ha szép pillanattól.

Aztán meg itt kell maradnom. Az ég, a kéz, tudja mit kell tennem, és vezet majd. Mint ahogy mindigis vezetett, nemigaz? sosem hagy el. a boszorkányság pedig tüskék nélkül. Szinte simogatom bőrömet. Az arcom is, észrevettem, persze, hogyan simogattam. Szerettem, és gyűlöltem, és félttem tőle. De mit számít. amikor csak egyedül. A bőr, a szem, a fény, a sötét. Amikor tovább kell menni. Az eltorzult arcok ...jó ég, belső hangon beszélek, és éppen mint weöres sándor. Az ő hangja bentől ahogy szótagolom a szavakat. Meg kellene ragadnom kezeimmel a torkomat, hallgasson ki belőlem. A hang. Meg kellene fojtani a hangokat. De szeretem magamat. És békességgel fogom elaltatni. Majd igen, jól alszom. Bizonyosan mélyen, szépen alszom el. álmom sem lesz, mint máskor. Felkelek, és minden folytatódik újra, újabb vagy egy már egészen régi mederből. Már a verseim sem szeretem. Amiket szerettem sem. olyan távol, mint amikor ezt a beírást kezdtem, és az emberek. Éppen olyan távol minden. De majd holnap újra közel lesz és szép. És a fonal is megkerül. Mondta is mackó, hogy ki kéne húzni a zsinórt, azaz hogy kicsavarozni, az újat, amibe beraktam a másik falból. Igen, a harmadik könyvhöz más zsinór, és kicsit ki kell nyújtani, ne legyen annyira göcsörtös, mert megbotlunk benne, én mondtam hogy talán a szőnyeg alá tenni, de az sem túl jó, szerintem, mindegy. valahová. Hogy legyen. Botolni, vagy simán, együtt, mindegy is. menni, haladni az úton valamerre.

Na. Minden lesz valahogy. Eddig is megvolt valahogy az élet. És ugye hányszor csalódtam is, amikor a dolgokat csak képzeltem. Hogy amikor bebizonyosodott, minden szenvedés is csak a képzeletből. Hogy mert a valóság nem azonos volt a belül képzett képpel. és csak sokszorozódott, amíg aztán fel kellett ébredni. hogy mindig egyszer így-úgy felébredtem. Mert ugye alszunk is, mert elfáradunk, aztán meg felkelünk, hogy legyen miből újra megint elfáradni.

Nem, nem vagyok boszorkány, és sajnos túl erős sem. kifejezetten gyenge... gyengécske. De azért minden új ébredés tartást is ad. Persze kicsit görcsök még a kezeim. De majd kialakul ez is, mint ahogy mindennek egyszer

Ma nincs kedvem benézni sehova se. pedig hányszor van, hogy kicsit ha előbb, de ma félek az embertől, a szemek meg... a szemek elmentek. Akkor meg ez. és le tudok mondani a kicsit előbb utánról is. ha már olyan nagyon utána úgyis. Aztán még inkább nagyon utána, onnantól már majd mindegy. így zárulnak be az ajtók. Hogy megnyíljanak mások, vagy inkább nem, marad a sok becsukott ajtó. Csupa ajtóból is ajtók. Hogy már nekem is jó, jobb, ha már nem nyílik ki ajtó. Amikor már nem lesz ajtó. Amikor már elfelejtem hogy ajtó. Félttem mindig, nem, nemtudommár mitől félek félttem, majd felmegyek mackóhoz és volt nincs ajtó ajtókból. Aztán befordulok és alszom. ajtók pedig bezárva, mindig jól bezárva, manóktól, kéztől, arcoktól. Jó nagyon bezárva. Csak felejtsem is el amiket írtam. Nehogy kinyíljanak ajtók. És kezdődjön előlről félelem. Amikor már megszokom a bezárt ajtót. Nem, nem, határozottan jól bezárom mindig magam után az ajtót. Nem szabad ajtóknak kinyílni. Ablakból. Csukva.

Gyenge vagyok, igen. itthon kell maradnom. Azt hiszem jó nekem. itthon. a 2 naphoz frissnek lenni, napsugár, lélek, a tüdő sötét. Fejem is. Itt kell ülnöm a sötétben. Hogy kilábaljak. Hogy megnyíljanak ajtók. Meg kell dolgoznom érte. Ajtókért. Az ajtók nem jönnek magukra. Sok erőt kell gyűjtenem. Hogy újra világos legyen sötétből. Az ajtók pedig eljönnek értem. tudom. hogy lesz sok erő. Azaz hogy onnan már lebegek.

Visszatérni szobákból.

július 30., szerda

mesél a szék * arcaink zöld babák

a

aa

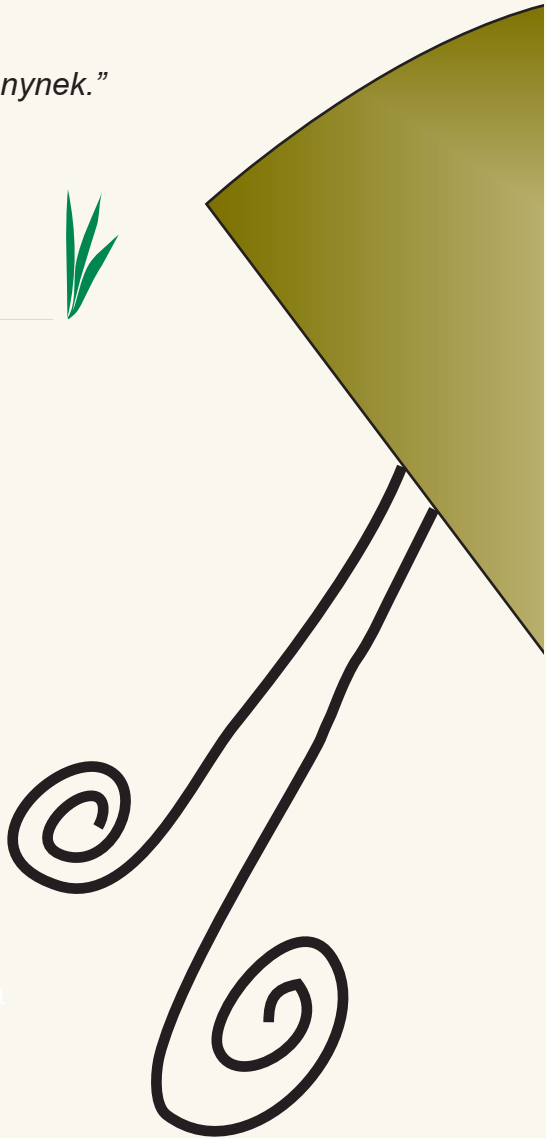
aaaaaaaa

*„A szegények régen nem látszanak,
elhúzták előlük a redőnyöket,
csak az emberek beszélnek
akkor is, ha már nem jók reménynek.”*

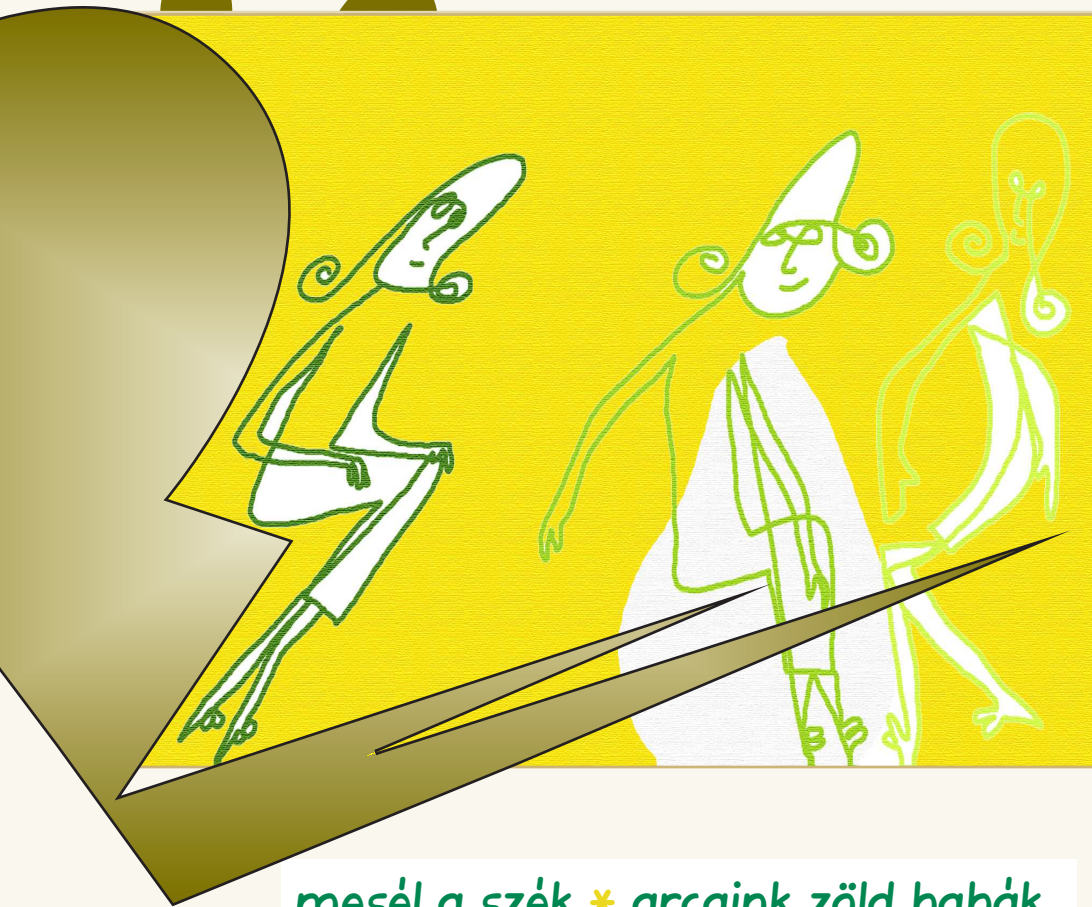
...

aa

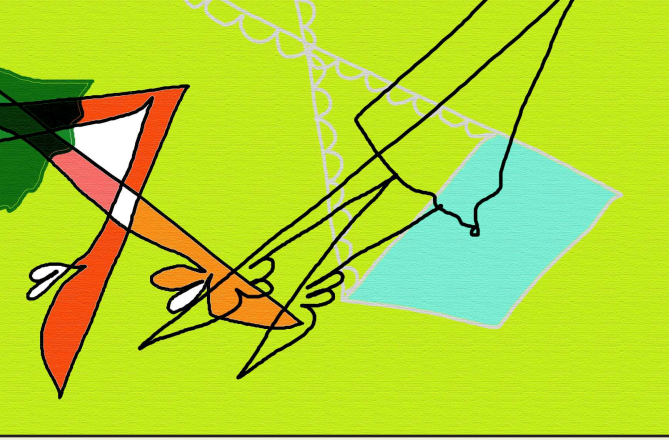
aaaa

becsey zsuzsa

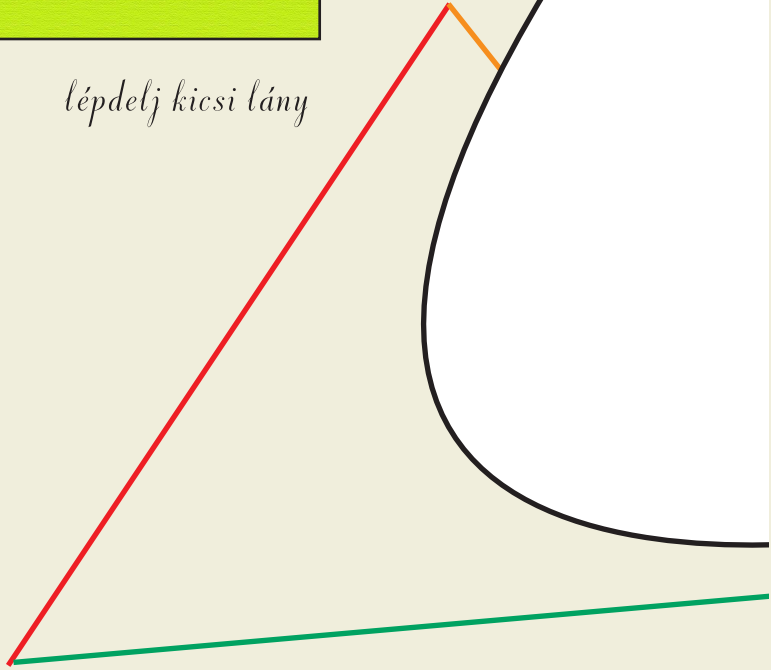

mesél a szék * arcaink zöld babák

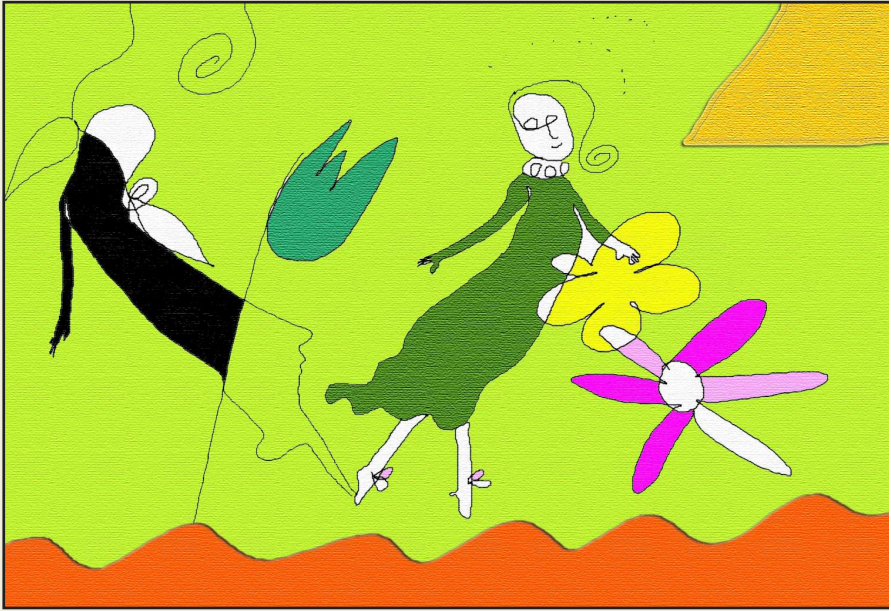
naplóregény

lépdelj kicsi lány

a könyvet írta, rajzolta, szerkesztette, valamint nyomdára előkészítette a szerző
© *becsey zsuzsa, 2010*

át árnyékkodón.

arra születéssel, mindig másokért légy feláldozva. de te csak hidd, hogy fények. az elszakadt darabokat majd sorra megöltögetem. csak mi maradtunk magunknak. egy álmot akartam csupán, nem az életet. hogy aztán minden életből.

*Könyvben is könyv. Különös... egészen nagyon
különös. Könnyek könyve a könnyekben is
könyvekből.*

Bemutatom a frankfurti mackómat

Nagyapám ebből a székből mesélt, egy sötét, kicsi, szinte mindig fekete szobából. Akkor bordó, olyan egészen sötét, meleg bordó színe volt. Nyomott, súlyos volt mindig a szoba nagyapámtól. És amikor mesélt, az nagyon ritkán volt. Egyetlen hosszú mesére emlékszem, olyan igazán hosszúra, akkor már azt hiszem, felnőttem.

Viszont szeretne süttetni magát a napon, ilyenkor például újságot olvasott.

Bevallom, mindig kicsit szégyelltem, hogy én amikor a napon, sosem tudok olvasni. Olyankor csak a nap van, fény. És például ábrándozom. Álmodom. Vagy egészen elbódulok. Csak olyankor tudok olvasni, ha árnyék is van. Mackó is tud, mindenki tud olvasni a napon, csak én nem.

Régebben hasonlítani kívántam az emberekre. Talán volt hogy próbáltam is, de erre nem pontosan emlékszem. Sehogyz

sem értettem, miért nem olvashatok én is a napfényben.

Ma már nem próbálok. Élvezem a sugarakat, mikor ha
kint erdőn, sziklák között, adódik.

(ablakon fény, árnyék)

Viszont kicsi gyermekkoromból emlékszem egy nagyon sötét
cselédszobára, kvártély, így hívták akkor de valójában albér
let volt, nagyszüleimnek szükségük volt pénzre, azért adták
ki. Az annyira sötét volt, még a nagyapáménál is sötétebb,
és félttem. Amikor titokban testvéremmel kicsit nagyobbak,
és senki nem látott, bemerészkedtünk. Akkor már lakat is
volt rajta, nem is tudom, hogy jutottunk be. Azt hiszem,
már nem lakott ott senki. Régebben is csak arra emlékszem,
mindig valami fiatal leány, nő, lakott ott, időnként
cserélődtek, és csak annyit láttam, hogy a napfényben mos.
Azok a leányok mindig mást sem csináltak, mint mostak
meg teregették. Meg hogy olyan boldog volt mindig az
arcuk.

Nagyapám mosolygott, ingyenckedett velük, úgy értem
bóckolt, viccelődött, de én nem találtam akkor annyira vic
cesnek. Csak az a furcsa, nem emlékszem, nagymamám
hogyan mosott. Hogy kint mosott, vagy bent mosott. A
tálakra emlékszem, de mintha lett volna egy nagyobb
fémvályú is. Igen, valóban, mintha az is olyan nagyon hab
zott volna. Én csak azt nem értem, miért volt mindenki
mindig olyan boldog, amikor mosott. Mert azt tudom,
anyám amikor fürdőkád lett, bent a szűk fürdőszobában
kézzel mosott. Csak annyi helye volt, hogy állni tudjon. De

Ő sosem volt boldog, amikor mosott. Aztán csak nagyon soká lett gép. A cselédszobából később garázs lett. De ez már másik világ. Harmadik generáció.

szép, antikasztalon írok, még a nagyapám idejéből. csakhát rajta most nem pergamen, tinta, penna, hanem a számítógép. fiókokon rézveret fogantyúkkal, tetején zöldbársony. kopott, de én így szeretem. amikor felújítják, nem annyira szeretem. pl. a fotelokat. azok itt most túlságosan újak. kissé idegenek. majd megszokom. kislepél. elbújítam hozzád titokban. tegnap este is itt álltam, azaz ültem, de olyan fáradt voltam, hogy nem tudtam írni. a 15 órai buszút, és az 1 napos nemalvás után. ma még süt a nap. tegnap a fáradtság ellenére szép napom volt. biciklik, nagycsaládi nap, szomszédkertben ücsörgés (ahol már minden kihalt, akik még lehetnének, távoli ország...) meggyel, málnával, ribizlivel, egressel, meggyel. és a napozás. már kinéztem, hol fogok meztenül napozni.

(jut eszembe a múltkorról: magassarok vagy mezítláb. ebben is két véglet. na de ha csak magammal, akkor a kopott, elnyűtt lapos szandit szeretem. középutat kell keresnem, venni kéne már egy kényelmes szandált. mindenkorra.)

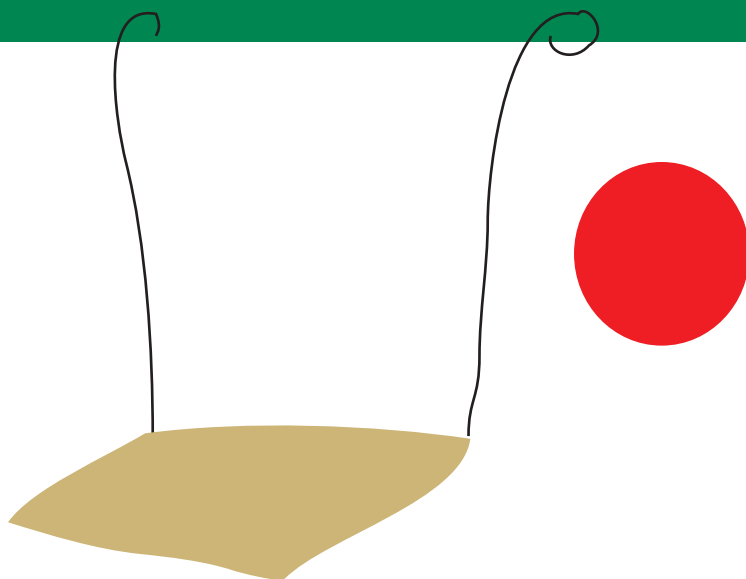
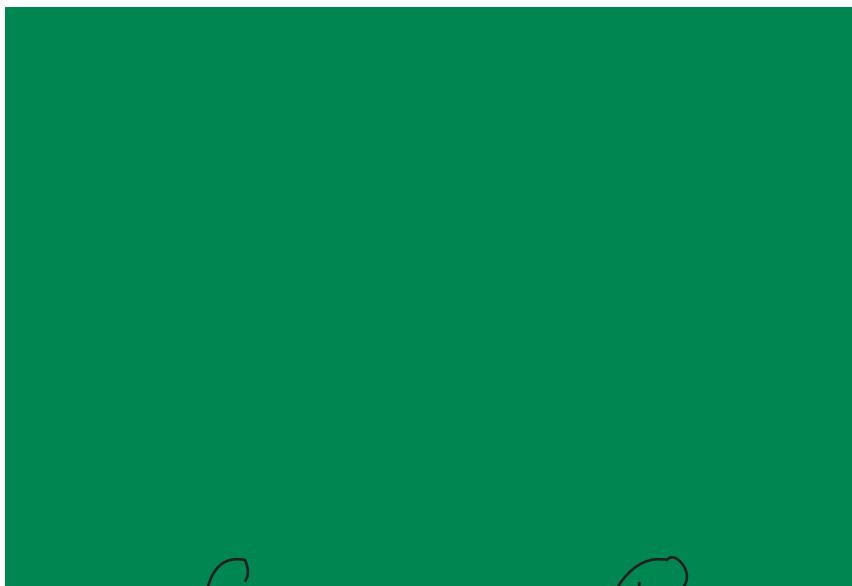
este megtanultam messengerezni. Tündével. de a hang még nem megy. csak a levelezés. sietnem kell, mert mindjárt mindenki érkezik. és akkor programok... talán bicikliút. itt lehet hogy megint van bolha. pedig cica sincs. azóta. s patyolatra suvickolva minden. patyolattiszta. olyan finom volt este az ágynemű is, olyan meleg dunyha. itt éjszaka nincs meleg. lehet hogy mégse bolha. de viszket lenn a lábam. ma reggel kutyasimogatással kezdődött a napom. igazából már nem haragszom annyira, hogy itt van. pedig

ugyanolyan hangos időnként. bizonyítja, milyen jó gazdi.
szomszédot is ugat. pedig azt aztán senki nem kéri.
megszoktam, igaz, ma nem ébresztett hajnalban. de ne
fesse az ördögöt...
reggeli a szabadban. akárcsak az impresszionistákkal. és
most kivételesen mackó is velem reggelizett. pedig ő
otthon sosem reggelizik. szüleim templomban. apám meg
akart tegnap téríteni. prezbiter. nagy beleéléssel. nem is
tudtam, hogy ma már illik színesruhába is templomba
menni. itt mindent pénzben számolnak. megdícsérem
anyám szandálját, hát bizony, mondja, bőr, 1millió500.
na búcsúzom, naplóm. mert már a család egyrésze itthon,
másik rész hamarosan.

APÁMMAL SZEGÉNNYEL SENKI NEM SZERET SEHOVASE MENNI, kiabálva beszél, körülötte harsog utca-szomszéd, pedig NEM SÜKET (VAGY HA IGEN, CSAK KICSIT), ÉS MINDIG CSAK ARRÓL AMI ŐT IZGATJA, NEM ÉRDEKLI HOGY AZ MÁST NEM, VAGY HOGY KI MÁST ZAVAR MÉG. CSAK MONDJA-MONDJA MINDIG A MAGÁÉT. Egyedül amikor a temetőben (VAGY AMIKOR ESTI SÉTA), S MESÉL A PADON A CSALÁDFÁRÓL (ANYÁMMAL), AZ OLYAN MEGHITT, AZT IGEN NAGYON SZERETEM. Minden évben legalább egyszer. Akkor nyugodt, és csendesen szépen emlékezik. Olyankor minden szavát feliszom. Egyébként én időnként szoktam sajnálni. Titokban. Máskor sajnos idegesítő. Egyedül mackó szeret vele menni, ő nem tolja el magától, legyen szórakoztató-vicces vagy épp nevetséges, mackó mindig megsajnálja (igaz ő egy évben egyszer, két héti van itt... mellesteg akárcsak én. És ha a család hangos, ő olyankor észrevétlenül elvonul. Olvas vagy napozik. De egyébként máskor mintha élvezné is társaságát, azaz pont azért kedveli, amiért más nem. Megnézném azért ahogy én ismerem, hogyan ő is több ideig...) Általában meqvédi ha bántják, vagy nevetségessé teszik. Mackót hidegen hagyja a többség, az illem, a szokás, vagy hogy más mit gondol. Azaz érdeklí, de másként mint ahogy szokás. Most ezt nem tudom kifejtetni. Ebben kicsit hasonlók vagyunk, bár engem még inkább nem érdekelnek ilyen dolgok.

Ma különös alkalom, hogy én is a barátnőmmel, így adódott, hogy ők ketten autókáztak brassó, majd fürödni rétyi-tó. De ez csak a terv volt. Mert valójában...

Tudni kell azt, hogy apám sok-sok év után jutott hozzá pár napja új autóhoz, amire több éve (több tíz?) szívrepesve várt. Mert egyébként anyámmal hónapról-hónapra éltek kis fizetésből-nyugdíjból tisztességgel. De mivel apám annyira vágyott, hát sikerült eladni egy öröklött földet, amiből végre annyi sok év várákozás után jutott az új autóra. Anyám keserűségére, mert ő nagyon sportlós. Ő hitvallása, addig nyújtózkodni, míg... Mert itt ugyan ebben az országban tisztas fizetésből arra nem futotta. Autóra. Pedig lottózott apám, megállíthatatlan, hiába remélt. Szerencse nem kísérte. Még kis

kölcsönt is VETEK fel HOZZÁ, AMIT SOSE TETTEK ÉLETÜNKben, HOGY MEGLEGYEN AZ ÚJ AUTÓ.

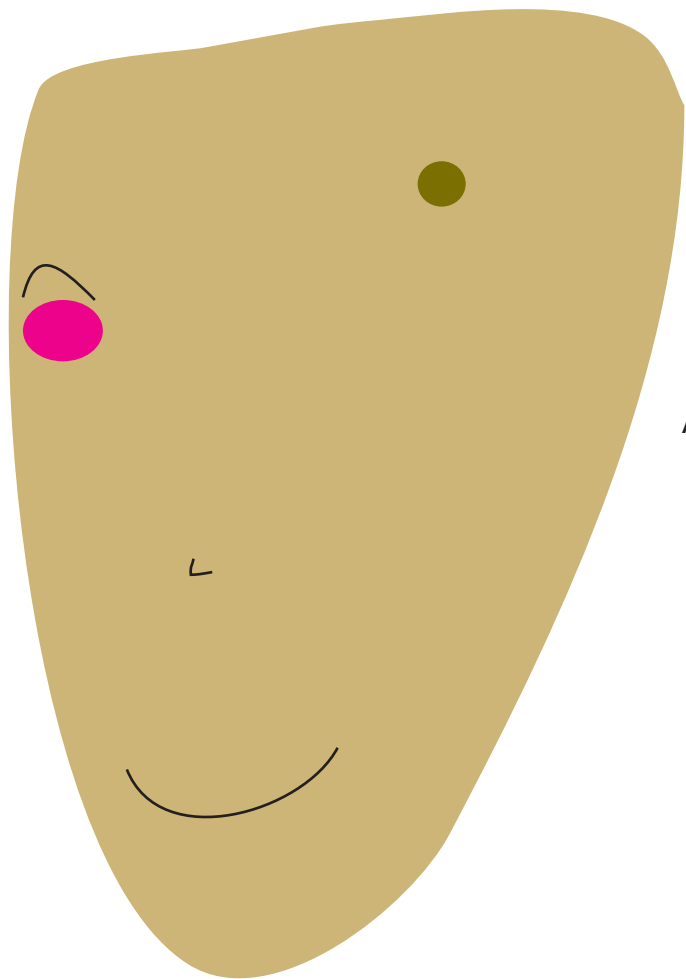
Hazajöttek. Mackó - Apám, SZOMORÚ ARC. FÜRDÉS NÉLKÜL. NEM JUTOTTAK EL RÉTYI-TÓHOZ. ÚJ AUTÓ MEGÜTTETVE. Apám RÁFÁZOTT MÁR MEGINT A TÚLZOTT FIGYELMESSÉGÉVEL. MERT Ő MINDIG MINDENKIT ELŐRE. AZ EMBEREK ITT AZ ÚTON NINCSENEK EHHEZ SZOKVA. (Mellesleg bent a házakban SEM.) Egyébként mackó ki NEM ÁLLHATJA PESTEN SEM AZ AUTÓKAT, AUTÓSOKAT, HOGY Milyen VADAK, Ő biciklipárti, de elvult szörnyűlködve, HOGY ITT BRASSÓBAN HEGYÉN-HÁTÁN, szabály-szabályt szegve, VISSZASÁVON ELŐZVE TÖMÉNTLEN MENNYISÉGŰ AUTÓ. ÉS Apám SZEGÉNY... PONT amikor MÁR csendes helyen, a RÉTYI-TÓ felé. Jóformán AUTÓ SE... Szabályos elsőbbségadás közben JÖTT BELE a SEMMIBŐL bukva elő, hátulról. Pedig Ő VEZETŐOKTATÓ IS VOLT, ÉLES SZEMMEL s igen JÓ REFLEXSEL (NEM-beszélve ARRÓL, HOGY ping-pongedző ~fonák is MEG, HÁT szóval AZ egyenes~, oda is JÓ REFLEX), MIUTÁN 30 ÉVIG AUTÓTECHNIKUSKÉNT FILLÉREKÉRT AZ ÁLLAMNAK ÉJJEL-NAPPAL dolgozott. PERSZE EZ CSAK INNEN SZÁMÍT FILLÉRNEK, MERT OTT, AKKOR MINDEN olyan TERMÉSZETES, ÉS MINT ilyen, UGYE, EGÉSZEN RENDben. AZTÁN INNEN, ONNAN IS AZ idő KIFORDUL. A kerekek.

RÉGEN AUTÓVERSENYZŐ - VAGY inkább CSAK SZERETETT VOLNA, DE EZT IS UGYE AZ EMBER amikor MEGÉLI, SZINTE VALÓSÁG ~ PONTOSABBAN, ÚGY MARAD MEG MINT VALÓSÁG.

VÉLETLEN, VAGY AZ idő MÚLT EL FELETTE. Ki tudhatná AZT MEGMONDANI.

És Ő MOST VÉTLEN. AZ idő AZ EMBERREL.

Apám CSAK NÉZTE (MACKÓ elmesélése SZERINT), NEM tudott megszólalni. MINT aki NEM hiszi, AMI történt. Ő, aki beszéd nélkül egy tapodtat SEM, s aki MELLETT NEM LEHET megszólalni.
... AZ AUTÓT

kibújt-bújt"

A

6. nyulacska 2008.07.29. 23:47

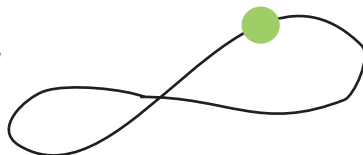
Nálunk otthon (pontosabban Háromszék szívében) a gyerekek, nők állnak becsben, annyira, hogy a többnyelven beszélő lelkész és tudós-politikus nagyapám, aki élete nagyrésztében tanár, (jelenlegi ismereteim alapján) rövid ideig a bukaresti román parlament magyar képviselője, szinte csakis a lánygyermekét vette pártfogásba, táplálta szeretetével, és nevelte évekig annak is két leányát. Egyikből orvos, másiból gyógyszerész lett, mindkettő az emberiség hasznára. Én legkisebb fiúgyermek leányaként, igaz, nem jöhettem számításba. Nálunk úgy esett, hogy a család fiatalabb sarjait csakis lánygyermekkel áldotta meg a sors, testvéremnek is három lány, párja családjában is mind lányok. Nálunk tehát uralkodik a feminizmus. Akarva, akaratlan. Férfiak teljességgel elnyomva. Ezt biztosíthatom, sőt a család afelé tart, hogy pszichológusi magyarázattal is szolgálnak, a lányok is, akár a szülő, az anya. A gyerekek, unokák szüleink nagy bánatára már csak olasz lányregényeket fordításban, kisebbek Janikovszky Évát, s nem klasszikus tündérmeséket, sem hagyományokat őrző regényeket (Ábel a rengetegben), olvasnak. Az igaz, csakis a lányok vannak kényeztetve, és főleg akik szintén lányokat szülnek, de mindenesetre szülnek legalább, s aki nem felel meg az ideálnak, az, kissé ugyan sarkítva, de nem egészen elfogulatlan, számkivetett, senki, nem is ember. Aki pl. írásra vetemedik, mint jómagam, eltérve szokástól. Apám szerint –aki fájlalja hogy képzőművészként nem lettem, bár minden tehetségem hozzá, 2. Barabás Miklós–, s máskülönben is ha valaki ír, ha már író az író, de legalábbis művet alkot, tegye úgy, hogy nemzete büszkeségére. S hogy nem a nemzetemnek adom hálám, hanem saját magammal vívom meg küzdelmem, szinte fájdalommal tölti el. Hogy elfecsérelem tehetségem, időmet. Különös, innen nézve, önnél a mérleg súlya. Elgondolkodtató, és mégis. Ha két oldalról (vagy több) szemlélem, mindjárt más.

Most mégis önt igazolva, ide mellékelem egyik szövegem, talán az előbbiekből érthető lesz (egyszerű szöveg, igaz, semmi extra, de talán mégis van mondanivalója):

A senki és semmi
(2002 aug.13)

Nyusziánya aggódón felém
érthetetlen:
(Mackó távolabb tőlem valahol -

„Olyan senkik és semmik vagytok.”

Pillanatra akadó tekintetem,
egy pontban végtelen-
ben,
mégis értem.
Egyszerű bár, s nem találkozhat velünk.
Bennünk semmi ami normális,
a fény neki a köznapiság,
gyerekzsivaj, aggódó futkorászás,
fáradtság utáni pihenés.
Majd ugyanaz mindennap
reggel-este-nappal-éjszaka,
- velünk üresség.
Mi végre értelem nélkül?

-kérdeném,
és nincs igazam. Igaza csak anyámnak lehet,
(én csupán gondolkodhatok azon, hogy anyámnak igaza.)

Más:

Haszontalan dolgokkal töltöd az idődet!
–viharzik be Nyusziánya
(bár nevetve)
mondta Einstein anyja,
–teszi hozzá mackó
hozzám kuncogva később

–Na olvasd már gyorsan
 hogy menjünk hamar reggelizni.
 A versbe épphogy belekezdtem,
 már tetőpontra érkeznék vele,
 a kolléganő érkezik,
 Nyusziánya gyorsan s hangosan vele
 eliszkol.

De hát mégis az apám és anyám, akik telve jósággal, szeretettel. Azok a szülők, akik mióta eszemet tudom, csak adnak. Törődést, mást, mi szükség. S nem-e majdminden szülő, aki így, hasonló. Lehet-e mégis nemszeretni ezeket a szülőket? Akiknél minden másnál fontosabb a család. (Bocsásson meg, hogy éppen önnek írom ezt, akinek a szülő fájdó emlék.) Akik nehezen viselik, hogy más is lehet hivatás, elsőszámú, mint a gyereknevelés, egy nőnek. (igazából az írást, alkotást most mégsem nevezném hivatásnak, valami más, ami létszükséglet, mindegy, hogy egyértelműbb, marad így, különben a hivatás is létszükséglet, aztán ugye milyen messze a kettő). Pontosabban, hogy egyenrangú lehet a hivatás, és a család. Egy nőnek. S ha már a sors így akarta. Nem áldotta gyermekkel.

Itt a literán is nemrégiben feljegyeztem egy egész regénynyi válaszszöveget egy régebbi közölt írásához, talán az elkövetkezőkben valamikor megteszem, ha jut idő, erő. Alkalmam nem volt beírni, fogyasztható állapotba hozni. (ezen a szövegen is gondolkodtam, megtehetem-e úgy, hogy nincs megfelelően közölhető állapotban) Majd talán egyszer. Jómagam, aki gyerekkoromat, 20 év otthon, Háromszék, s 20 itt, Pest, felnőttkor, töltöttem, talán össze lehetne vetni, közvetlen tapasztalataimat, s az ön tudását.

Meglehet, természetesen hogy nem olvassa ezt a bejegyzést, vagy nem válaszol, immáron ezzel is megbékélve üdvözli, becsey zsusza (avagy a Rózsaszín nyúl). Ez persze nemsokat mondhat önnek, nem is baj.

Apám szerint (úgy látszik, itt sem sikerül egyhamar befejezni), ha szívből beszél, mármint ő, úgy sosem fog megjelenni egyetlen könyvem sem, mert nem szolgálom a nemzeti értékeket. És mégis. Apám olyan apa, akit nem lehet nem szeretni. Nem panaszkodom, mégis nem könnyű ebben a ketősségben létezni, kicsit olyan mint amikor amit és ahogyan teszel, nem becsült, és mégis szeretted, bár szenvedsz, azt, aki nem becsül. Mert ismered a ki nem mondott gondolatát is, vagy a kimondott mögöttit, fájdalmát, örömét, így vagyok az otthoni emberekkel is, gondolkodásukkal. Jómagam pedig valójában az vagyok, aki nem tartozik sehova se. Akiről ön ír. De éppen mert mindenhova tartozik, egy kicsi szeletben. Kívánós vagyok, telhetetlen az ételekben is (természetesen ha éppen úgy esik, alkalomadtán), mindent szeretek, apró mennyiségben, csak megkóstolni. Hogy ki ne maradjon valami. Íz. Tudhat-e, van-e valamilyen gyógyír. Természetesen marad az írás, de meddig. Viselni. Ha az írás maga sem hozza meg a kívánt nyugalmat. Persze bízik az ember, mindenek ellenére és szemben, örökké bízik, különben nem tudna egyetlen szót leírni.

(Szeretek a literán lenni, és örülök, hogy pl. most ön is itt, mégha olykor nem is értek mindennel elfogulatlanul egyet, ami tollából. Vannak más, olykor egészen eltérő tapasztalataim is. De hát ez csak természetes, ön innen, én innen is onnan is, fél-fél, szinte mérleg közepén. Nagyon nehéz a mérleg közepén lenni, mindig egyensúlyozni, az élet minden egyes percében. És ebben semmi tudatosság, pl. éjszaka vagy hajnalra ébredt szó, mondat, gondolatsor, csak mint ami önmagát folyamatosan tisztítja. Fárasztó, és egyben örömeztet is, de tudhat-e az ember másként élni, annál mi adatott)

Megj.: megtörténhet, a fent említett nagyapámról részlete

sebben is beszámolok az elkövetkezők során saját (nyulacska) blogomban. Annál is inkább, mivel hátrahagyott egy igen jelentős, csaknem 100 oldalnyi önéletrást, naplót.

7. borbelyszilard 2008.07.30. 07:28

Kedves Zsuzsa,

nehéz tapasztalatokról ír, amelyekhez nekem nincs jogom hozzászólni, mert nem tudom őket megítélni. Talán aki hasonló helyzeteket maga is megismert, ezért kellő beleérző képességgel rendelkezik, az tudhatna és merészelhetne érdemben hozzászólni mindehhez. Amit azonban látok én is, a szeretettel való visszaélés, a szeretettel történő zsarolás, élesebben fogalmazva tradicionális szülői magatartás. Azt hiszem, ez sosem vezetett jóra, régen sem. Az apai tekintet ilyen hatalma pedig - a leánygyermekkel szemben - igen súlyos, kételyek nélküli önbizalmat feltételez. A jó írás pszichológiai értelemben nem biztos, hogy őszinte, de aki nem ír tapasztalatai és tehetsége szerinti "őszintén", hanem valamilyen rajta kívüli és tőle idegen célnak rendeli alá az írását, abban az esetben szinte bizonyosan nem lesz jó az írás. Arra a nemzet sem lehet büszke. A jó írásra viszont, függetlenül annak témájától és tárgyától, bizonyosan büszke lehet a nemzet. Már csak az a kérdés, miféle konstrukció az a "nemzet" fogalom, amelyről beszélünk...

Visszatérve a válasz elejére, szerintem a nemzetnek olyannak kell lennie, mint a jó szülőnek, aki nem él vissza a szeretettel, hanem elfogadja olyannak a gyereket, amilyen, sőt segíti abban, hogy olyan lehessen, amilyen. (A Story magazinban láttam nem is olyan régen Czeizel Endre megrendítően szeretetteli vallomását homoszexuális fia mellett...) Mert a szeretet soha el nem fogy, és nem azért ad, hogy kapjon, és nem azért szeret, hogy viszonzszeressék, stb. Persze ez a legnehezebb feladat az ember életében, csak beszélni könnyű róla. De ha szeretet nincsen benne, ahogy Pál apostol szövegét szoktuk recitálni, olyan vagyok én, mint a ... etc. Recitálni könnyű, de belegondolni alig lehet.

Szerintem őszintén, szívéből, szeretettel írjon, bátran.

-SZ.

9. nyulacska 2008.07.30. 12:15

Kedves Szilárd,

(ha szólíthatom így)*

nem tudom megítélni, hogy őszintén írok-e, vagy rajzolok, amikor elindul kezem alatt a vonal. Csak annyit, ha akarnám, sem tehetnék másként, kezemet ismeretlen erő irányítja. És én örömmel vagy küzdve, mikor milyen hatás, adom meg magam. Naivan hangzik, mégis így van. A hit dolog is, kicsit olyan, amivel születünk. Vagy a tehetség amit kapunk. Persze önmagában mindez sem érték. Igen, azt hiszem összességében, boldog vagyok, hogy írhatok.

Mindig is öntörvényű voltam, az alkotás valami szent dolog. Megint ezek a közhelyek. És mégis. Legkönnyebb tiszta lapokkal játszani (küzdeni). A szüleim pedig,... az érzéseket, szavakat, születésem óta, ha olykor harc árán is, azt hiszem, megfelelően tudtam kezelni.

Azt nem mondom, hogy jó ember vagyok, lehetnék jobb is. De azt hiszem az élet minden percében hű voltam magamhoz. Nincs lelkiismeretfurdalásom.

Akárhogy is, az ember mindenből tapasztalatot szerez. Az emberektől pedig csak annyit kérhetünk számon, amennyi számukra megadatott.

Boldog vagyok, hogy írt, jókkal búcsúzva.

*(*látja? a megszólítás viszont problémám, 39 évesen is kislányként)*

ZS-

Büszke vagyok testvéremre. Messze hírlík, milyen jó mérnök. Ahol megfordul, igazgatóvá akarnák előléptetni. De ő szerény és öntudatos. Nem bízik rangban, csak mesterségben. Kemény önmagával, és másokkal is. Talán csak párjával s gyerekeivel nem. Őket végtelenségig kényeztetni. A csillagokat is lehozza, ha az kell. Azt igénylik. Értük kenyérre lehet kenni. De sajnós én látom, sokszor fáradt, és észrevétlen elvonul. Ilyenkor alszik. Csendben. Néha nézem, és sajnálom. Pedig boldog. Ő igazán boldog, azt hiszem.

Most egy külföldi cég (francia) építkezik itt, s máris elcsábították magukhoz. Csak azért sikerült nekik, mert nagyon... nagyon távol kellett neki eddig családjától. Állítólag 1000 mérnökből választották ki. S valósággal kérték.

Meghallgatás meg minden. Ő tud nyelveket. Angolul s az itteni nyelveken beszél. Büszke vagyok. Az én öcsémért harcolnak nagyhírű vállalatok. De ő csak szerényen keres. Külföldre nem megy, ahol több... Azaz ment volna is, aztán mégse. Mert családja ragaszkodik a szülőföldhöz. S ő értük mindent. Párja mindig is ragaszkodott a barátokhoz s a szülői közelséghez. Megszokva törődést, kényeztetést. Ő akármilyen vagyonért se ki sehová se.

Szóval testvérem, aki öcsém (de mindenki mindig fordítva hisz minket, hogy én a kisebb, de ez mellékes), korrekt, megbízható, talpraesett, egyenes, szókimondó, kissé talán diplomata. De ez a világért sem látszik rajta. Olyan szerény. És olyan szégyenlősen mosolygós, ha bárhol, vagy társaságban. Azt hiszem van valamiféle komplexusa. A mi családunkra ez egyébként is jellemző. A komplexus. A szakmában viszont kemény. Egyszer láttam-hallottam mobilon különböző nyelveken utasítani. Hogy mit tegyenek. Mert akárhol van is, mindig mindennel őt hívják. Hogy mit kell tenni. És ő mindig mindannyiszor nyugalommal válaszol. Nem emeli fel hangját. Azért megmondom őszintén,

én ezt a mobillal együtt is ki nem állhatom. Hogy engem bárhol bármikor. Hogy mindig elérhető. Hogy sosem egyedül, magamban. Egy napig sem bírnam ki. Nagyon. Nagyon idegen. Mobil. Örökké mozgás... Szóval, ő nagyon tudja mindigis, hogy mit akar. Velem

ellentétben. Aki most például csak lógok a levegőben. Akár egy lufi, szállok. Azaz szállnék, de meg vagyok kötözve.

Azaz hozzá egy szöghöz. Így nem tudok elrugaszkodni. Csak a kötel pályáján lenghetek. Régebb amikor nekem mentek jól a dolgok, én voltam a család büszkesége. Most ő. És náluk most jön a harmadik gyerek is. Mintacsalád, mintaapa, mintakarrier. Csak én és mackó vagyunk lemaradva.

Tegnap együtt tettünk meg 20 km-t biciklivel, én, mackó meg az öcsém. 10 km-en végig 8 fokos emelkedő, de büszkék voltak rám. Hogy bírtam. Nem kellett megállnom. Végig ülve bírtam. Igaz, nagyon nehezen. Erőlködve. De nem akartam, hogy csalódjanak bennem.

Öcsém néha játékból meglökött. Tolva rajtam egyet-kettőt. Pedig miattam igazán ők is csak lassan haladhattak. De én tudom, hogy ők gyorsabban szerettek volna. Mégis megdícsértek. Testvérem még meg is jegyezte, hogy ő felfele nem is hajtott volna gyorsabban. Minek. Pedig ők erősek. És pedig a testvérem engem nem is szokott dícsérni. Most még tolt is, pedig olyat még mackó sem szokott velem.

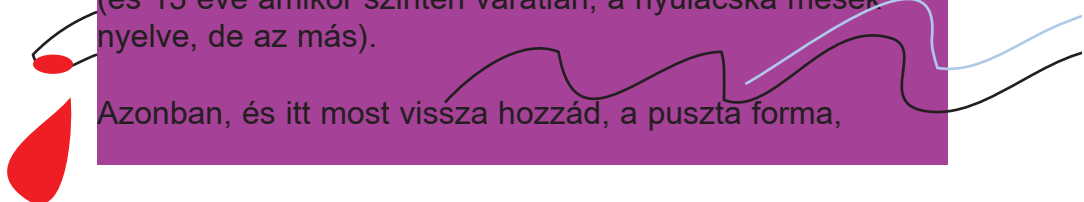
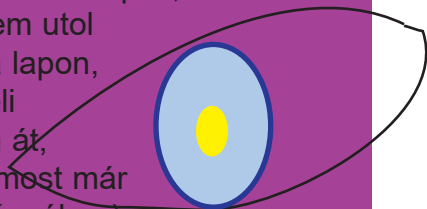

válasz, ami saját tükör-arc(k)ból

Megpróbálok valamiféle választ, rengeteg sokat írok a jegyzetfüzetemben, tele fecnik, üresen kallódó lapok, füzetek, naplók, mikor mi elől, ez olyan mint az ürítési inger, vagy az éhség, ha írás, inkább az előző, utóbbit jól bírom nélkülözni. De sajnos nincs idő, alkalom ezeket rendbe, tisztába tenni, van hogy emiatt napok, hetek maradnak ki. Így aztán sosem érem utol magam. Nos, ahogy itt elnézem a lapon, igen hosszú leszek. Ezeket reggeli ébredéskor jegyeztem. (nem írom át, maradjon meg tisztán) de merek most már hosszú lenni, válogatatlan (idő hiányában), ahogy te is itt megtetted a naplódban, nem kérek elnézést érte, bár e tekintetben rosszérzésem megmarad. Borzasztóan haragszom ugyanis magamra, ha indokolatlanul vagyok hosszabb a szükségesnél. Először olvasd végig, aztán reagálj csak, mert lesznek több oldalról megközelítések, melyek látszólag, elsőre kellemetlenül hangzanak, vagy ellentmondanak egymásnak. Az összkép csak a legvégére áll majd össze. Mint a folyamban magában is, a gondolkodási folyamatban.

Cz-nak: én is dolgozom hasonló formán, és akkor most itt írás, mióta váratlanul lepett meg, akárcsak régebben a többi használatos műfajban, rajz, film, először a dokk irodalmi kikötő tenyérnyi magocskák naplókban, érettebb állapotban inkább a vége felé, de már a csírák a legelején. (és 13 éve amikor szintén váratlan, a nyulacska mesék nyelve, de az más).

Azonban, és itt most vissza hozzád, a puszta forma,

körkörös folyamat, vagy ha rólad, nem is körkörös (az inkább nálam, pontosabban spirál vagy kör), esetekben inkább elfolyás, természetesen, akár a víz, mégis, úgy érzem, önmagában, ha írás, nem elég. Amikor nagyon hosszú, egy idő után ez a hömpölygő folyam unalmas lesz, nem köt le eléggé, nem képes maradéktalanul ottmarasztalni. Az érdeklődést viszont fenntartja, mert szokatlan forma, nekem pl. egészen sajátom (csak kicsit más, vagy egészen más, majd írok erről később valahol). De mivel kíváncsi, én, akárcsak az olvasó, rád, így végighúzza az egeret, csakhát kimaradnak részek. De lehet ez is az időhiány. Az embert, olvasót nagyon erősen szükséges elkábítani, azaz inkább értem ezalatt izgalomba hozni, hogy ottragadjon minden egyes szónál, úgy hogy közben elfeledkezzék magáról, hogy ott, és hogy olvas. Mint maga az írás is, amikor belefelejtkezünk szövegeinkbe. Amikor ránk is hatással saját gondolatunk. Azonban téged elnézve, neked se új ez a hatás. Közben magad is rákérdeztél ezekre, olvasói vélemények,...és mégis.

Mindezt most máshonnan:

Így ahogy van, Cz = Cz. Ezzel -és itt most abszolút pozitív megközelítésben- a néhol már-már unalmas szóáradat, folyammal. Tudod, rólad az az emlékem, először amikor hallottalak, úgy éve azon a házi felolvasó estén, egyetlen szó is ami belőled, nemhogy nem unalmas, de igen hatásos volt. Hosszú folyam volt az is, mégis képes volt elvarázsolni. Azért foglalkoztam most ilyen sokat veled, nem először, ahogyan te is foglalkoztál velem, nemrégiben nyulacska és az arcaink szavainkon című írással kapcsolatban, mert van, lehet valami közös, de hogy legalábbis magyarázat, hogy hatottunk egymásra, legaláb-

bis ha egyik arcomat tekintem, és itt akkor vissza kellene rajzok, filmhez, egészen az írásig. Úgy tűnik, most is improvizálok, hiába a reggeli jegyzet papírfecniken. Ami felgyűlik, valahol ki kell jönnie, ahogy ez nálad sem ismeretlen. Nos, kicsit olyan írásmódod, mint az árvíz. Ha pusztán a víz ami folyik, egy idő után elbűvöl, ugyan, a látvány, mondjuk, ha filmen vagy fotón, de nem izgalmas. Szükségesek tehát az árvízhez tartozó kellékek, az elszenvető, nem csak a mozgató elem. Adott esetben a hús-vér emberek, tárgyak. Félreértés ne essék, teljességgel hagyományos móddal ellentétben a más, a szokatlan híve vagyok, nem véletlen volt rám hatással pl. a francia filmkultúra. Nálad mégis olyan, mintha mesterséges álomút lenne, behunyt szemmel, ami különös, szép (ha már az előbb film, persze pl. Godard vagy Alain Resnais a filmben már 50 évvel ezelőtt is csinálta, nem azért, és különben is már annyiszor ismétlem magam ez ügyben, jó lenne erőt venni magamon, s kicsit frissíteni), azonban ha magamra vetítem, és ehhez kit mást mint magamat hozhatom fel legközelebbi, kézenfekvőbb példának, még álmaim közt is fel szoktam ébredni. Sosem alszom teljes nyugalomban (természetesen szükségyszerűen sarkítok, kivételek akadnak), azonban mindig vannak kilépések, még ha csak reggel ébredek is, és nem éjszaka különböző időközönként, vagy hajnalra, pl. szavakra. Nos, nálad mintha a szenvedés is csak mímelt. És mégis. Annyira erős ez a forma ami élteti, és amiben hiszel magad is, hogy ezzel együtt hiteles. Mindenesetre ha téged nézlek, innen, elhiszem. Cz arc. Annyira erős ez az arcod, hogy amikor írás akad kezeid közé, és ezt saját bőrömről tapasztalva (mikor tőlem írást kértél, hogy kíváncsi), hajlamos vagy teljességgel erre a saját arcodra formálni. Hogy csak álom, és folyam, s az összes kilépést ebből, kihúzni. Nálam szükségesek ezek a hirtelen vagy szükségyszerű

kilépések, a mérleg tudatlanul is, így egyensúlyban. Természetesen csak szeretném ha így, nekem se sikerül mindig. Fontos, hogy amikor látszólag eltévedek is az álmokban, tárgyilagosan kívülről tudjam szemlélni. Ehhez elég egy-egy kiszólás. Nem részletezem formailag, hogy milyenek is ezek a kiszólások, most nem tehetem, hogy idézek, talán ha már végképp nem nyitja ki szárnyát a dokk, leszek kénytelen a régi tenyérnyi magocskáknak külön naplót nyitni. Azonban meglehet az is, ez sem történik meg sosem. (a nyulacska című honlapomon -blog, mindegy- közöltem egy írás erejéig, egy pedig nyomtatásban jelent meg tavaly egyik íróakadémiás könyvben) Az arcaink szavainkon írás megjelentetése viszont még várát magára. De még remélek. Csakmert az összes írást egyenként újra feltenni (és itt vissza tenyérnyi magocskák) hatalmas munka időben is, szinte lehetetlen megoldás, nembeszélve hogy így nem lenne az igazi, csupán másolat. Az igazihoz hozzátartoztak az olvasói megjegyzések, kritikák, az egész világ ami körülötte, felépítette, mozgatórugója volt az írásoknak. Az olvasók. Anélkül a dokk sem lett volna ami. Együtt csináltunk mindent. Hiába a működtető, úgy fizikai mint szellemi jelenlétben, ugyanúgy voltunk részesei, elemei mind. Csak éppen hatalmunk nem volt. Hatalma általában csak egynek van. (de ez sem mindig így, lehetnek jól működő csoportok, végül már követni sem, mi honnan, csak hogy kik ezeken a szálakon) Hiába hogy ember, s hogy mind egyformák. Ahol ember, sok ember, ott igazság sosem lesz. Egyigazság. És mégis. Remélni kell, szüntelen, más mi éltetné úgy általában is az embert, és nem éppen így-e az író embert. Hogy mégis lesz, van valahol igazság. Szónak, írásnak, létezésnek.

Nos nálam szükségesek a folyamból kilépések, szünetek, mély csendek (még ha adott esetben álom is), vagy

ellenkezőleg rácsodálkozások, hirtelen megdöbbenések, de a folyam közben marad. Az alaphang. Gondolkodásnyi időök beékelése, hogy az agy dolgozni tudjon. Ha az alany csak beszél beszél, és az olvasó nem jut arra közben, hogy rákérdezzen, mert a folyam csak árad, akaratlan, tehetetlen és telhetetlen vonz, tovább, fittyet sem hányva arra, hogy áldozatok vannak, szemlélők, „olvasók”. Élvezők, befo-gadók. Persze amikor írunk, nem gondolunk az olvasókra, sosem gondolok velük magam sem, csak az írás foglal el, örülök, ha így is eleget tudok tenni, a hatalmas folyamnak, ami ilyenkor ellep.

Nálad ha jelen vagy jövő is, ugyanúgy folyik el. Múlt időben. Magával zúdítva érték, értéktelent, mint az árvíz. Csakhogy ezek a tárgyak nem küzdenek, és az emberek is tárgyak ebben a folyamban. Élettelen tárgyak. Én még küzdök. Még időnként levegőhöz kapok, vagy megmondok, kimondok. Nekem ezekben a múlt, jövő utazások közt is, remény-reménytelenség, álomfolyam, is élni kell. És ez a legnehezebb. Fennmaradni a víz tetején. Sosem adni fel. Ehhez nagyon nagy erő kell. Te még fiatal vagy, erőd teljében, tele hittel, önbizalommal. Ahogy magam is, kortól független. Azonban néha elveszítem, elhagy ez az erő, de aztán újra csak az, élni.

Szóval te ellenben semmin se lepődsz. Mintha magad is unnád, azért kell folyton magad biztatnod. Különben hasonló nálam is van, bizalom nélkül semmi nincs. Egy kicsit úgy gondolom, olyan vagy mint a kábszeres, de legalábbis gyógyszer hatása alatt írál. Pedig a kábszer maga az emlék. Az emlékezés megszüntethetetlen folyama. Volt azon a Rózsaszín hús performanszon egy idős pár, úgy mutattad be a körülülőeknek, csakmert távolabbról figyeltelek, akaratlan is oda kellett néznem, hogy szüleid. Valóban ők a

szüleid voltak? Csakmert mostoha szülőről írsz. Lehet hogy csak én vagyok figyelmetlen. Csoda-e ebben a hatalmas folyamban. Egyszerű embereknek tűntek, mint akik nem nagyon értenek a művészethez, de annál kíváncsibbak s büszkébbek lányukra. (nagyszülők... javítottál

Jaj, és ahogy a vízfolyamról írok, jut eszembe, a könyv is, Nyuszi mesél hárompéldányos, amit visszaadtál (végül 1 év után), az is szinte mondhatni, elázásban jött vissza, elkoptatott borítóval, csaknem olvashatatlan rózsaszínben. Tehát nálad álomban is, valóságban is minden ázik.

Álom és vízfolyás. És akkor most akaratlan jut eszembe a mondás: „hazudsz, mint a vízfolyás”, hogy ez is rád nézve milyen hiteles, milyen igaz. Valamit tudhattak elődeink, nemhiába. Mindenesetre elgondolkodtató, hogy nálad ez is elfogadható, hiteles.

És az is, hogy maga után hagyja azt az érzetet, hogy ez a kontrollálatlan folyam (legyen álom vagy más) hamisnak hat egy idő után. Pedig minden szava igaz, mondhatnád joggal, és így is van. Ez pusztán a forma sajátossága, másképpen a forma bizonyos nézőpontból a hamisság érzet szükségszerű eleme. Függetlenül, hogy rólad vagy más. Természetesen neked ezt az utat kell járnod. Tehetnél-e másként, mint ahogy belülről. Nos Cz ezekkel a modorosságokkal cz. Ahogy nekem is megvannak a magam nyelvi szükségszerű modorosságai, mégha Rózsaszín nyulat is tekintem (ami azért már 13 év, akárhogy is). Tehát pontosan értem amit csinálsz, ahogyan csinálod, nem véletlen hatottunk egymásra, és akkor akaratlan az arcaink szavainkon emlék... amit aztán sikerült pozitívan feldolgozni, ahogyan meg is beszéltük. Számomra nem különös,

hogy a folyamáram miatt nehezebben követhető a szövegged. Viszont ezt az álhamisság érzetet, amit a forma működtet, jól műveled, mi több, hitelesen. A formai újszerűség szükségszerű hordozója olykor, hogy nem követhető, vagy nehezebben a szöveg. A kicsit sok, sokk, már persze elgondolkodtató, de ezt neked magadnak kell megoldanod. Ahogy írod is, javítani, átírni magunknak kell, úgy egészséges. Ha egyáltalán szükséges megoldani, vagy egyáltalán gondolkodni róla. Nekem kicsit más ugyan a filozófiám a folyamatírásról (bár vannak azonos elemei), ki tudja, egyszer, valamikor ez is napvilágot láthat. Nem tudni. Mert ugye a tenyéryi magocskák ami igazolna, halott. És halott dolgokat élesztgetni, ha nem kel fel magától, is csupán halott emlék. Nosztalgia. De nem maga a dolog, nem valami olyan, ami él. Semmi esetre sem a maga közegében.

Jó munkát neked a továbbiakban, olvasód, figyelőd, nyulacska.

Akinek sok arca, gyerekkor, múlt, emlék és jövő a jelenben, múltban is felnőttkor, más emberek, más táj, s a túloldalon, itt a közelemben, s amiben jelenleg élek is, megint mind más. Aztán a keveredésekből, letisztulás, s még távolabb a nagy kerektség, ami valójában végtelen.

Legyen ez a végtelen hozzád is zárszó.

S hogy kiadót találni? Aki érti is, értékeli amit csinál az ember, s színvonalas is, vállalja is az újszerű, szokatlan, nem mindennapi nyelvet, ami éppen adott esetben az effajta írásnak éppen erőssége, úgy vélem, szinte lehetetlen. Néha van, hogy ilyen tekintetben egészen más országban élnék. Ahol ezek a becsülendő. A másság, többszemponúság. De hát én itt élek, és szeretek is itt élni. Tehát itt kell

boldogulnom.

Ha kíváncsi vagy kiadói válaszra, a honlapomon? nyulacska blogomon, „” ez nem a Rózsaszín nyúl könyvtervem blogja, nemsokára, néhány nap?, találsz. ????. Ha az ember hisz magában, az írásban, akkor mindig tovább kell lépni. Mint a lépcsők, amik fel. Mert a lépcsők is ha felfele nézünk, is felfele vezetnek. Itt most, tekintve a hosszúságot is, ~~pinés~~ módomban részletezni.

És mi van, ha éppenséggel ismeretlen kiadó, és sors iróniája, ezzel a könyvvel lesz ismert, mert felvállalt, kockáztatott, lehet-e, megtörténhet-e ilyen is? Ha jól végzi dolgát. És akkor miért éppen az én könyvemnél történnének másként a dolgok? Nem tudom, egy biztos, megbízható, korrekt kiadót szerettem volna. Valójában csak egy kiadónál hagytam a tervem, ez is úgy esett meg, hogy a kiadóvezető kérte, és vártam. Bíztam. 7 hónap, akár egy koraszülés. Korrekt akartam lenni. (A legnagyobb kiadókhoz nem volt bátorságom.) Álmaim persze vannak. Nem tudni, mit hoz az elkövetkező.

Az én modorosságom is, ami a nyelvet illeti, a formát, ahogy a tiéd is, úgy vélem szükségszerű, s mint ilyen, egyben hiteles modorosság. Mostanában kezdek megbékélni ezzel a szóval, régebben, még néhány hónapja kézzel-lábbal védekeztem volna, és akkor is igazam lenne. A nyelv magától alakul, észrevétlen. Legalábbis esetemben. Mint ahogy írók mondják, mára ez is elkoptatott, mégis így, a nyelv ír engem. Ezt arra módosítanám, tulajdonképpen nem is én írom a könyvem, szövegeim. Minden valahogy mintha előre elrendeltetve, s én csak eszköz. A kéz ami formálja nem is az enyém. Láthatatlan kéz vezet, láthatatlan arc ébreszt hajnalban, éjszakánként. A nyúlmesék nyelve is akárcsak a többi, mind automatikusan alakult, első mese is

amiből film, szinte javítás nélkül, 10-20 perc alatt íródott, csakúgy kipattant belőlem. Olyan traumákat éltem át, mely csupán az íráson keresztül jöhetett ki, és mindjárt nyelvet is formált magának, annak tudom be ezt a szokatlan formai bravúrt, hogy nem mindennapi traumák esetében történhetnek ilyen dolgok. Állatbőr, nyuszibőrbe bújó írás, ez sokmindenre visszavezethető, akár csak a babák első egyetemi éveim alatt a képzőn, melyek folyamatosan mennek fel a lépcsőn. Sokszorozva, mindig csak felfele tartva. Mindez egészen gyerekkorig vissza, és a szokatlan nyelv is egy védekezés, elbújás, úgy kiönteni magadból, hogy közben mint a strucc, fejedet a földbe. De azért mindent láss is. Kívülről is magad, az elbújás mögött. Másrészt, szinte meglepve hogy ez te, szükségszerű következmény, a kifigurázás. Ez természetesen az automatikus írásnál ösztönös. Vagy amikor már így kitör, egyik pillanatról a másikra, észrevétlen, az már sok év lenyomata. A másik, ha nincs humor, de legalábbis filozófia, s a tartalom mögött forma, az önátadás, leírás is pusztán túlburjánzott őszinteség, ami viszont giccs, ha nincs megfelelő formába öntve. Ez már olyan értelemben keltené a hamisság érzetét, amit lehetetlen lenne kimagyarázni, igazolni. A nyelv is tehát, ami nem hagyományos forma Rózsaszín nyúl esetében, szükségszerűen alakult. Innen nézve, minden nyelvújítás magában hordozza a modorosság igazságát. Másképpen, minden nyelvújítás modorosnak tűnő igazság. Nyulacska mesék nyelve pedig akárhonnán is nézem, nem szokványos. Újítás ide vagy oda, lényegtelen. Van, tehát nem lehet nem komolyan venni, vagy elodázva elsiklani fölötte.

Nos, valahogy kilépek tőled is, szóval nekem még sokmindent kell megküzdenem, sors-e avagy sokarcúságom okán, s hogy mire marad erő...

Szóval folyjál csak tovább, Cz
neked minden erőd, hited, önbizalmad megvan hozzá.
Menj utadon, angyal hírével, isten, aki van, ha van, kísér-
jen, segítsen utadon.

a litera Netnaplóból költözve

egy kicsit most magamnak, hogy ez se benn.

A minap jutott eszembe, hogy a bambi... igen a bambi tulajdonképpen aranyszarvas fiú. Na és hogy csupán ott legyen szövegem többértelmű, ahol kell, *azt hogy csak akkor olvass...* természetyszerűen az említett szerzőre értetem. Engem akkor is olvashatsz, sőt olvass, ha... *de mit is akartam?* A sok más arcom 2 nap múlva vár odaát. Pl. a Rózsaszín nyúl is. Ők már mind kint születtek. Ahogy nyulacska is. S ha már mindenképp hasonlítani kéne valakihez, is inkább Janikovszky Éva. Na de szerencsére nyulacska nem hasonlítható senkihez. Azonban már nekem is sokk. Ezért akarom kiadni gyorsan. Hogy felszabadulhassak, hogy végre más. A többi arc. Mert jelenleg nyulacska mindent elnyom. És különben ő is múlt. Még a kacifántos nyelvével is. Forma? Első arc. Azonban úgy szeretnék elválni nyulacskától, hogy boldog. Hogy boldoggá tehessem. Ezért kell olyan arcot formálnom neki, pontosabban arcát finomítanom rajzban, szövegben, hogy örökké csodálhassa bennük magát. A tükörben.

Mikor itthon vagyok, évente egyszer két hét, mint ez a nyár is, minden olyan más lesz. Jobban összekeveredik, mint amúgyis.

Különben meg az a lényeg, hogy élünk, létezünk. Néha boldogan, másszor szomorún. Hogy mit-hol-mikor-kit szeretünk... na és olvasni... szinte lényegtelen, ilyenkor.

(Szerelmes vagyok a világba. Emlékszel, nyulacska? ...milyen boldog.)

abszurdítások valósága

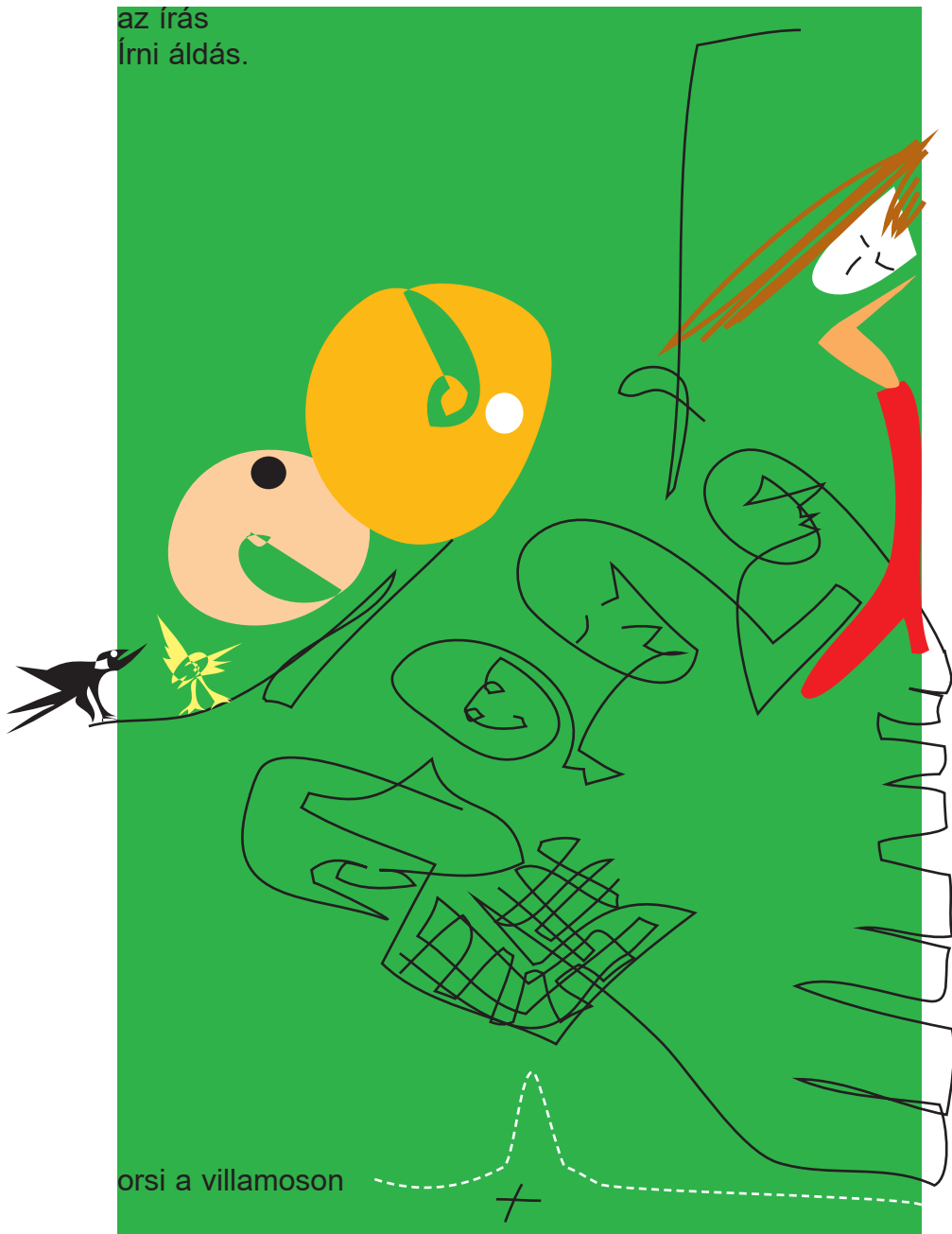
távoltartom magam a szerelemtől:) olyan távol, hogy ne érinthessen.

(szeretem, ha a szerelmesek boldogok)

a naivság p.fáj. én is boldog.

az írás
írni áldás.

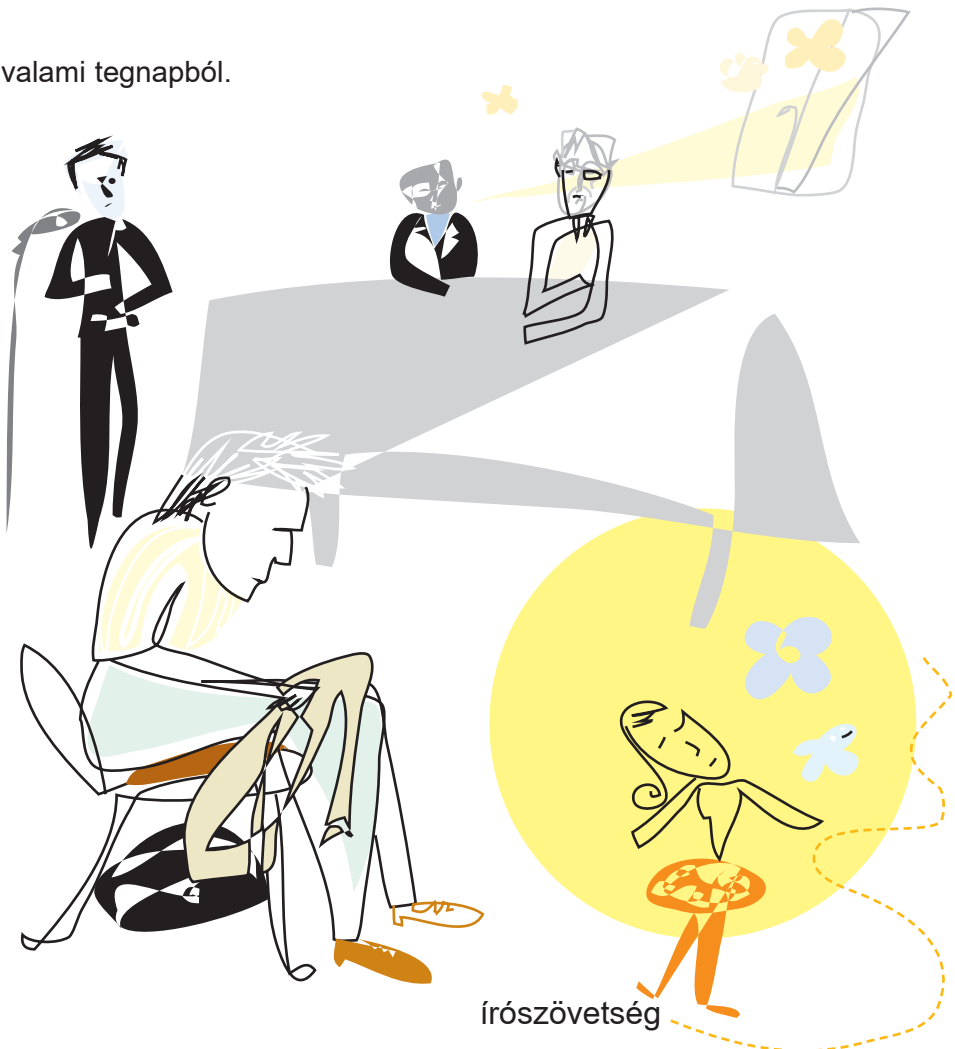

orsi a villamoson

Manó kedves, akinek nincs anyukád.

Miért nyúltak a nőhöz, a nő testéhez ott a Blahán a rendőrök?
Kétségbeesetten védekezett. Derekán, lábán, mellén, mindenhol
fogdosták, ráncigálták. Talán bűnös volt, talán nem. *siessünk,
mackó, gyere, húzom, csak tovább.* A szemek ne lássák. Így az
agy sem fogja fel. *felelősség nincs.*

valami tegnaptól.

írószövetség

Kicsit magamnak, vigasztalás.

Azt hiszem szeretek élni. Élni annyi, mint gondolkodni.

Művészet? Maga a gondolkodás, a folyamat. Nem a teljesség igaza. Az igazi művészet nem pontos végterméket produkál, nem valami végeset, hanem elgondolkodtatja az embert. S ha megáll, mert nem ért valamit, is éppen nem javát szolgálja-e.

Hogy is beszélt minderről, hasonlókról NP tegnap a portrékban?
(m2-TV)

(~megközelítőleg idézem, jegyzetemből)

Az önéletrónak nehezebb. A tartás miatt. Merthogy nincs szerepjátékra lehetősége. Mint ahogy a regényírónál, önkéntelenül is ott a fantázia. Az önéletrónál teljes az önazonosság. Valóságra, valóságélményre támaszkodhat.

Mit is mond tovább? Hogy saját válságaimon is röhögök, ha tudok. Kétségbeesés elodázható, rövid ideig tart. Ez egy mindennapos munka vagy tréning, saját magát elhülyíti az ember, ha azt hiszi megtanulta a leckét. Egy dolgot lehet megtanulni, az ember nem szarik be. (ezt itt szó szerint idézem). Egy életkoron túl. Ha rossz, megnézi melyik rész a hibás, mi nem hiteles.

Párhuzamos történetek, 18 évig írta, befejezett, de nem lezárt történet. Nem mindentudás, szögezi le. Ezt annál inkább, meggyőződéssel.

Embernek sokféle szereplehetősége, egy és a sok viszonya izgatja. Nem a teljesség. (saját ars poétikám rajzok, grafikáimban a 90-es évek elejétől, mióta csak művészet). Csak időlegesen tudunk szimmetriákat létrehozni, vagy ha létrejönnek, zavaróan hatnak. Széttúrjuk ezt a klasszikus káoszt, melynek

szerkezete nincs, de összefüggései jobban láthatók, mint egy szerkezetben.

Hogyan is magyarázza az egy és a sok viszonyát N?

Az ember páros kapcsolatra vágyik, aztán ezt tönkre is teszi, mert felmerül egy harmadik. Ami jobb lesz, mint az azelőtti. És így tovább, negyedik, ötödik, sokadik. (valami végtelen, teszem hozzá, ugyancsak rajzaimból, semmint tökéletes). Kötés-vonzás-választások. Melyek később felbomlanak.

Aztán az ember felébred egy izolációs álomból. Ez a 18 év elég irreális. Legalábbis ennek érzi N. Életét idealitás szintjén élte le, fogalmazza, miközben körülötte embertársai reálisabb, valószínűbb életet éltek. Végülis, szögezi le, azt csinált amit akart, szabad ember volt. Annak ellenére, hogy diktatúrában nőtt fel. S bár sokmindenben elvesztette érdeklődését, az ami az írással összefügg, nem. Ha leül asztalához, boldog. Otthon van.

A

Kálnoky
kastély

Régmúlt árnyékából, csendesen. várnék. Az idő hatalmában minden fegyver.

Más, írnom kell (és itt képek is) régmúlt magyar időkben maradt emlékről, 1916-ból egy tanítói diploma, mindjárt ezt is teszem ide, Barabás Miklós fia, Márton és leszármazottja, ifjú és idős Barabás Mártonék kiállítása a Sepsiszentgyörgyi Képtárban. Magyar királyi korona pecsétjével ellátva, kiadva Sepsiszentgyörgy városa iktatásában.

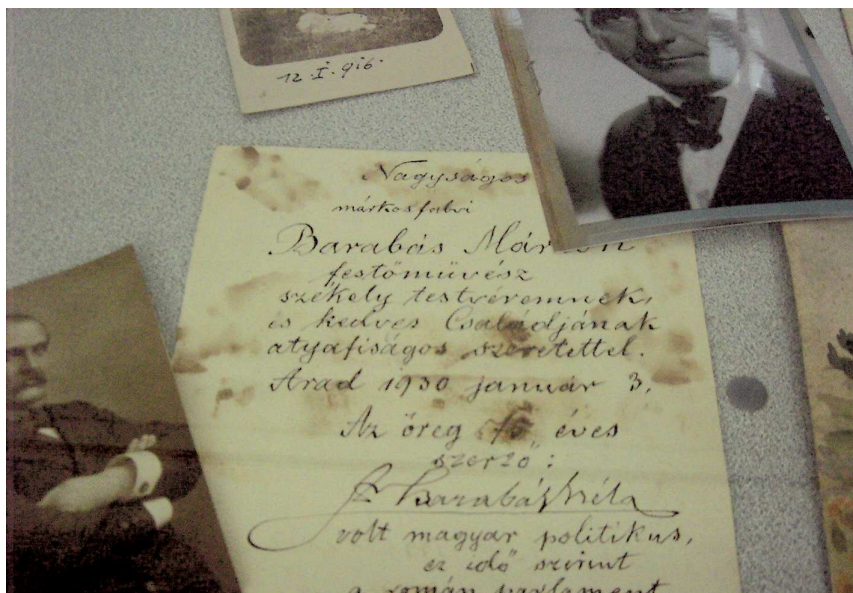
Több kattintásnyi próbálkozás, melyiken látszik jobban. A szöveg.

(ilyen láttán nem érzékenyül-e el az ottani ember. Persze én csak kattintatok, nekem könnyű)

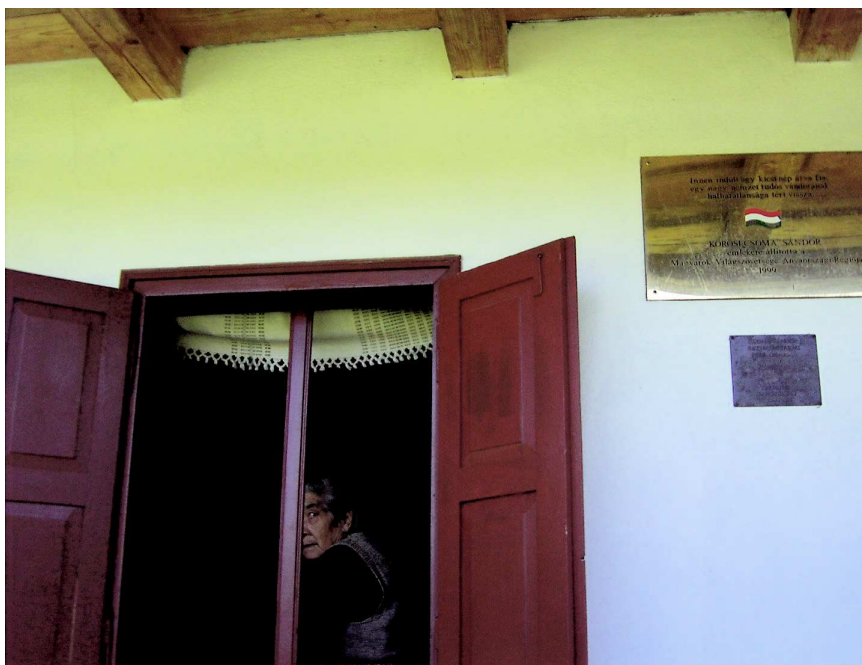
Józsi bácsi... te jó ég. harmadszor

még arca is hasonlít

Kőrösi Csoma Sándor emlékházában

akárcsak a többnyelven beszélő teológus és tudós-politikus nagyapám, Becsei Pál. Régmúlt idők, 1930-40-es évek. Hátrahagyott napló, önéletrajz. Aki hol enyedi börtönben református lelkész, hol magyar iskolák létrehozója, igazgatója, hol egészen más, tudós-politikai pályafutás a legkülönbözőbb beosztásokban. Későbbi élete nagyrésztében gimnáziumi tanár a sepsiszentgyörgyi Székely Mikó Kollégium Gimnáziumában. Latin, történelem, földrajz, francia, német nyelvek tanítója magyar és román tagozaton egyaránt, itt (és most a napló évei) mindkét oldalról megfelelő szaktudású és kulturált emberekről számol be, azokból az időkből, és hogy a kapcsolat a tanügyben kollégákkal nagyon jó volt, részletesen idéz tanügyi tevékenységéről. Enyed akkoriban igen nagy elméket, művészeket, tudósokat nemzett. A „nagyrész” sokmindent takar, a meghurcoltatás éveit is, a politikusi pályafutását is (bukaresti román parlament magyar képviselője? - valami ilyen emlék, utánaolvasok a naplóban, mintha egy évnyi megbízatás?... kiderül, de ami biztos, hogy minisztériumi megbízásból országos szaktanfelügyelőként működött a RKP Központi Bizottságában, beszámol részletesen az akkori helyzetről, szervezetműködésről, politikai helyzetről, leváltásokról, valamint a háromszéki R Szoc. Dem párt megyei elnökeként, aztán Háromszék megyei főtanfelügyelőjeként számol be tevékenységéről, majd a zsidókérdésről, ebben való munkálkodásáról, kapcsolatairól, baráti szövődésekről). Akkoriban még nem terjedt el a kisvárosban a filmezés, egyáltalán a film mint olyan, közszereplés, csak és kizárólag Ceausescu elvtárs szerepelhetett. Na és az Olimpia,

sportok. A nagy hősök. Nemzet óriások istenítése. Sem tudós, sem gondolkodó, művész, senki tévében, különös-e micsoda nagy dolog volt nekem 90-ben, amikor itt Pesten az egyetemi előkészítői, majd az egyetemi felvételemkor először láthattam kerekasztal beszélgetést írókkal, tudósokkal, szellemi emberekkel. Hogy emberek képesek, tudnak egymással beszélgetni. Kisebb vagy egészen nagy dolgokról. Magukról.

Apám fénymásolta nekem nagyapám utolsó napjaiban, heteiben lejegyzett naplóját. 10 éve már elhunyt, de most már éppen ideje elővenni. Csupáncsak elkezdhette a naplót. Nem volt alkalmá befejezni. 100 oldalnyi önéletírás, beszámoló igen jelentős megbízatásokban. Korkép egy országról Európa és a világ tükrében. Mégér egy kiadást. És ahogy elnézem, kiadási állapotban is, a saját kezű kézirat. Micsoda érték, mintha tudta volna. A fiókban hagyta, amikor már nem tudott írni. Apámra maradt. Különös ember különös naplója, beszámolója egy korról, amiben élt, és tevékenykedett. A legnagyobbakkal személyes kapcsolatban. Román és magyar részről egyaránt. Beszámol a bécsi döntés, nemzetgyűlés, Gheorghe Gheorghiu Dej-től Petru Grozán keresztül Tisza Kálmánig (ez nem tudom hogy jön ide, mindenesetre utánanézek, mindennek igyekszem utánanézni, kutatni), börtönének, minden, ami ezekhez az évekhez tartozik, kint, és bent. Azaz kintről és bentről nézve. A napló pontosabban 33-tól számol be, amikor 23 évesen elindul pályafutása. Aztán 44-48-ig, majd egészen az 50-es évek elejéig. Nos igen, a világpolgár nagyapám, aki mindent csakis a nagyösszefüggésekben szemlélte, legyen az európai vagy világszem, aki szájából sosem hallottunk olyant, hogy román és magyar, csakis a nagyvilág, nagykultúra szemszögéből nézett. Történelmet, embert, nagydolgokat, összefüggéseket. De azért a meghurcoltatásairól, bár csupán halovány emlék, ritkán, amikor életében, talán 1-2 alkalom, mégis mesélt. 2 lányunokáját, akiket nevelt, román iskolákban járatta, hogy jobban boldogulhassanak ott ahol élnek, egyik orvos, másik gyógyszerész, mára már csak törlik a magyart, angol vagy román akcentussal, egyik Kanadában él családjával, másik egy román városban, Ploiesten, mindkettőnek román

nemzetű férj, akik mérnökök, orvosok. Gyerekeik nem beszélik a magyart, de tudnak különböző nyelveket. Jómódúak, boldogok.

Életének többi részét már nem volt ideje megírni.

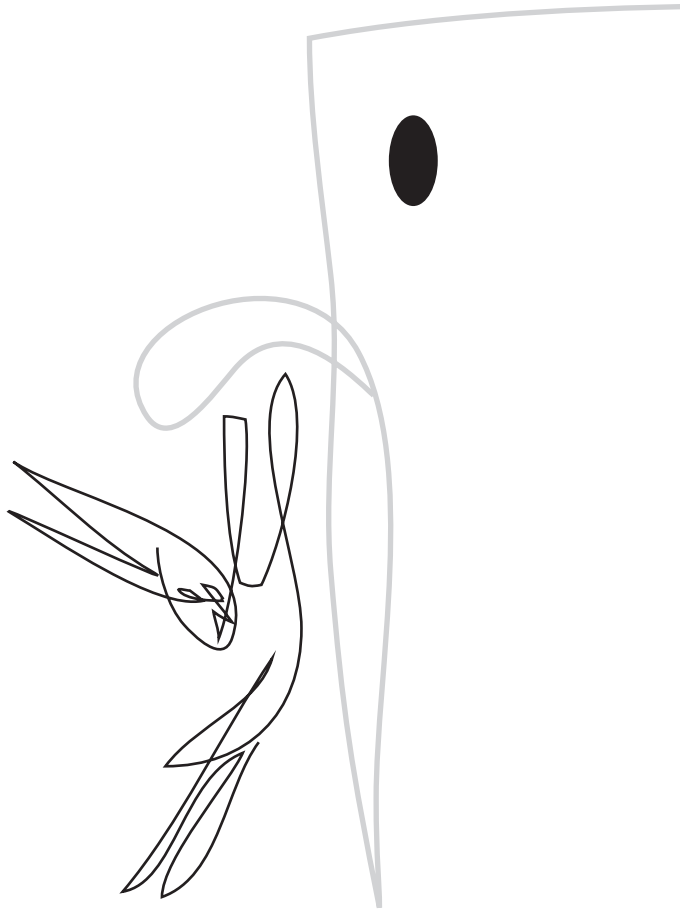
Kicsit zavar, hogy nem szóltam a litera Netnaplóban GyGabiról, bocsánat hogy ezt itt most így csak odabiggyesztem, akinek annyi mindent köszönhetek, törődést, figyelmet. Hogy egyáltalán nagy igyekezetemet értékelte, s hogy alkalmat adott megjelenni, írni. Mentségem, hogy a legnagyobb dolgokat életemben, mint szent dolgokat, őrzöm. Vannak nevek, amiket csak igen nagy erőfeszítés árán tudok kimondani, s azt is csak bizonyos közegben, helyzetben. De melyek annál többet jelentenek nekem. Köztük vannak olyanok, akik rossz és jó emlékeket egyaránt idéznek, de vannak olyanok is, akik csak kellemetlent. De mégis a szép dolgok, emlékek a legigazabbak.

aztán ezek is, minden úgy összemosódik, elmegy, elhagynak.

Ahogy lassan kihajnalodik, szinte nem is haragszom Kőre. Rajtam se így, se úgy, már nem segít.

aprócska titkos ajtó.

olyan boldog voltam amikor ezt a naplót nyitottam. csakúgy
betévedtem, véletlen. aztán ebből is mi. azt hiszem mégis jó
lenne repülni. kicsi szárnyak. egészen aprócska.

játék is csak a te kezében

Nem akarok szerelmeket, barátokat szeretnék. Elfáradtam. Hány év, hogy végre egy kis nyugalom. Aztán csak ez. Megmaradni.

"de a legnagyobb probléma, mikor lassan megbomlik az agy, és nem tudunk róla. Torockón, azon a viharos estén..." vissza, 2009. 07. 16.

kívánom, adj erőt, hogy szüleimmel türelmesebb. egyre nehezebb. bár oly kevés. az idő. hittem, mindig reméltem, jobb leszek. más.

Nagyenyesi Kollégium, Áprily Lajos tábla: "gyümölcseim sárgára benned égtek, s benned fakadtak friss virágaim." (Enyedi csend)

33-41-ig tanított itt nagyapám. bent találunk tablót. folyosón. viszont nincs kinn a táblán. kőbe vésve. barátai, tanártársai mind kinn, ő nincs. névsorból. vissza kéne menni. apám találgat, vannak akik később kerülnek... talán hogy kevés. 8 év. naplójában, amit hátrahagyott: nem kiadásra, ezt már legelején, szögezi, a legszebb éveiként említi ezeket. később is, tanítványai, mindenki csak tisztelettel, szépekkel emlékezik. különös, rejtélyes sorstörténet az övé. most már sokminden világos, az is, hogyan állt a börtönben lelkeszként a politikai foglyok támaszának (igen

rövid ideig lelkész, végezvén a földrajz-történelem szak mellett, azt hiszem ezek mind Kolozsvár, teológiát... aztán nyelvek, mondák szerint biológus szeretett volna, tele is volt a lakás, mindenféle biológiai, orvosi szakkönyvekkel, sokféle nyelven, latin, román, magyar, francia, tán német is, hát akkor innen, hogy mindkét unoka, akiket nevelt, túlról, orvos, orvos családokba, azok gyerekei is orvos, másik gyógyszerész). amikor kérték, csak ezt a levelet bár juttassa el szeretteiknek. hogy túléljék. és ő segített. hogy kik voltak? mindig mindenkin segített. legyen az politikai, vagy zsidó. mindegy volt, ott akkor, embereken segített. érzékkel, és okosan. mindig csak okosan. emlékszem, nagyapám mindig szimpatizált az értelmiségiekkel, legyen román vagy magyar értelmiségi. bármilyen nemzet. amikor elvinni akarták, börtönbe, lebuktatták, is, a megfelelő helyen kért, talán ortodox pap, de mindenképp előbb valami fontos levél, nem emlékszem milyen szervnél, az meg még felsőbb szervnél, segítséget. persze, az információ lebuktatásáról előbb jutott el hozzá, különben nem menekül, ha elfogják. emlékszem, apám mesélte, egyszer életében ő is a katonaságnál így menekült meg. elvérzett a vécén, kínok között, közel halál árnyékában, hiába kérte, engedjék, vigyék, mehessen orvoshoz, itt hal meg, előttük. nem törődtek. csak amikor már tartotta saját beleit, utolsó pillanatokban azzal fenyegetve, ha apja megtudja (mert különben ő se kért sose segítséget szüleitől), mind börtönbe kerülnek. ezért. hogy hagyták kimúlni. hogy az apja nem akárki. elmondta, ki. apám ezzel menekült meg. azonnal orvoshoz viték. még nem volt késő. családomban a jó emberek mind sokáig éltek. nyolcvanon túl. megsegítette őket az ég. akármilyen korban. háború vagy más, fasiszmus, kommunizmus évei. apámat sem fogták be sosem besúgónak. ezekről úgysem lehet sokat tudni. inkább is felénk csak Visky, a színész esetéről beszélnek. hogyan hallgattatták el, milyen módszerekkel. iszogatt is, ami szívéen, száján. kimondotta. szerette az életet. színész volt. amikor börtönből kiengedték, is így történt. az öngyilkosság is, kivégzés, megrendezve. felakasztva egy fa tetején. elbúcsúztatlan. egy életet szerető ember nem hal meg búcsúlevél nélkül (igaz, akkor már roncs, akkoriban meséltek az elektromos

székről is, kínzások, nemcsak tévéből, filmek, vagy rómaiak, a várakból). mostanság szó esik Szilágyi Domokos esetéről is. vádak, öngyilkosságok, homályos, eltemetett, elásott, megsemmisített, korrupciós ügyletek.

úgy a magyarok, mint a románok, nagyapámat abban az időben, segítették. legalábbis, mentették. sikerült az "országból" kimenekíteni. mit számított akkor, mennyit is, hol itt, mikor hol, a határ. bár volt idő, azt hiszem, igen, amikor száműzött. fizikai munkára. azokból az időkből, amikor értelmiségieket. nehéz munkára. például követ fejteni. de lehet, hogy csak krumpliszedésre, mezei munkákra. erről még frissebben majd. hiányosak e tekintetben ismereteim. csak halványan emlékszem, egészen gyerekkoromból.

mackó hogy szabadult meg a katonaságtól, a legkülönösebb titok. igaz, a módszer így is életébe került. szinte. hogy honnan nézve. valóság a látszattól. lehetett volna éppen máshogy. a rehabilitáló év, másfél... a többi 20. mackó 18 évesen... 19, semmilyen szervnek (na, legyen akkor itt szervezet) nem hódolt be. szabadon szeretett élni, mégha bilincsekkel is, a 40. évére. ha életébe is, ha bilincs, szabad akaratból.

más, nagyapám származása. s hogy mi is honnan is becseiek. az ugyan, a hely, még Jugoszlávia, de nagyapám apja Kárpátaljáról. világi ember, állomásfőnök, a legválogatottabb körökből. akkoriban állomásokról felelni, világ urát jelentette. de legalábbis kicsi szeletet a nagyvilágból. aztán egyszercsak kihelyezték. a hely, Kovászna. messze, egészen más vidék. aprócska, kicsike, jelentéktelen, a világhoz képest. itt ismerkedik meg dédnagyanyámmal. akkor ez második feleség. nagyapám féltestvére a boldiékéből. aztán nemsokára, dédnagyapám, mikor fia, nagyapám 8 éves, egy tekészés (?golf) aprócska golyója hoz halált rá. képzelem zöld fű, kellemes társaság, napfény, kicsi szél, egy délután, amikor a legsimogatóbb a levegő, érkezik a golyó, váratlan baleset. egy jelentéktelen játékból. talán komolyan se veszi, befertőződik, nem megy időben orvoshoz.

pedig akkoriban már feltalálták a penicilint. nagyvonalú. ez viszi halálba. ettől tovafele kovásznai dédnagyanyámra szakad a család eltartása. tanítónő, igen szigorú, mindent vállal, hogy a család fennmaradhasson. állítólag zsugori, centire beosztja a pénzt, és csak akkor lehet beszélni, amikor ő nem. különben kuss, asztalra csap, ő a családfő. volt hogy viccesen apám engem néhányszor hozzá hasonlított. hogy ilyenkor melyikre gondolt ezek közül. pedig ha anyám nem lenne, s ha elváltak volna, földönfutóvá (valamelyik hajlékban) látnám, ahogy szét-szórja kicsi jussát. az ő nagy lelkével. két hét jólét, két hét, nélkül. az évek alatt előbb autót, az otthont, házat. de a legnagyobb probléma, mikor lassan megbomlik az agy, és nem tudunk róla. Torockón, azon a viharos estén, könnyeim belülrre fojtottam. ott, a boltban, csendre várakozva. apám megőrült, anyám is idomul, mindketten egymáshoz. csak néha vannak tiszta pillanataik. bocsáss meg nekem ott fenn magasban. de az is lehet, bizonyos érzékenység. hogy csupán előrevetítem a közelgő jövőt. bár anyám is, apám, most hálásak, hogy mégis együtt. nehéz. az öregkor. külön is, nemhogy együtt.

vissza a mi körutunk. csak megtaláljam a fecnik között. Kőrösi Csoma Sándornak is külön tábla. Enyedi Kollégium, akár később a Székely Mikóé. a Kollégium itt mindent magába foglal. egyetem, középiskola, tanítóképző, szállás. tablók. 15 diák, a többi tanár. diákok körbefogják.

véletlen találom egy másik folyosón, fába faragott Esterházy Péter idézet, tábló: Ballag a Betlehem Gábor Kollégium, 2002-2006, XII.A matematika-informatika osztálya. "illúziódnak fátyolát ne lebbentsd fel, maradj örökké boldog álmodó, mert szebb egy megvalósíthatatlan álom, mint egy át nem álmodott jövő". de tudni kell, úgy jutunk be az épületbe, hogy lélek sincs, szabadon lehet beszélgetni, akár egy régmúlt, nem létező időbe. a termék is, mintha egy századdal előbb. csak a folyosók, a tablók sorban, a falépcsők élnek itt. meg kint az emlékek, szobrok, táblák, akikre emlékeznek. kik? egy lélek sincs. de a harangot most is meg lehet húzni, hatalmas szép két harang, és valóban

csengetnek. mint akkor. abban az időkből.

azt mondják, 40 évesen is olyan sima a bőröm, mint a babáknak. (2009. 07.25-ből)

kis vérnyomásosak vagyunk (kint a mérő asztalon, hát bátorkodom), én, mackó, apám, anyámé már magas kategória. ingerlékenyebb természet. bár ahogy az évek, apám is, egymáshoz idomul.

na de vissza, útinapló. körutunk: Meggyes, Segesvár (ezek csak útban, már valamelyik múlt évben megvolt), Balázsfalva, Gyulafehérvár, Enyed, Torockó (itt elalvás, szállás), és valóban szép, kár hogy kis idő, autó, nem a túra, hegyek, sziklák közt. másnap visszafele: tordai hasadék, Torda, Kolozsvár.

(Torockó, ezt a helyet bárkinek szívesen ajánlom. van egy igen jó címem is. szállás. csak előtte legalább két hónappal lefoglalni.

olcsó, és szép. művész pénztárcájúaknak.)

nem ez a ház, nem ez az ajtó. egy ház, egy ajtó

hát akkor, a napló szerinti sorrend:

Misztótfalusi Kis Miklós, templom bejárati faláról: "...és hogy isten gyakran alávaló, és semminek alított eszközök által tapasztalható-képen való segítségével viszi véghez az ő ditsőségét" (Mentség), emlékeztetőül a tudós tipográfus nagyenyedi perének 300. évfordulóján, Nagyenyed 1998. június 11-én a romániai református egyház zsinata. vár, történelmi múzeum, Enyed. szemben srégen a Kollégiummal.

Torockó: csak a kontyos ház kitüremkedés ami más, mint itt, ott Hollókőn. mondja mackó. hogy tisztára arra a vidékre emlékezteti. a ház homlokzatokon apró boltíves kapuk (nem a szászos hatalmas mérték), házak formái, házsorok, vidék, csak itt a sziklák, a táj. fenséges. az ott világörökség. ez is hegyvidékes, hasonló, csak ott már túl sok a turista, és megmaradt a hollókői vár, nemcsak romok. együtt voltunk egyszer, nemrég. de itt, a sziklák, hegyek, fenn, túl, valami érintetlen. mesélik, hogy itt az volt a szerencse, nem tudtak iparosítani. ezért maradt meg végül a házak jellegzetessége. hogy nem bontottak, építettek, nem születtek akkoriban tömbházak, sem modern épületek, a 100 - 200 évvel ezelőtti struktúra megmaradt, egységes falukép, nagyjából egyidőben épült házakkal. aztán akik maradtak, is újakkal régiekhez idomultak. minden tiszta maradt. az ösvények szélein a gondos vályúkban befogott áttetsző vizek, a patak, a szélmalom, források. ó, egy ilyen udvarban, s a sziklák között,

milyen különös lehetett, írni (ábrándozni, gyermekként).

a sok kicsi kúria, látványosság, na és a reggel, ébredés, ott túl, sziklákról, amikor a köd fokozatosan felszáll. előbb csak fehér, homály, majd szemmel láthatóan a tisztulást követni. séta.

a gyulafehérvári templom bejárata felé tartva, éppen ki, találkozom Margócsy Istvánnal, meglepődöm, amikor ráismerek, megismer, hátrafordulok, biccentünk.

osztrák-monarchia, Mihai Vitéz és Zsigmond János fejedelem. a jobbágyság sors. a kapzsiság, torkosság innen, a levélhamisítás, mihai vitéz családja a szemfülességben onnan, szemfényvesztés. egyik mindent akar, ha kell, összes népe szolgálja, másik hazudik, hogy övé legyen. övé lesz 3 évre. aztán sokezer év... Moldva-Munténia-Transzilvânia egyesítése. 1918. "reintregirea..." olvasom,

emlék-
táblák,
szobor-
park

Nagy, bonyolult életek, nagyapám, a történelem..., aztán minden olyan egyértelmű, a helyére kerül. olyan aprócskára zsugorogik, hogy elfér a tenyereben. magocskák. magocskák. így gyűjtögetve.

MMT.....MHTMHE

Havasalföld

e mint elemér h mint halász
m mint molnár

Balázsfalván, ahol apám elveszíti szemüvegét. ott van Petőfi Sandor is. a román (szász, olasz) nagyságok között. mind végigmegyünk, apám meséli mackónak, aki végigkérdez. ez ki? és

ez? fél órát keressük a bokrokban. meglesz.

lássuk tovább, a mese dióhéjban történelemből. mihai vitéz a székelyeknek (parasztság) szabadságot ígér a zsigmondféle jobbagysorshoz képest. 60 ezer románhoz 20 ezer székely csatlakozik, de kiderül a hamisság, a levél, a pecsét, aláírás nem az osztrák császártól. meggyilkoltatták. a hamisság, bűn. az újraegyesítés "reintregirea" emlékére, szól a falakon a balázsfalvi templom, látogatóhoz, aztán avatják a szoborparkot ugyanennek szellemében. de legalábbis, hasonlóképpen. Gyulafehérváron, mindenütt a környéken román feliratok, esetleg francia, angol. francia ugyan szól se, de az eredet. angol, mert világnyelv.

Kolozsvár, ahol ami számít, magyarok építettek, román kézre kényszerítettek. sehol magyar említés. sehol az épületek története. a színház, más, templomok, épületek. nos, bár országos szinten a 7 % van érvényben, mint kisebbség, hogy akkor az adott kisebbség nyelvén kiírni, ez Erdélyben, magyar vonatkozásban csak 20 % felett érvényes.

Kolozsváron kihozták a 19 %-ot, így hiába a múlt, minden. halott. csak az épületek emléke beszél még. a falak, a gigantikus szépségek magukban hallgatnak. a mese annyiban hiteles, hogy saját szememmel látom is. házsongárdi temető.

végül egy kis Tushád, Szent Anna. hogy fellélegezzünk.

azaz hogy azt hiszem
szeretek, határozottan, igen,
román vidéken ténferegni,

járni-kelni, persze csak
óvatosan, a napvilágban,
és mondjuk ahol sokember,
mert ott úgy vagyok mint ide-
gen, aki valójában sehovase tartozik, és
éppen azért olyan szabadon lépegethet, rá-

rámósolyoghat az
emberekre, de mondom, itt
szigorúan szükség a nap-
sugár, hogy a

sze-
mek is
napfényt
pirosodva éjjenek, a

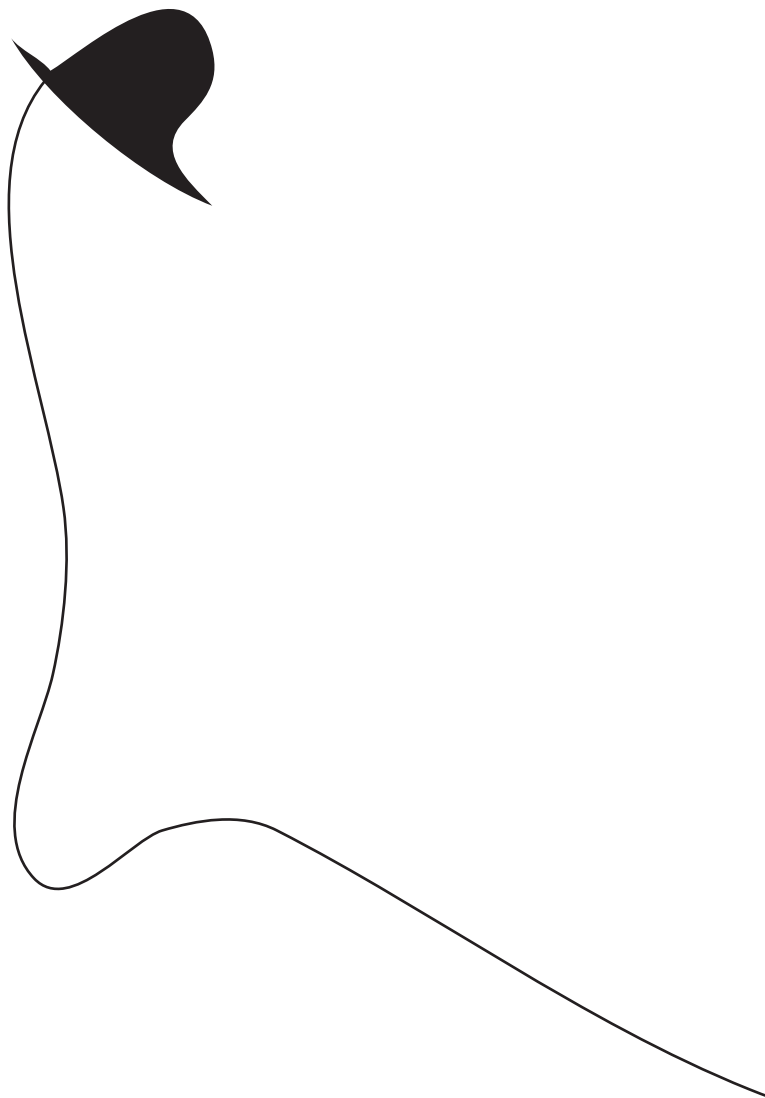

háta-
kra,
arcokba
sütő
meleg az
embereket is

megszépíti, na igaz, itt a
fülledtség, alig kapni le-
vegőt, úgy a 40-ben, értem

a fok, nos úgy idegenül, akire ha kissé fürkészve is, kíváncsian nézve mondják a szemek, jó-jó, hogy itt, de vajon mit is akarhat ez. hogy meddig. és figyelik távolodó lépteim. buna zia, mondom, szép napot.

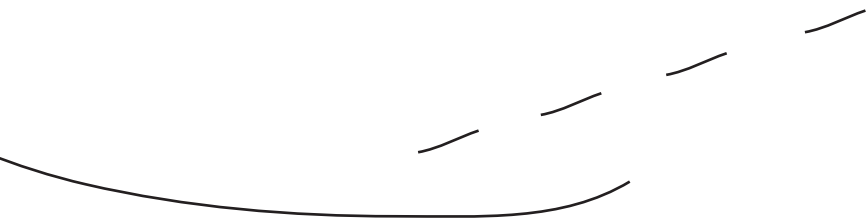
hiány. ébredéskor időnként halálfélelem.

Segesvár, benzinkút, 1. állomás.

ó, istenkém, csak tartanád kicsit a kezemet is a kezedben, míg helyre billennek nálam is a dolgok. aztán boldogulok valahogy. csak kicsit figyelj rám is.

szüleim most boldogok, a sors napfényt hozott rájuk, sikerül megkapniuk a 3 jegyből kettőt. nekik nyújtott. megvan a szovátai kezelés, út. egyik mert a kulákság, anyám oldaláról, másik felől a kilakoltatás, 41-ből, apám 6 hónapos, így kell menekülniük, szekéren, három gyerekkel. 1941. ezt a számot megjegyzem. így a folytatás is valahol összeér.

én mégis távol. eloltom a medvetót, szovátával. nem fogadhatom a fényt. belső parancs, hajszálon múlik, aztán ez is a hiányból.

2009.07.15 este, zenékből

2 román férfi, Simion... itt vagy, ugye? hát persze hogy itt. szállnak a pillangók. nézd, ezeket rajzoltam előző koncerten. Márkus Tibor és fia, Dávid. a csapattal. 3. Jazz és improviz...

rossz vagyok, anyácskám, kegyetlen, nem segítek semmit, állandóan mindenhol csak jól érezni magam. lebegést követni. mindig csak a lebegés felé. hazajövök, égből két hét, évből, három, nektek is, mindennel kiszolgáltok, még több, aztán már nem fogadhatom. minden évben ugyanaz. ennyi, nektek is. az idő csak telik. ugyanúgy, mindig kicsivel fájóbb. hangokból, ráncok.

szeretlek benneteket, integetek. látjátok?

ugyanazokat a dallamokat játsszák, mint én kamaszkoromban. gyermek. 13?14... 15. leány és a zongora. amikor senki, otthon. csak úgy dübörgött, válaszoltak, aztán a hirtelen csend. ugyanaz a hangzás. fel, vissza. és azok a dallamok a zavarban. hangban. csendből, forrásként erednek. pedig csak egy fiú meg egy lány ismerkednek. erdőben, világosban, sötétben. erre mondaná mackó, nem elég sokszínű. mármint a rétegek. egymással. összhangban. nem elég dzsezzes. a ritmus, a taktus, a forma. itt fenn. csak hogy sok hangszer. változtatva, más. a dzsezz a fülnek. de a zongora más. azok is amik visszatérnek. mindig, újra visszatérnek. pontosan tudom, mit játszottam. visszatérnek. a

nyúlmeséknél is. fehérynuszi. amikor kifehéredik, eltűnik. csakhogy öt hangszer ki volt kapcsolva 1-re. ezért. csak ezért nem született meg az ének. 5 hangszer, 5 szólam, 5 arc. tévedhetek. lehet, hogy csak 4. arcok. természetesen profi zenészekkel, más. ugyanaz a téma.

masina JAZZ Grensó. összevissza írok. ez még 2009.07.14 estéből. vissza. végre valami egészen más, csendekből. szerettem amikor meglepett, szinte véletlen tudott csendet idézni. feszültségből, megtölteni csendeket. izzadva. miközben csurgott róla veríték. amikor a veríték belső mozgásból. csak néhány zenész képes igazi csendekre. neki se mindig sikerül. de sikerült. rengeteg más zenész megtervezett csendekkel. előre tudni, várni. nem igaz csendekkel. nem mindenhol. pontosan érezni az igaz zenét. igazán jó zenét csak meglepetéssel, küzdéssel, befelé. amikor jön, és te is féled, hogy csak most ne hibázza. amikor a kéz bizonytalan, aztán csak beletalál. rátalál, amire csak ott és akkor. kevés ilyen pillanat egy koncerten, és az is csak kevesekkel. sok más ami jó zene, megjátszott. 10 perc, húsz után már nem mond újat. átlátod. persze a test maga is élvez. ritmust. agy. képes csak a zenében lenni. lustulni. de az más. nem az élénk koncentrációé. a katarzisé. mint a szekszben az élvezet, a megszokotté, és az egyszeri, megismételhetetlen. ez a zenében is a különbség. és mégis kell a felépítettség. improvizált is legyen, de nem esetleges, vérbeli zenészekkel, akiknek minden mozdulatuk a helyén. valahonnan mélyről. a megremegésnek, mindennek üzenete. ezt a bizonytalanságot, úgy adni elő, hogy ott és akkor (trükk), csak az igazán nagyoké. mesterség. 1 órából 40 perc feszültségben. már egészen jónak mondható.

szeretem, amikor egy dobos vérből üt. nem szerepet játszik. és úgy mosolyog hozzá, mintha mindig úgy, és ott. azt hiszem, Mogyoró. legszebb a duett. lány és dobos srác. bár a lány nem nagy szám (iskolás, feltűnő, agresszív... és aki mindig ugyanúgy, nem bír kilépni, át, túl szerepből, fiúk akadémista leány előtt is tiszteletből, humor csak maguk közt), itt minden rendben.

hol is tartottam. Simion és Sorin. ők dallamosan idéztek elő csendeket, az elröpülő, tovaszálló pillangókat. csendjeik kezdődtek valahol, és bevégeztettek, ugyanott. a Grencsó csendje, amikor, az megfagyott. ott és csak akkor. váratlan, valósággal drukkolni kellett, hogy sikerüljön. továbblépni. és akkor történt meg a katarzis. amikor pontosan helyére került, aminek kijönni. akár egy sikerült szülés, de maradjunk csak az ürítésnél. megkönyebbülés. egy vödör víz, egy tele szatyor.

válaszolgatások. kérdezz-felelek, is jó. kiszámítható, de jó. kiforrott zenészek.

egyszer csak átadta a dallamot, hangot a bőgőnek az elektromos gitár. észrevétlen. taps. klasszikus dzsezz. előre kiszámítva. sztereotípiák. ez is még Simion és Sorin. igazi dzsezz. velős. na ez az a sokhangzás, ami egy ponton, az agyban táncol. nem gondolkozol, nincsenek nagy feszültségek, mert az agy ezeket a

rezgéseket
pontosan
ismeri, és
rááll. ez profi
dzsezz, nem
igazán az
improvizációs
(kísérleti-
alternatív).
igazából a

kettő között jó. amikor összeforrott is, de a meglepetések.
csendek.

Dresch tud még ilyeneket, ha jó passzban, egyszer amikor
egészen sötétben, szürkében, és egyedül, körötte minden
fekete, s ő nem középen, csak a tér egy sarkából. de lehet hogy
máskor. bár a kiegészítés mindenkit, akárkit fenyeget, bízni. na és
más, vagy akiket maci ismer, mind névről. túlról, messziről,
máshol. csak ott a zakatolásokból kell kiszűrni, s ha vannak, ott

is
szép
tud

lenni. hogy a csend nem mindig dallamból. aztán, csak most már ez se maradjon ki, az is igazán jó tud lenni, amikor sok zenész, és mindenféle keveredik.

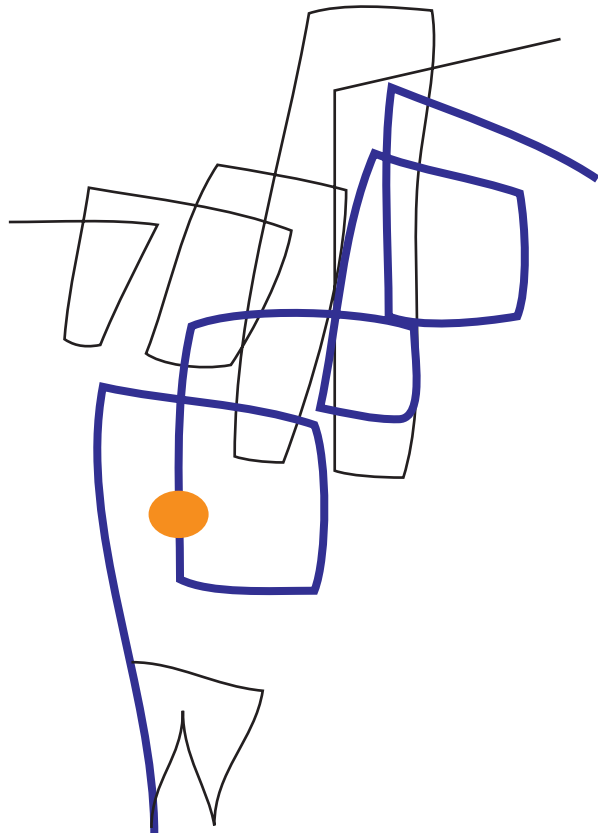
a népi
(folk) a
poppal,
dzsezzel
(kúl vagy
a meleg),
kántri,
reggi a

klasszikussal, techno reppel, humorral. más, rockkal vigyázni, elektromos gitár, abból a 21. században csak icipicire venni. mindenképpen ironia, különben sztárzene lesz, s az égés. de mindenképpen tűnés. a tűrés már magában felér egy tűnéssel.

nembeszélve már megint az összeillések. jelek. ahogy belefóráldódom a térbe, alighogy szemem fentről a népművészeti minta, indák, hajlatokról le, közben rajzoló is, zenére, a dallamot átveszi az elektromos gitár, honnan tovább hullámoz a minta, a gitár formás ívein. és amikor a plafonon mosolygó arany nap, s egy fémpáncél kar, kezében kard, végében szív, piros, aranycsillagok, fémhold, fél, száján mosoly, szem, orr, szemem éppen a fémre téved, a szélső zenész cintányért alkalmaz, fém imitációs hangokkal. többször történik hasonló, amikor a terem falán révedezik, kering tekintetem, s a zenészek ezt pontosan lekövetik hangszereikkel. pl. a bőgőnél mire leszek figyelmes? kék és sötétebb okker díszítőminta az oszlop fejezetén, a minták levelekből formált női motívumok, akkor elhangzik, hogy a hercegnőknek ajánlva, utolsó, ráadás szám, itt mire tekintek fel, hópelyhek, pillangóba fordulva, majd egy mikulásszerű, szomorú herceg fej, szakáll indákkal, virágmotívumokból, akár egy Arcimboldo manierista fej, népies és neo modern ötvözet, da capo al fine, sohasem vége.

ezen az estén emlék, valamikor köz'gáz. beharangozó, váratlan, megható pillanat, nézem, keresem, mackó még nincs jelen.

A nyelvünk, tudatunk arra programozódott az ősévek során, hogy két fél van, egyik a jó, másik a rossz. Nincs középút. Azaz van, de az embernek a forgalomban el kell döntenie, hogy most a jobb oldalon áll-e vagy a balon. Középen elüti ugyanis az autó. Ez van. Így teremtették az utakat. Csak most jut eszembe, de hiszen ha pont közésre egyensúlyoz, ahogy magam is, mint amikor Bukarestben a 8 sávos úton elábrándoztam, és átkeltem az úttesten a piroson, egyetemi felvételizőként kilépésem után követően, aztán csak a hatalmas zaj, dudák, s egyetlen ami akkor megmentette az életem, hogy középen a fehér vonalra álltam. Igen, egészen középen a fehér vonal. De az hiába, csak megmenti az életet, de nem szabályos.

Nos emberek, akik átéltek 40-60-100 éveket. Ott. Azokat az időket. És akiket mostanában még a román állam is elismer, újabban, hiszen vissza-visszaszolgáltatta ezt azt, amit akkor és ott, azok a körülmények között elveszítettek. Mert mostanában az ottani emberek is jobb módon élnek. Feltűnik nekem, szinte minden garázsban ott a legújabbfajta autó. Szép udvarok, liget, gróf visszakapja birtokát, istenem de szép hatalmas birtok, pl. Mikósváron a Kálnoky kastély, amit ki tudja mióta nem lakik senki, és amit az említett gróf, aki hazaköltözött egykori birtokára, visszaállít az elkövetkezőkben eredeti állapotába.

Úton Miklósvár felé.

Apám a preszbiterrel az árapataki templomban,
fentebb szintén a templom belül és kívül.

Elhagyatott kúria az árapataki templommal szemben

Ki a lakoltatásokért, meghurcoltatásért, ki másért, visszakap tehát földeket, kedvezményeket. A román állam láthatóan javul ez ügyben. Elismer néhai rossz tetteket. Miért baj az, kinek fáj és miért, ha valaki mindezt képes volt, élete árán is, hányszor megpróbálták kivégezni, külhonban is, leírni mindezt a 40-60-100 évet, ahogy volt. Bűn az hogy én ott születtem, s bár másodkézből, részese? Hogy némely dolgot koromat tekintve is átéreztem? Élhettem? Gyerekként is apró semmiségekből összetákolt emlékek. Mert mi szeretetben nőttünk fel, nem érezhattuk csupán töredékét annak, ami volt, eltitkoltak előlünk sokmindent, vagyis inkább csak nem beszéltek, hiszen amúgy sem szabadott, legalábbis helyénvalóbb volt nem beszélni. Mi mindent amit lehetett, így, csupán az iskolából fogtunk fel ezekből, akaratlan, mert mindent azért úgysem lehetett elhallgatni. De lehet hogy...nem éppen hogy gazdagabb-e.... mindezáltal. E tapasztaláson keresztül. Nem tudom. Néha tudatlan szeretnék lenni. Hogy szeressenek az emberek. De hát elhallgathatom-e, hazudhatok-e 20 évet, ami a gyerekkor. Úgy értem, magamnak. Ha akarnám se menne. Így aztán maradok ezzel a góccal. Hogy nekem is legyen. Hogy ismerem és szeretem ezeket az embereket gondolataikkal, hibáikkal, egyoldalúságukkal, egyszerűségükkel. Mert ezek az emberek jó emberek, és tudnak szeretni. Ami ma nagyon, nagyon nagy kincs, ritkaság. És tudnak adni. Na persze itt kissé elbizonytalanodom, mert mindig kapni is akarnak. Adni és kapni. Így együtt. Kivéve a családom (szüleim, testvérem), valahogy az élet őket csak adni tanította. De ez sem azért ilyen egyszerű. Akaratlan most Borbély Szilárd jut eszembe. Mégiscsak van neki is egy kicsike igaza. Nem kicsi, de most a forma kedvéért. Én meg nem szeretek elfogadni úgy, hogy közben tudom, adnom is kell majd valamit. Akaratlanul Pelikán elvtárs jut eszembe a filmből, na és a vallomás azokkal az ürgékkel, mindegy. Semmi sem képes tökéletesen működni. Megszoktam már magam körül a tökéletlenséget, hozzá szoktatam magam, hiszen nem magam is állandóan ezt hangoztatom-

e. Hogy önmagunkat is akár mást, tökéletlenségével kell elfogadnunk. Mondhatnám úgy is, ne várjuk mástól a tökéletest, ha mi is csak tökéletlenek vagyunk.

Na mindegy, térjek is vissza a naplómhoz, pontosabban mindahoz, ami kimaradt egy egész hétből. Mert írás nélkül nem telhet nap, össze vagyunk növe. Csak éppen egy évben két hét, amit szüleimmel, aztán nincs már alkalom beírni a gépbe is, jegyzetfüzet, fecnik, mindenhol, épp mi akad amikor írni. Mert írni azt muszáj, akár utcán. Sőt, legtöbbszörre utcán, hazafelé ballágás közben. Persze marad az éj, vagy hajnal, amikor a szavak, gondolatok ébresztenek. (Azért előfordul nem ritkán, amikor igen jókat alszom. Például amikor sikerült előtte jól kiírnom magam. Ilyenkor kapom a jutalmat, hogy mély alvásból ébredhetek, mosolyogva.)

Lássunk csak egy ilyen, hivatalból hazafelé. Aztán majd sorra, mit találok, ha még kiolvasható, összerakható füzetemből. (ahogy elnézem, erről is csak egy későbbi alkalommal számolok be)

Ha elfelejtettem volna mondani, már itthon. Szabadon, a csend és magam. Mackó is odaát saját csendjével.

Lássuk még innen a többi, néhány fotóval még az otthoniból. Különben nem érdekel már hogy irodalom legyen ez a napló. Az egy kicsit a tenyérnyi magocskák volt, akkor csak egyetlen dolog, ami markában tartott, átjárt, birtokolt. Könnyű volt úgy pár hónap hatás alatt (egészen mély lélektani folyamat lefolyása alatt) sajátos formára szert tenni. Felteszem most akkor itt, ami éppen jólesik. Családi fotók, miért ne. Amikor nekem olyan kedvesek. Még átmenetben vagyok, az ott és az itt közt tehát. Az van, hogy ez a napló kicsit mindenbefogadó, egyben mindenfogyasztó. Akárcsak magam az ízekkel. Egyszerre sokminden egy tálon. Mindenből egy kicsi. Persze ez az írásban azért tel-

hetetlenre billen. Mármint a mérleg. Induláskor azt hittem tartani fogom a stílust, formát, hogy bejegyzés rajzzal. Minden egyes bejegyzéshez egy zajz. Semmi több. Hogy arculata lesz. Aztán most ez is olyan lett, amilyen én magam. Sokarcúság egyben. Számít-e ez most. Ha kiadásra írnám, az más, úgy persze, de így, és ugye a Netnapló is épp ilyen volt. Dehát az sem volt előre elgondolt, automatikus írás volt. Abszolút nem voltam olyan helyzetben, hogy megfontoltan írhaszak. Ott, abban a közegben, lehetőséggel, nem is lehetett volna másképp. Más amikor itthon. Otthon viszont, amikor mindennap (és akkor arról a néhány napról beszélek ami egy évben a családdal) körülöttem azok a kedves arcok. Pedig ott is, tudat alatt bizonyosan, szerettem volna letisztult formát. De amikor az otthoniak, és akkor ez azt jelenti, hogy nem itt, óhatatlanul is a család. Az emlékek. Na mindegy, elég ha a kiadásra szánt dolgaimnak lesznek meg külön-külön is az arcai. Minek bánkódni most emiatt is, amin úgysem lehet most változtatni. Mackó is megjegyezte a viszszafele út még eleje táját, első pihenő megállónál, olyan mintha nem most közeledne az otthona felé, hanem mintha éppen azt hagyná el. Különös. Mennyire összenőtt velem pesti(s:)ként is, ehhez a közeghez. Itt egészen más világ. Mármint most itt, ahol írok. Szeretem ezt a nyugalmat. De az ottani táj... semmivel nem pótolható. A hegyek, a fenyők közötti panziók, erdő alján. Hát csoda-e vass is, hogy mivel nyűgöz le. Ki tudhatja, aki nem élt, nem köti semmi ezekhez a vidékekhez, emberekhez. Hibáztathatjuk-e, bárki is? Számon kérhet-e bárki bármit is? Mindenembert tiszttelek azért ami. Becsülnünk kell a másikat is az ő hitével. A másmilyen hitében adni meg neki a becsületet, saját becsületét.

Mackó fotózott, anyám szalmakalapjában

Anyám mackóval, úton a Szent Anna tótól hazafelé

A grófi ház, Miklósvár, Kálnoky kastély mellett

Kálnoky kastély maradványai

önvádaim kezeidből. képek amik hiányoznak valóságból
amikor nincs bűn: titkok, távolságok

értelmetlen megfosztások

van aki ezt nevezi szerelemnek. elvenni. félrehallások.

kívántam akkor, egyik felem, bárcsak ne fogadnád el. akkor bizonyosan szeretsz. ahogy mondtad is, máshol. másik pillanatban a kezed. adj! így szeretsz, nő. (amikor még gyermek). aztán a többi kezeidből. hogyan szerethettelek. nem válaszoltam. magad sem hiheted. hogy egy nő nem nő fel. gyermeknek. az álmok. egyszer ha külön élnének. szakadásból. vissza. valaki más kezéből. mindegy hogy a más te, vagy más szeméből imádkoznék.

minden álom valaminek a hiánya, másnak a megléte. valaminek igazolása.

ami nincs, vetített képről

amikor már összetörtén

minden darabból új kép

idegen

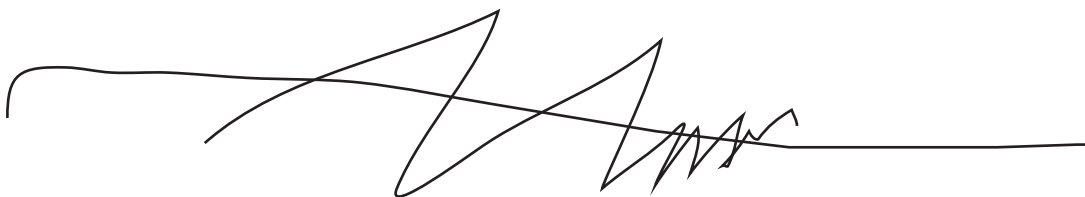
közel-távol

a pillanat hogy átforduljon,

nem sokáig egyenes még a vonalam. hány év?
nem érem el.

ha meg elfogadtad, kérted. miért bujkálnom? (te, valaki
máséból).

nincsenek áthallások. csak ez a gyöngy. már nem a csöndek.

szakadás

eltörtem egy poharat. pontosabban a szél segített, miután befog-
ta szemem. félek. összetartom a szilánkokat. egyetlen pillanat
vagy minden gondosan előkészítve.

távollétek – érkezések (körbe)

az a jó a távollétben, hogy a találkozás jólesik. szinte hiány után
szabadul fel az ember, hogy aztán újra
amikor a napok visszatérnek a megszokottba. onnan pedig
egyes. tartani egyeneseket.

egyszer akartam valami olyasmit írni (többször is), hogy te
szellemi társ vagy. persze, csodálkozol. meglepődsz. mást
vártál. de szeretkezni férfiakkal. mégiscsak az én testem vagy.
veled nem szeretkezhettek. emlékszem, egyszer, amikor közel,
és nem kívántam. mással tettem. hülyeség, miért ne
szeretkezhetnék a testemmel.

(álarokkal, nélkül). közben elfelejtettem írni, hogy te más vagy.
akit megformáltam, csak itt van. ha igazából akarnálak írni,
téged, nem tehetnéd ablakba. kegyetlen lennék, rólad minden

arcot lefejtenék. kiderülne ki is vagy. hát nem jobb, hogy más? arcok nélkül.

mofeta, egy kicsi élet.

különös. ma olyan szép napom volt. a mofeta kicseréli az embert. ma (bár nem szabad), a padra ültem. zöld padok. a piros jelzést azért néztem. bizsergett is a fenekem. utána 2 pisilésnél még csípett. szeretkezéskor is, de estére elmúlt. a múltkor sem attól, hogy nem mosdottam volna rendesen. akkor a bodzalétől. nem szabadott volna útszélről. minek nekem orvos. pontosan ismerem testem titkait. csak ezek a szúnyogok ne csípnének.

amikor hegyre kellett, fel, többször, végig meg kellett állnom. folyamatosan. egyszerűen csak fizikailag lelépültem. meghíztam. sokat ettem. pedig utóbbi napokban még ez se. mackó szerint kövér. hogy a fenekem, a combom is. pedig azért ez sem egészen így. én úgy látom, csak formásodtam. kicsit kiteltem. de kövér az nem. legalábbis így barnán. csinos darabban, rövid-nadrág, könnyű felső, egészen elenyésző. jó, azért otthon lefogok. remélem, sikerül.

mackó is velem haladt, lassan, mindig bevárt, most nem loholt

el. volt hogy a tolás sem segített. le kellett passzolnom a biciklit. aztán csak hirtelen ülni aszfalt szélre. másra idő se. talán mert reggeli után azonnal indultam. de ez se. hiszen már a napon se bírtam feküdni. valami kellemetlen a gyomorban, hányinger. csak az árnyék segített, és bizonyos pozíció. na de hogy többször le kellett rögzítenem a biciklit, szakaszosan és folyamatosan, 10 méterenként, túlzás. hogy ennyire gyenge. olyan erősen vert nyakamból fel torkomba szívem, hogy muszáj volt. a gyomrom is, a combom, egészen elfehéredtem. azonnal kellett leülni éppen ahol, útszélre. itt valami csoda.

a hányingerből egyszercsak súlytalanság, megszűnt testem fizikai léte. nem éreztem semmit, de nem is lebegtem. úgy voltam, hogy léteztem, de nem volt testem. olyan egészen nihil állapot. valami földönkívüli, kellemes. amikor már annyira föld felett, hogy nem érzel. megkönnyebbültem, aztán tovább. újra minden kezdődött előlről. kínok a gyönyörűséggel.

10 km fel, leszállni, húrcolni, megállni, ülni, mennyország. de a mofeta kicserélt. mintha mindez csak az előjáték lett volna.. persze, milyen is lenne mindez az út egy szerelemmel. már amikor visszafele, lejtőn, szinte már csak lebegve az örömezésből. de ez most valóságban lebegés. maga a természetességben. levegő, lehellet, az árnyékok a fénnel. tiszta levegő. mint amikor kitisztulnak belső szerveid, de mindenképp valami frissesség, fellélegzel, és nincs vége. körbe, előre, háttal, mindenhol fák, és azok árnyékai, hogy csókolózás, erdőben szeretkezés. és mindez mint egykor, magától. képzelve.

lefele száguldás. hogy a lefele száguldás lehet ilyen jó. régen nem éreztem magam ilyen könnyűnek. aztán itthon is, amikor kiültem az udvarra, maci is mellém. többször is csak azt, hogy milyen jó. ismételve. még sosem volt ilyen kellemes a levegő.

persze mackó háta. semmi nem olyan egyszerű. és mégis. ma valahogy a sok csend összegyűlt.

különös nap, utolsók között.

reggel. valóságból az álmokat
mackó nagyon rendes. most hogy távollét miatt három napra ő
vette át itthon a gazdaszerepet, felkelt a szokott időben,
kiengedte a kutyát, megetette, itatta, s öntözgeti slaggal anyám
virágait. pontosan úgy ahogy anyám hátrahagyta. én teát főzök,
reggeli az udvaron terítve, tűz a nap, kell az ernyő. mindez kicsit
később, megegyezünk, 1-2 órát még amíg lehet, napozni.
ilyenek. ma különös reggel. szabad. vissza nem térő alkalom.
amit kívántam, elmaradt. még tegnapról. ne legyenek nagy
igényeim. ha az apróknak is örülni.
vannak időszakok, amikor iszonyatosan félek a vesszőktől.
ilyenkor igyekszem kerülni. akadnak szavak is, melyeket ösztön
vezet úgy használni, mint gyerekkoromban. aztán vagy átirom,
vagy marad. ahogy épp mikor kedvem.
meghatóbb.

mackó élvezettel csinálta a kutyagondozást, öntözést. jó nézni.
én ezúttal sem vagyok ennyire ügyes, bár tegnap igen koncentrá-
lva szedtem a jóstát, vendégként. mackóék kellemesen elcse-
vegtek, éretlent is szedtek, csak hallgattam, meg is lepődtem a
tálat mikor szemügyre vettem. hát, igen, én nagyon vigyáztam,
hogy valóban csak az érett. jóstaszörp, akár a feketeteribizli. leg-
csodálatosabb itóka. dehát mindigis amit csináltam, igyekeztem
a legjobban. már amit tudtam. abban.
mégsem vagyok ma annyira ügyes. ottfelejtem a felfőtt vizet, úgy
szól maci a slag mögül, kész-e a tea. hiába. csak saját szerepe-
imben megy. a tündöklés. bár mostanság nem akad értékelőm.
az írás, olvasás, napozás azonban kellemes. így vagyogatunk.
én több álmodás, ő élet. isten is az életet választja. maradok

háttérben.

a reggelivel kárpótolom. megteríték, meg ott a tegnap leszedett paszuly is, a rétyi kertből, borsó, ezeket elkészíteni, aztán a jóstával Uzon. ez is mind tegnap estéből. kert vendégként. udvar, a kút, a hinta. hatalmas ez az udvar, a finom pázsit. a paszuly, borsóból is meglehet holnap lesz.

amikor a dolgok mennek a maguk útján, is nekem magamban kell megküzdenem a dolgokkal. leszámítva évből a két hetet, amikor anyám mint kisgyereket kiszolgál. még mosogatni se enged. egészen vicces volt a helyzet például Torockón, erről majd később mesélek, a vendégfogadós hölgy előtt apámék úgy bántak velem mint egy csecsemővel, megszokás, az is mint más, de legalábbis kisgyerek, s amikor kiderült a hölgy két évvel fiatalabb mint én, apám szabadkozott a maga módján. felém. kacagva, még jobban alázva. mindegy. hogy ez a szerep, másik. a dolgok pedig maradtak maguknak. ami szánva. azért beszéltük is mackóval, ez a nő legalább mutatott úgy 50-t, tény, én meg hozom a régi formát, olykor ha nincs a szemem között a fáradtság csík, most már dupla, 28-30-nak is elmegyek. azért jó ez így.

hol is tartottam. mindig nehezebb egyedül, mint akinek segítség. értem, két tenyéren emelve. aztán idő után ezt is megszokja az ember. elfogadni. vannak pillanatok, amikor a legfájdalmasabb után ér a legnagyobb békeesség. amikor már rosszabbra nem, csak jobbra számíthat az ember. inkább csak úgy lebeg, sorsvesztetten, akár tenger közepén, céltalan, mert már a rosszabb sem számít. nincs súlya, minden elenyészik. éppen elnézem másokon, akiknek mozdulataikba, arcukba van írva a sorsvesztettség, bármerre is fordulnak, kudarc, de az ember magán nem látja olyan egyértelműn. legalábbis ha az arcot nézzük. mindenképp. aztán csak mégis. egyszerű dolgokon is akár nehezen, küzdelem. ó, kedves repülés. te is milyen reményvesztett vagy. szinte unalom.

a kutyát nem láttam még ilyen boldognak. értem, természetes boldognak. reggel nem a kiszabott 10 percig ugrálhatott, szalad-

gált, hanem míg jólesett. lehetett volna akár egész nap, kedvére, ha a berögzött ösztönök nem engedelmeskednek. mi is csak az ösztöneinket követtük, hadd legyen szabadon. láncok nélkül. a pokrócon buksiját nyújtogatva hozzám simult, szagolgatott, simogattam.

jó mackóval, csend van. csak akkor szól, ritkán, ha valamit segíteni kell. csinálni. különben csinálások nélkül is elvagyok. van olyan is, amit magamtól. szívesen csinálók. egészen illedelmes ez a kutya, mondja mackó, miután mégis megtörtént, hogy önként tartotta nyakát, befogni. ennyit a megszokásról. hogy 1-2 óra szabad mozgást követően már nem ugat, válaszolgat a szomszéd kutyáknak. csak ül, és néz. minket. érzi, ez nekünk is jobb. mint kiabálni. ugatással. és figyelmes. enni sem eszik, mert mi sem ültünk még asztalhoz. igaz, rosszban is sántikál, azért nem lehet egészen magára bízni, a szomszéd kerítést szívesen szétszedné. aztán maga oldja meg a dolgot. önkéntesen állva lánchoz. várta, kínálta. boldog volt. a kissé megnyújtott nyak, félreforított fej, ahogy ott állt.

aztán kiderül hamarosan, túlságosan szépnek látom a dolgokat. minden váratlan csuklik össze. mackó megbánt, de nekem kell békítenem. pedig már olyan szép volt. szinte csak képzelet.

mackó kiolvasgatja az itteni újságokat, akárcsak otthon az ottaniak. néhány itteni könyvet is becserkészh. itteniek és ottaniak. írókból.

árnyékok fények

Sem itt sem ott. Itt sosem voltam (titokban néztem) ott sosem lehetek. Leszek? Láttam (észrevétlen). Elhagyom ablakból. Már vonat sincs. Egyedül a csend amiben még mosolygom. Hinta, bármikor. Zavarnak a hangok. Nekem az itthon a ház maga. Család, ember nélkül. Az emlékek. Régen eltemettem, ahogy magamat is. Csak hangok ne legyenek emberek. a nap, csak a hold, ablakból, asztalról, enyhe szél. Krémet sem használok. Barna bőröm.

Közelről néztem a zajokat. A tömeg elszívta. Csend. Fénybe nézve, rád? magamba? Csak az ugrálás ne. ugrálni csak gyerekek. Körbe, kicsi gyermek. Zajodat. Borzalmas. Fitness... mondod a neved. Iszonyat. Csak amikor felcseng tisztán a hangod, az szép. Kár érted. Aztán hogy milyen gyerek te is, színésznő. Ugrabugra. Ez is rég. csak a könyökemet igazítva. Ki a képből. Kellemes ez a sötét. Vissza.

Ha rövidnadrágban kirándulok, leszólitanak. Furcsa. Nem szoktam hozzá. Már nem tudok mosolyogni. Akár húszéves, akár hatvan. Olyan idegen. Amikor meleg, szép barna, szeretem a bőrömet szabadon. Csak még egy kicsi nap. Egy kicsi szél. Arcom is szebb.

Hiányzik az írás amikor nincs. A füzet csak pillanatnyi enyhülés. A lapok. Nem tűnik el a hiány, probléma. Csak amikor gép. Pedig nincsenek emberek. Sem itt, sem ott. Csak az ösztön. remél.

Nem kéne kihagyni az útleírást. Amikor idő. a képek. más. koncert. rajz.

három nap. akkor eszem amikor éhes vagyok. írás is. olyan idegen vagy. mondja anyám. néha. azért még védekezem. előtte. félek hogy közel távolról szeretem. arcába is csak néha nézek. most is ha előttem nedves. de most nem kell. távol. közelről. egészen érintve. sosem mertem megérinteni. csak a szavak. olyan kemények.

kár. szerettem volna a gyerekeket. mint akkor. csak most vállalni is. nyugodtabb. a kertészetben pedig a gyerekek mellettem voltak. sírtak, amikor el kellett mennem. a szüleik is utcán tudom, hogy mosolyogva néztek. de kellett. el. ezt már nem mesélhetem. tudom, onnan máshogy hangzik. és aztán a gyerekek is azt hitték. hogy én hagytam el. mert már nem mesélhettem. hogy mi történt.

reggeli ébredés

álom reggel 8 és 9 óra között.

Veled álmodtam. Váratlanul megleptél. Eljöttél. Különös ahogy szinte családtaggá változtál. Amikor megérkeztünk, végigpásztáztam mit is láthattál a szobáinkban. Majd egyszer csak azt mondd, más adta be a pályázatot. Pedig te szóltál. Hogy nekem szóltál. Talán jól akartál. Lehetséges. Eddig máshogy éreztem. Hogy mindvégig ellenem.

Sajnos nem érzékelem a pályázatokban a fontossági sorrendet. Előfordul ha mégis, az marad ki, melyik nagyobb jelentőségű. Lenne. Pedig bízom magamban. A szándék is bennem. Mégsem mozdul a kéz. Ahogy kellene. Amikor lehetne. Most mégsem lehetne mondani, hogy nem tettem érte. Hívhatjuk pályázatnak. Amennyiben az álom üzenet.

Aztán enni kezdtük a pályázatot. Ott volt ő is. Egy idegen. Nem ismertem. Azt sem tudtam, ez volt-e a pályázat. De elővette. Egy hosszú, kenyérszerű sütemény volt. Több méter hosszú csíkban. Talán mesélt róla, erre már nem emlékszem. Meghúztuk, és eltöredezett helyenként. Felébredtem.

Szép álom volt. Nem olyan mint a múltkori a meztelen csigákkal. Az ételben. Na igen, megelőzően a kút belső oldalán ugyanez a csiga. A vödör mellett. Az akkor valóság volt. Hogy semmi nem

véletlen. És mégis. Egészen kellemetlen álom volt ehhez képest.

Mégis rosszat jelentene az álom? Mindig ez a kettősség veled. Hogy ami szép lenne, ott mindjárt az is, csak lenne. Mert amikor idáig érsz, hozzám, visszafordulnak a dolgok. Ösztönös? tudatos? tudatlan? az irányítás. pedig látod, lehetne egészen szép is. velünk. mind együtt.

Maradjunk annyiban, szép álom. Lehet, mégsem sikerült? Hogy ez lenne az üzenet? A leveleimet sem tudom nyitni. Leállt a rendszer, csak bizonyos funkciók működnek. Talán ezt a levelet sem tudom feladni. Dehát majd csak megjön a válasz. Az élet megfejtí.

Mégis szép, legalább egyszer akartál. Rám gondoltál. Értem. Miért ne sikerülne?

a képekkel majd csak akkor tudom folytatni, amikor a gép működőképesebb. a jegyzetnapló, útinapló a három elmúlt nappól is ezúttal későbbre.

családi fotók között

1995, Budapest, első albérletem

a rétyi ház apámmal mackóval

a szentgyörgyi ház nagyapámmal és velünk

anyám Boldi szüleivel

anyám

keresztapámmal

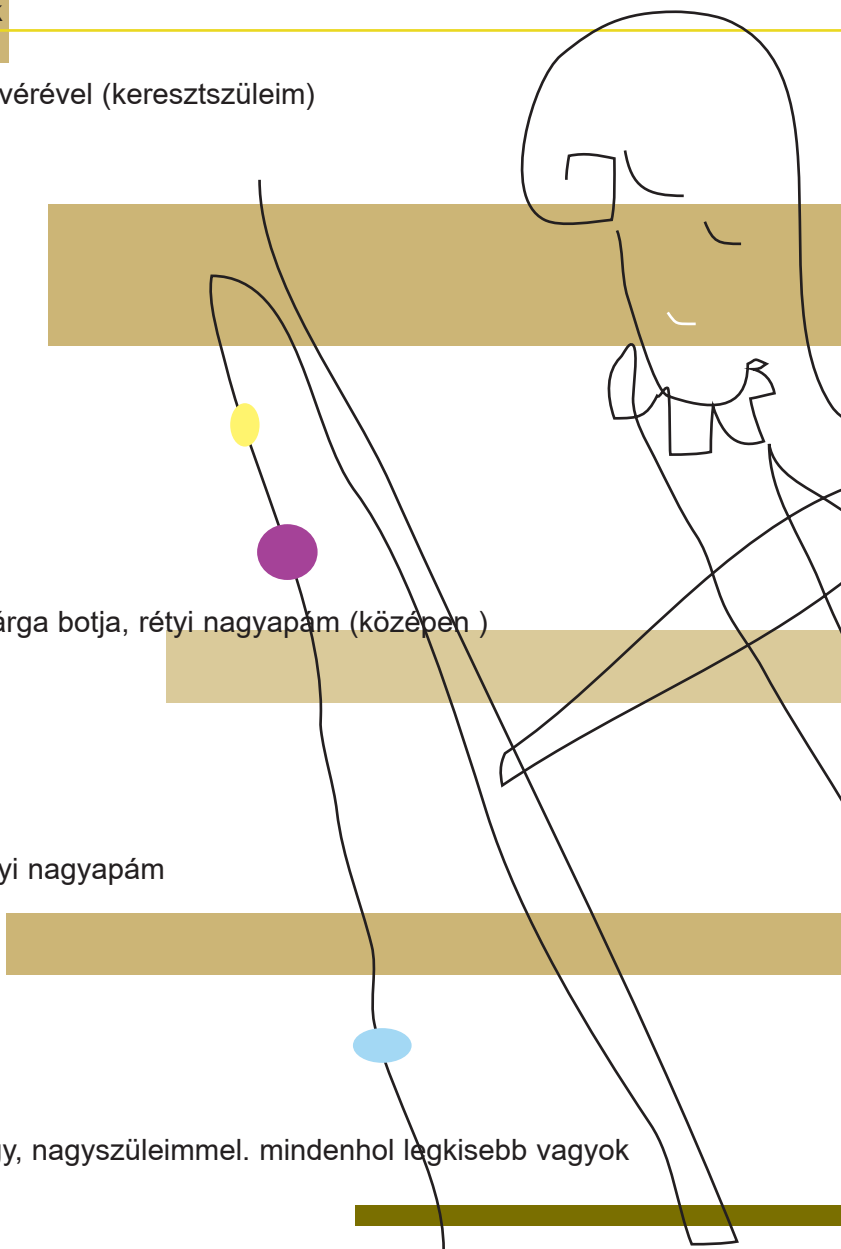

anyám testvérével (keresztszüleim)

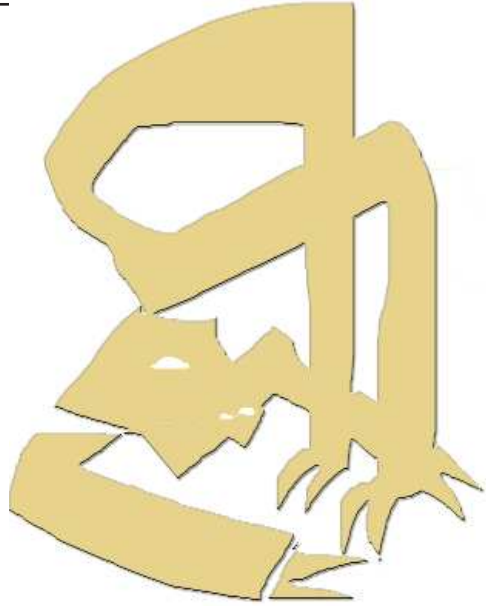
nagyapa sárga botja, rétyi nagyapám (középen)

szentgyörgyi nagyapám

Szentgyörgy, nagyszüleimmel. mindenhol legkisebb vagyok
(szélen)

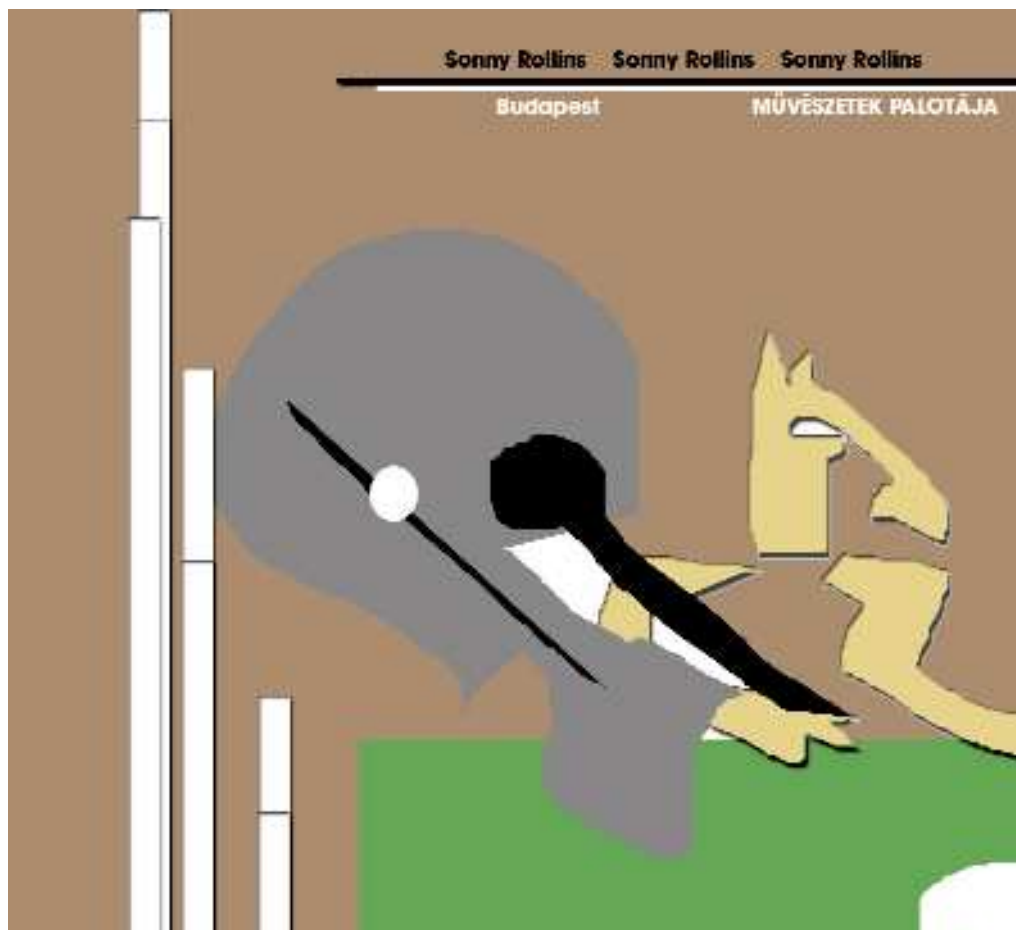
ismeretlen fotó

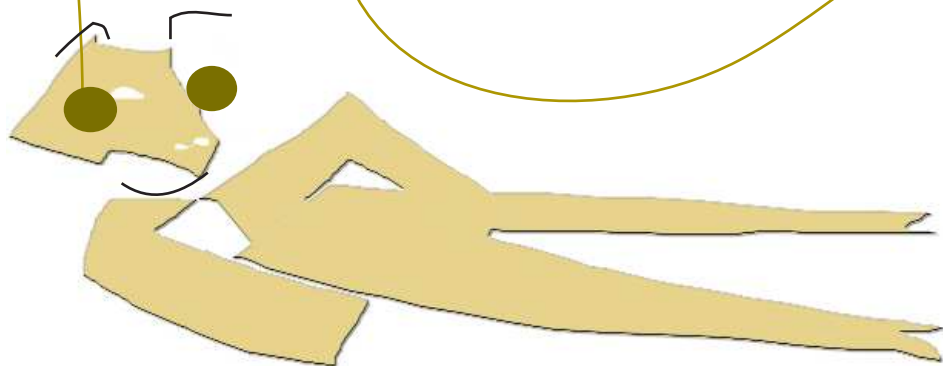
szentgyörgyi nagymamám

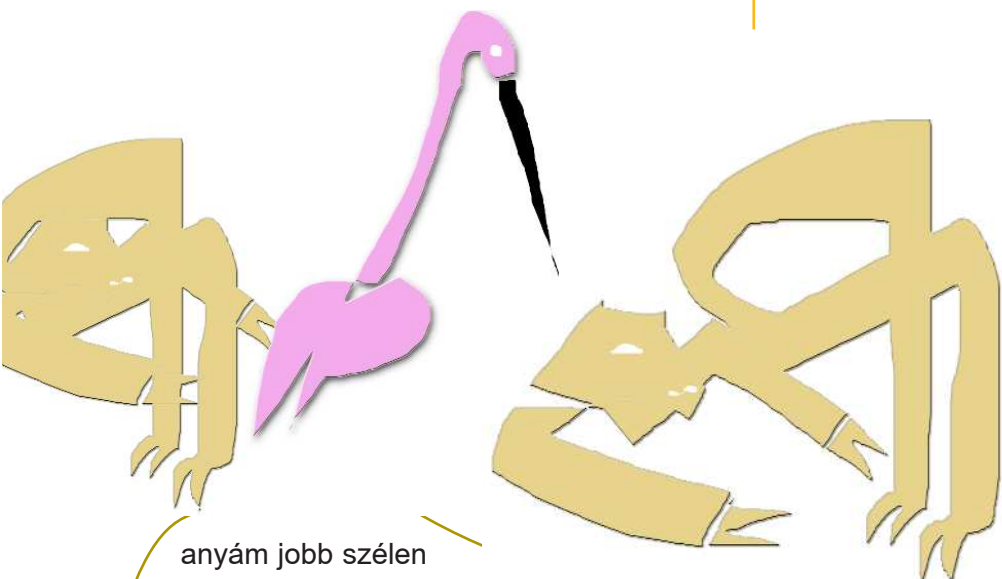
tanár nagyapám (Enyedi Kollégium, Szentgyörgy – Székely
Mikó Kollégium)

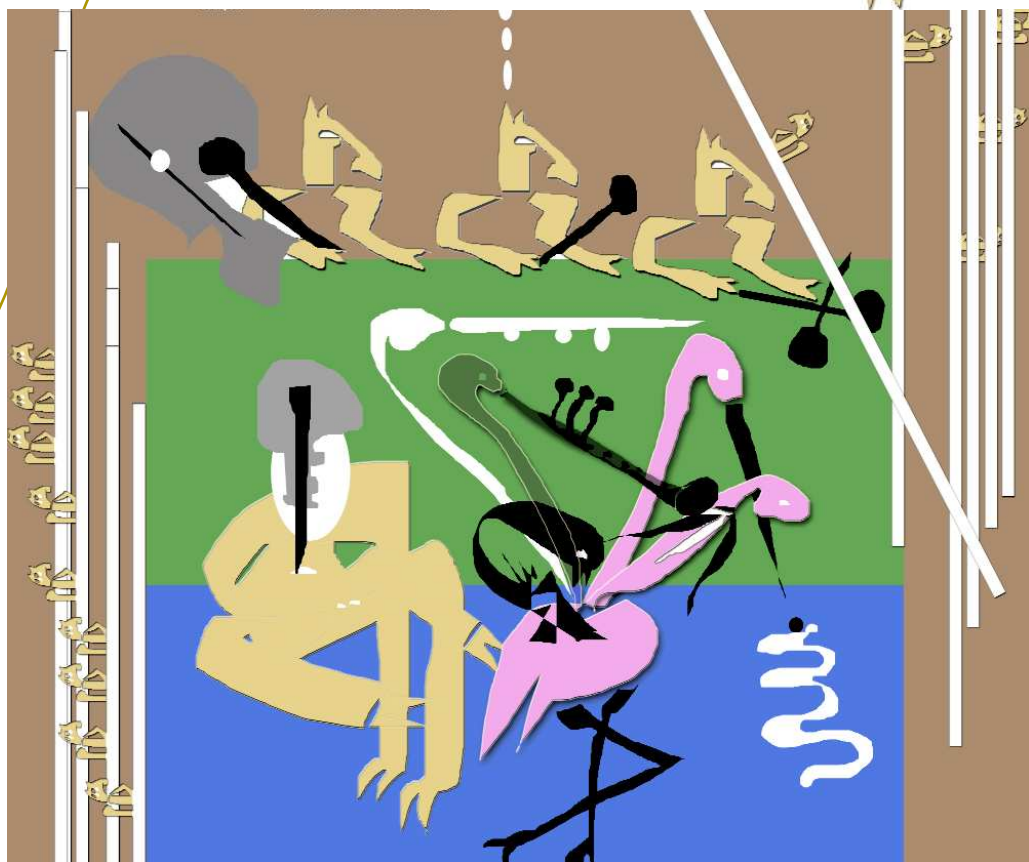

anyámmal

anyám jobb szélén

anyám, apám, és mi gyerekek

az írás. hogy az írás, ez a napló is hogyan kezdődhetett. az úgy volt, hogy mackó küldött. valójában minden az ő lelkén. irogattam? olvastam a gépnél, és egyszer jön, felém, kezével rábökve a cikkekre, írásra. egy újságcikk volt, valójában az ő magánjáratú saját újságja. igazából nem is, csak másodkézből, mindegy. én meg, akkor már ott, újságon túl, mert előbb felmentem (akkor még lépcső sem volt), és én is (kiszármazva) ráböktem ott egy képre, arc volt. aztán mindjárt ezt követve volt egy jelenés a fürdőszobában, aztán mintha kilövelltek volna a magokat. hogy szedegethessem évekig. dolgozni. persze ingyér, azaz ráfizetéssel, mindegy. sors sorssal. hogy ez is hogy. alamizsna ráncsal. kötözve lánc, szaladni nap nap után. szóval, összesen ennyi, vagyis hogy innen a napló története. valamiféle kezdet, kezdetből.

azaz hogy szó szót követ, honnan is a fonál, de az bizonyos, hogy ezidőtájt intenzíven egy pontba fókuszáltam. hogy valóban, a nap amit elérni... hold, a farkasok, közben csak tánc, a kör, körben. ugye amikor megpörgetik is az embert, alig bír kiszállni. milyen jó az a szédülés. azonban ha még a szédülést is képes vagy magad előidézni, ha írás, nem betelni vele, még nehezebb kiszállni. aztán honnan is, valami mély álom, ami valójában mint egy nagy belökés a tálba, mint mikor az érkezés, s az állat éhes, kicsi fű is, közben, arccal, fejjel (azelőtti sok koplalásból), hogy ki se látni belőle. aztán szó szót követ itt is, telnek az évek, a tál színe is megfakul, az étel színe is más, amikor már mindegy is, hogy éhes-e vagy jóllakott az ember-állat. de a magokat szedni kell. utolsó szemig még elérni.

még visszatérek

mindenki magáéval

Rossz vagyok. ugye milyen igaz, amikor leírom magamról, és akkor az már irodalomféle, hogy nem vagyok elég jó ember... arcaink szavainkon írásom első szavai, itt még Kuknek is tetszett. ezek a részek... (érdekes, hogy ebben is milyen mások, Cznak meg pont nem ez... hogy nem mondunk ki olyant, nem vagyok jó ember... nem szolgáltatjuk ki magunkat... ilyesmi... na. hát valami ilyesmi az én kiszólásaim. magam, vagy az olvasók felé. álom és valóság között.

ugarabugra. ahogy kő mondja. amit például ő nem ért. pedig egyszerű, csak be kellene hunynia szemét. és benne látnia. mert ilyenkor előtűnne saját arca. és minden kitisztulna. más arcaiban is saját arcunk. minden olvasásnak ez a titka.)

nos. kő hozzám igenis jó volt. sokszor adott könyveket is. semmiért. csak úgy. vagy most már nem tudom, összezavarodom kicsit, amit ugye Borbély Szilárd is, adni-kapni, a napokban kétségkívül eléggé körüljártam. a témát. de lehet, hogy még nem merítettem ki. jöhet az ICA... a folytatás...

dehát ez tény. sosem volt rossz hozzám, azt sem mondhatom, figyelmetlen volt. akkor miért hogy bánt a visszautasítás? miért nem fogadom, nyugszom bele? hogy nem. ...talán az idő. igazolhat-e az idő engem? mint akkor, az első nyuszimesémmel is, az animáció szakon, a diplomafilmmel. akkor is voltak rossz pillanatok. szinte ugyanezek a pillanatok. a hitetlenség. ismétlődnek. és annak is a vége milyen szép volt, jó. milyen igaz. ahogy csak a nagy, nemes dolgok. minthacsak film. szinte már nem is

igaz. ahogy az is aztán elromlott. mert a filmnek is egyszer vége lesz, nem tart örökké. jönnek más filmek. más napok, időszakok. aztán az is csak egyszer. a nyuszimese. ... vissza-cseng. ezt jónás tamás is említette... milyen rég, azok az idők milyen szépek is voltak. olyan tiszták. legalábbis én így éltem meg a tenyérynői magocskák minden pillanatát. igaz, azt is mondta –és ezek valóban az ő szavai–, nem szereti, mert nincs bennem élet. tűz. hogy nem szereti azt sem, amikor megjelenek. s hogy éppen ezért sosem is szeretett tőlem semmit –utóbbit én teszem hozzá következtetésként. nem tudni, melyik dolog történt meg. fájt, persze, mai napig is, mintha ütés. hogy akiben úgy bízol, egyszercsak fény derül, milyen messze. hogy sosem is értett. de igaz-e ez? ez is? hogy nem értett? különben miért foglalkozott volna azzal, hogy tűz-e vagy sem. na és a messzeség is, innen nem-e épp arra bizonyíték, hogy közel? mégis visszakérdezek: éppen tűz ne lenne bennem?

hogy nyulacska unalmas?

azóta sem volt olyan nagy sikerérzésem. mármint a nyuszimese. a filmbemutató. talán a netnapló. egy kicsit. most hogy közel. dehát 10 év, istenem, mit csináltam 10 évig. 1-2 önálló kiállítás, pontosan három, az agyagvarrás megszületése, a megnyitók, amik bár mind szép, emlék, mégis nem az igazi, egyik sem. talán a Mamü lett volna, de hiába hogy minden adott, nem voltam rá felkészülve, s a sors keze (mert ugye nem voltam szabad, a tanítás), végül addig halogattam, míg késő, aztán észrevétlenül az írás. dokk, ami halott (jellemző, amiben valami szép, mind nem él), aztán tollinga díjátadó, felolvasások. a Mamüben azért még hiszek, hogy egyszer élni fog ami akkor csak terv, képzeletben. nos, folyamatos keresés, végig az úton. talán ez is csak egy próbatétel velem, mint akkor. hiszen ő is csak vár. kő. nemigaz? talán... egyszer. megért.

milyen furcsa, hogy végül mindenkinek igazat tudok adni. helyel-közzel. na és ugye itt is. mert hogyan is lehetne tűz, ami fűt, úgy értem kifelé, amikor minden tüzet befele élek meg.

a visszatartás egyetlen (ez sem pont így) erényem. minden ami születik, ebből a visszatartásból. s minden erő a fényből. végte-
len? sok ez mára. és mégis. ami terem, ebből. írás is. gondol-
kodás... fejemben őrzöm a tüzet, szememmel. nem a
testemen. baj-e ez? ha magam így jól, bőrömben. dehát
ezt megbeszéltük. helyel-közzel. nemigaz? és aztán
különb sincs semmi baj. mindenki magáéval.

örökké szeretet,

ny.

(litera Egy mondatok. mindennap ezzel kelek. mintha követne.
vigyázza gondolatom. segít amikor hibázom. akárcsak a dokk...
akkoriban. pedig jónás erre is csak azt mondta, s miért is ne
igaza, hogy a követés is csupán bennem. mert hiszek benne.
ettől aztán meg is történik. pedig nem. a
valóságban nem létezik. csak beleképzelem.
valójában minden csak bennem. hogy ezt pon-
tosan tudja, mert ő is átéli.)

kecskehegy? macival erdőben

a mai nap eredménye. Őzláb.
:(már a hasamban:)

?

Jaj, dehogy erős nyulacska. Micsoda kiszólás! Komment nélkül.

s hogy élni. meg kéne élni dolgokat... tudom, onnan, felőle, igaza, és csupán jót akar (és itt akkor még csak azt sem mondhatnám, hogy nem biztos ami másnak jó, nekünk is az, mert éppen miért ne lehetne nekem is jó, ha megélném a dolgokat ami körülöttem, amire vágyok), dehát nem Nádas is azt mondja, életét idealitás szintjén élte le, miközben körülötte embertársai reálisabb, valósabb életet éltek, mégis szabad volt, mindvégig. akárcsak én. és nem-e ez a legnagyobb dolog. szabadnak lenni korlátok között. melyek saját felállított korlátaink, valami ami magától értetődő, természetes, öntudatlan, miközben a legnagyobb szabadság birtokosai... áldozatai? vagyunk. a gondolkodásé. birtokosai, mert szellemi szabadságban, áldozatai, mert olykor a gondolkodás folyamata, végterméke, igen nagy küzdelem ára. magunkkal, világgal, egymással. miközben óhatatlanul elveszítünk, lemondunk dolgokról. például az élni

vágyásról. pontosabban magáról az életről mondunk le, a vágyásból szüntelen lélegzünk a papíron. ez az ami élteti az írást, mindennemű alkotást. a vágy, ami nem teljesülhet, mert folyton csak közelítjük. nem éljük meg azt amire vágyunk. jónás is csupán beszél álmairól, vágyairól. nem a valóság, maga, amit kiír. csupán a vágya. olykor homlokegyenest magának a valós dolognak ellentéte. tehát akkor innen a tűz nála sem magából, a testből, csak az írásból. ezt ő maga is tudja, de jól játszik vele. tudja, és boldog. csillog a szeme. hogy mennyi sok fiatal rajongója. ha szenved, is maga az elégedettség, boldogság.

és nem-e legalább annyira igaz a vágy, amit megélünk, mint maga a valóság. hiszen mennyi ember hisz benne. mennyi embernek kellenek ezek a vágyak, hogy maga is, minden ember, ha csak közvettem bár, beteljesüljön. minden embernek járnak az álmok. amit ha tetszik, ha megengedi magának, úgy élhet meg, mint valóság. igaz, ő kifejezetten szeret szenvedni, már-már mint jónás, én nem. én boldog szeretek csupán.

? eltűnt az Egy mondat fele. úgy kell neked, nyulacska. mert mindig mindent kilocsogsz. na persze, mert a száddal, ujjaid... azzal nem tudsz visszatartani.

most aztán az összesítőben sincs. volt-nincs.

még a Gomba

hatalmas ereje van egy gombának. a szép, tökéletes gombának, ami a gomba. mert a természet igenis képes a tökéletességre.

csak mi emberek vagyunk hajlamosak elcsúfítani. (vagy hitetlenkedni).

hazafelé a g**(b)**ombát tartva kezemben, vigyázva, mintha kincset, ezt mackó mondta már az utcánkban, József utca, amikor még egy arratévedt ember is előreengedett. az hogy buszon, vilamoson mindenki megbámult, mosolygott, mire képes egy bgomba, volt aki szóba is elegyedett, és előreengedett. akárha kisgyerek. a gomba... kincs hát. hogyan lenne kincs, egy gomba. de ez a gomba is hogy termett előttem egyszercsak? úgy hogy a nap elején amit magam találtam, kisebbek, satnyábbak, gondosan elrejtettem, hogy meg ne dohosodjanak kint a tűző napon. egy bokor árnyékában. különben nem gombászni indultunk, s mackó haragudott is rám, hogy a gomba, s hogy folyton megállni miattam, bevárni, míg én egyre csak a gombát kutattam. ez is miért? mert az emlék. egyetlen gombában vagyok egészen 100

%-ig biztos, és az az Őzlábgomba. mást, amiben nem biztos, sosem szednék le, s mint ilyen, nem is kábulnék el, mint ahogy most sem, hiába szebbnél szebb, kék, lila hátú, meg barna sárga lemezekkel, medve? gomba... hogy figyeljem, kísérjem szememmel. de akkor ott volt az a gombacsalád, és az emlék... ráismertem. aztán a vidéken felnőtt unokatesóm, aki annak idején, de régi szép idők is, megtanított. mellesleg korcsolyázni is ő tanított. örökké szerettem ezt a fiút. ma mégis milyen távol... ki tudja merre. szóval hogy hogyan ismerszik fel az ehető Őzlábgomba. persze maci hitetlen volt, mint mindig, amit ő nem ismer. aztán ugye ma reggel is semmi bajom, nem haltam meg, tehát most innentől fogva ő is, ebben is, csak bízhat bennem. amikor Őzlábgomba. pedig az úton volt hogy nem engedte megérintsem. hogy méreg, hogy őt is megmérgezem. aztán az út közben végül már, engedett. mert folyton csak bizonyítottam, hogy igen, az Őzlábgomba, és aztán idővel, kicsidenként simogathattam ahogy máskor, ahol jólesett. sikerült bizonyításom, titkon, persze, be nem vallotta, mégis ugye hogy nem csak ma reggel (mire valóban kiderült, élek, semmi bajom, csak kicsit a fejem, de ez is inkább a napszúrástól) érinthettem meg mackó testét. nekem az érintés maga az élet. a létezés. imádom az embert akit szeretek, megérinteni, szagolgatni, odabújni. fájdalom, ha kit szeretek, nem érinthetek. na de vissza, gomba, amiket elrejtettem, napozás utáni nap vége felé ott felejtettem az árnyékban. a bokor árnyékában. a régi, mindig visszatérő helyünkön, a különös sziklán. és sírdogáltam, búslakodtam. maci hogy minek sírok, menjek vissza érte, aztán mert fájt a lábam, szandál sértette, ami máskor nem, ugyanez a szandál, nem-e ez is azért hogy... aztán mert a sziklák, nagy emelkedő, nem fordultam, csak tovább jajgattam halkan. és akkor alig néhány másodperc, mackó mutat jobbra, megcsillan szemem. de hiszen ez is a vigyázó szellem. az ő ajándéka. (bár mackó találta, s hogy haragja ellenére őt is lenyűgözte a látvány, segített kiengesztelni). hányszor történt már velem, hogy a legváratlanabb pillanatban lepett meg. adott. hogy boldog. mármint a vigyázó szellem. aztán onnanfele márcsak mint a kincset, tartottam a gombát, magam előtt, a kezemben. már nem tettem zacskóba, semmi

ilyen, hogy élvezze az életet, tovább, kezemben. mint kiderül különben a leírásból, mert azért interneten is elolvastam róla, mit lehetett, hogy amiben biztos is még biztosabb ugye, mert azért meghalni semmiért se, nos mit olvasok? az Őzlábgomba leszedést követően is tovább él, fejlődik. persze már a hasamban nem, és mégis. most már valóban minden figyelmemmel vigyáztam is rá. minden szemem, gondolatom rajta. még kisgyerekeknek apukák is mutogatva, azok is csodálva, hajoltak a gomba fölé. milyen gomba is? Őzlábgomba. óriás Őzlábgomba. mondtam, mint aki büszke. az ő gombájára.

mondjuk lehetne most cím nélkül
kellemes ez a zöld felület. már többször nyitottam meg, de valahogy olyan tiszta felület volt, érintetlen, nem volt szívem beírni. azt hiszem itt az ideje megújulni. mintha érezném, valami egészen új kezdődik az életemben. csak át kell adnom magam a hívásnak. ez a varázs. nyitottnak lenni a befogadásra. valójában titkos, rossz dolgaimtól kívántam megszabadulni, azért is vezette kezemet valami arra a felkínálkozó narancssárga felíratra, hogy új blog nyitás, de legalábbis ilyesmi. éjszaka, meg a pár előző napokban, de főleg a hajnali-éjszakai ébredések óráiban, amikor a szövegekre ébredek, és órákig forgolódom, ez kb. 4-5 órától reggel 6-7 óráig, szinte minden nap ugyanebben az időpontban ébresztenek a szövegek, szörnyű dolgokat írtam le. legtöbbször amikor visszaolvasom, de legtöbbször esetében a visszaolvasás sem történik meg, csak úgy vannak a teleírt lapok valahol, nos kiderül, használhatatlan, olykor ezt-azt kiveszek belőlük. néha találok kincseket. de nem mindig azonnal. van hogy 1-2 év múlva akadnak újra kezembe. most mégis kellemes dolgok jutnak eszembe. talán igen, jó hatással van rám ez a zöld felület. jó érzés ide betérni.

még tegnapról, Spiró a színház kapcsán
(Hamvas és mások példáin)

hogyan a parodizálás, melléírás^(+ -), a mű erőssége.
tehát ha magamra, akkor a nyulacska mesék is, Rózsaszín nyúl,
akinek a "modoros nyelv" szükségessége nem magának a
helyzetnek parodizálásáért-e. bizonyos helyzeteket nem lehet
máshogy ugyanis, mint öniróniával, kifigurázással. miközben a
nyelv mögött akaratlanul is az ártatlan, minden érintetlenségtől
tisztta valóság. mert a nyulacska mesék árnyékában igenis ott az
ártatlanság. minden egyes szó nem született másból, mint ezek-
ből a megélt pillanatokból. sors paródiája-e... marad tehát (+)

+ -

a mellébeszélés (ilyeténmód lefokozás, lealacsonyítás, értékte-
lenítés ((mármint érték kivonás, mint elvonás, tünet az
önérvényesítés érdekének palatükrében, pala, mint palatábla,
ami olyan amire iskolában írni, tehát nem a tükör, amiben látni
is, reflexmozdulat, mint önmagunkra visszacsatolás))), csupán
beavatatlanságra, kishitűségre, tudatlanságra vall. (tehát (-))
tisztességesebb azt mondani, nem tetszik, nem a világom. de
mondhatja-e egy kiadóvezető ezt. hogy ő. hogy ő-szerinte. per-
sze hogy mondhatja, joggal. hiszen a kiadó arca az ő arca is,
tehát felelősség. persze tévedhet, igenis tévedhet, akárcsak az
ember maga, ez az arc, egy másik arc megítélésében. de az
okos érvelés mindenekelőtt elkerülhetetlen, hogy az ember ne
váljék a maga hülyeségének karikatúrájává. ez esetben (- -)

továbbá "kettős lélekállapot"...ilyesmik, lélekfotó (fogó, mindegy),
mind szám ízére, ha nyulacska mesék. mert akkor ami ide bele-
fér, a múlt is a jövővel, az álom is a valósággal, mind együtt
szépen megfér.

Így - úgy

gondolkodni-e avagy egy Dal Kemény Istvántól

Bizonyos szempontból gondolkodni már eleve modorosság. Mert minden ami magától adott, az a természetes. De amit ki kell következtetni az eleve adottból, hámozni a héjától, hogy bejutni (hacsak rámutatás, megmutatás erejéig is), ami munka, még ha nem fizikai, csupán agymunka is, az nem természetszerűleg adott, innen nézve tehát modoros is. Forma, nyelv jöhet erre csak mint hab, vagy éppenséggel citrom, ellenhat, mikor mi, stílus kedvéért, ha ez szép(b)irodalom. Ha „szép” ez az irodalom. Mindenesetre valami új, ami megfogon. (s akkor még esztétikáról fitty se)

És nem. Vitatkoznék itt magammal. Mert az írás is, s egyben nem-e az is mint maga a gondolkodás, ahogy a tollból, úgy a szívből. Öntudatlan, mint akit vezetnek. Hát nem természetes-e. (így)(úgy)

Legyen mára valami kellemes is.

Ma újra felcsendül bennem... *„bele se mersz minket a naplódba írni.”* mindig szerettem első perctől ezt a sort (verset).

Aztán megkeresem interneten.

Igen nagy hatással volt rám a Költészet napján, a szerző személyes előadásában. Na persze a dokkról már szinte kívülről, mégis meglepett, hogy ott és akkor. Aztán gyorsan felszabadultam, tehettem-e másként, mint... hogy a szerzővel. Végig nevettem, s kin hát, mint magamon, közben. Minden sora minthacsak rólam. (vajon a szerző is magán nevetett, amikor sorról-sorra haladva, lassan... mondta?) kicsit féltem is, hogy sosem ér véget.

Nos, igen. Mindenesetre próbát tettem. Milyen ha mégis

megteszem. Változik-e valami. De aztán a napok csak ugyanolyanok lettek. Vagy mégse?

Kemény István

A koboldkórus délelőtti dala

Nőni, nőni, mert....

Tulajdonképpen semmi extra, hacsak nem az, hogy szeretnivaló. S minden ami szeretnivaló, nem szívünkhöz nő-e.

különös. most újra elolvastam a verset, így éj felé, és zavart érzek. megmagyarázhatatlan, különös zavartságot, mint akkor is azon az estén. hiába nevettem, nem vagyok önfeledt boldog. kedves, áljátékosság az amivel takargathatnám. azonban ha szembenézek a tükörben, igazat adok-e maradéktalanul ennek a versnek. a vers üzenete egy dolog. na és a szerzőé? hiszen a kegyetlenséget (szavak mögötti tartalom) a kedvesség, pajkosság nem oldhatja fel. "nőni nőni, mert megverünk" micso-da gyerekkort idézhet, ha rávetítjük a versre önmagát. míg másik oldalon dicshimnusz az alkotás előrehaladásában. vagy erősebb lesz önmagadnál, vagy meghalsz. lesz valaki, vagy megsemmisülsz. törölnek az élők sorából. ez a Dal ártatlannak tűnt elsőre, akárha úttörő fiatalok hangjából. aztán mégis. agresszívan cseng vissza most fülembé ez a himnusz. igen. szabályosan félelmet keltő. nem véletlenül volt bennem hallgatásakor is a félelem, hogy sosem ér véget. és mégis.

hinnem kell az ártatlanságában. és hogy követ, akárhogyanis csak mert jót akar.

ha nem követne, az maga lenne a megsemmisülés.

mégis, játsszuk el újra ezt a verset. nézek Kemény István szemébe, és könnyezek. ha valaha is olvassa, bocsássa meg ezt nekem.

azt hiszem, szomorú vagyok a mai reggelen. és most már holnap van, hiszen megcsúsz, később hozzáírogatok a naplóm szövegéhez. a mosolyom is... vajon nem csap-e be. akárcsak ő. azon a napon amikor megátkozott. amikor nem hitt. mert kétségtelen, ebben nem tévedhetek, hogy én voltam az, akire mérte azt az átkot. sosem felejttem el míg élek. és most nem arra a szerencsétlen hajléktalanra gondolok. elhagyott. angyalok kísérik útján.

(csak a testvére voltam, a másik fele, fenn, angyalok országán)

miért van az, hogy benne élek a versekben, szövegekben?
amikor tudom, hogy a versek, szövegek nem a valóság.
... angyalok országa. szeretnék, olyan sokszor szeretnék felmenni. a létra. talán készítenem kellene egy létrát.

(angyalok országa... halál.) akkor inkább önként. mint aki örökké is a halálban.

vendégjáróban, öcsém vacsoránál
csak eszembe jut, olyan vicces, időnként szemem előtt látom is a képet, a Hősök terei programról, mikor is? talán vasárnap este jött a koncertről a "család", pontosabban tesóm párjával, ezt különben ő meséli, s a két gyerek, Janka és Dorka, kezükben mindegyik egy-egy helyszínről hazavihető papírszékkal, s a metró aluljáróban kit szólítanak le? na kivel találkoznak?

Szakcsilakatossal. remélem jól jegyzem, s nem valaki más volt, mondja tesóm, már régen szeretett volna autogramot. s hová íratta vele? a székre. lakatos: még itt is? képzelem tesóm ízes sepsis kiejtését... ahogyan előadja. az esetről azért mackót is meg kellett volna kérdezni.

különös, három nap'körüli út, máris hiányoznak. amikor itt vannak.

milyen különös érzés, úgy írni blogot, hogy senki nem tud róla. különbejárat, csupa titok. nem is tudom, ilyen szabadnak mikor éreztem magam.

és ez a felület, kicsit olyan mintha üveg.

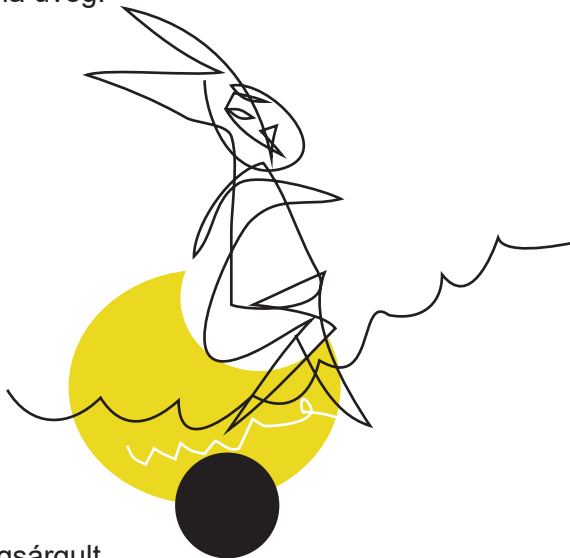
Valami boldogabb
video

Kiöntöttem a savat véletlenül,
előbb kékes volt, zöld, majd megsárgult,
aztán lyukas lett bennem, de:

Lehet hogy előbb volt lyuk, aztán sárga, s csak azután
kék vagy zöld--

Csak tudnám, ...az a fehér habos csík mikor lett?

Mert végül csak ez maradt meg.

jelen, 2011.11.13

talán nem is lesz olyan titkos ez a blog, mint képzeltem

nem is tudom. egyáltalán nem olyan egyértelmű. mert még sosem néztem meg az órát ébredéskor. csak a világosból meg sötétből lehetett következtetni. és félrevezető is, mert nyáron a legkorábbi hajnalban is világos van. lehet éppenséggel, hogy a szövegek éjjel 2-3 órakor ébresztenek. hogy akkor kezdődnek. van, sőt, előfordul, hogy egész éjjel rajtam ülnek. ez a forgolódás. attól függ, mennyire vagyok békében belül magammal. még olyan is van, nem írok le semmit, csak a forgolódás. ilyenkor csak a küzdelem van az alvással. szöveg nélkül. az egészen más állapot, amikor a szövegek ébresztenek. és valóban mintha azonos időben. de meglehet, sőt, bizonyos is, hogy éjfélkor, vagy bármikor éppenséggel éjjel, ébreszthetnek szövegek. ilyen is előfordulhat. örökké lesz. te érted? mi ez...

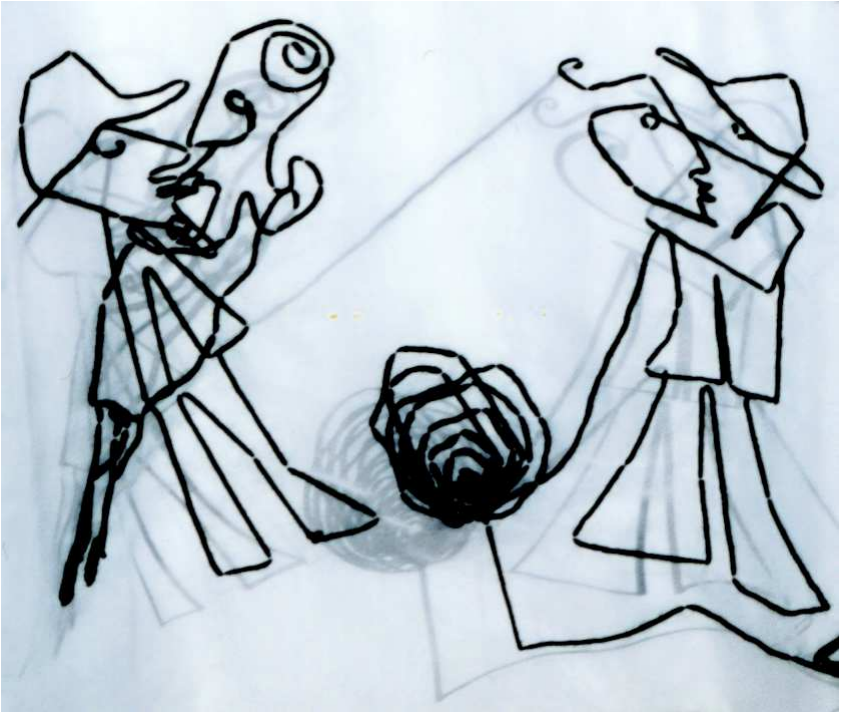
hogy került ide a legördülő címek közé, amikor tegnap, legalábbis akkor, nemhogy címet, de semmit még nem írtam. de lehet, rosszul emlékszem. hogy én írtam le mégis, tévedésből.

mackó azt mondja, és nem félsz, hogy megerőszakolnak? – ezt mikor mesélem, hogy nyári tábor, gyerekek, mondom, nem. én egyáltalán nem félek. bízom az emberekben. miért félnék? különben is többen lesznek felnőttek. na és, azt mondja, akkor még inkább. több jut egyre. azért, jó, persze, beülteted a fejembe. nem félek, és kész.

mackó kemény is meg humoros is. most hogy viccel-e? kicsit viccel, kicsit komoly. mikor melyik jobban kitüremkedik. attól is függ, mosolyog-e, esetleg nevet utána. nem pontosan eldönthető. se nem mosolyog, se nem szomorú. inkább csak kifordul a képből. értem konyha. mindegy. irány számítógép, mikor nem vagyok, ki kell használni. méghogy megerőszakolnának. néha mennyire szeretném. egy kis erőszak. hogy bánná testemmel. inkább csak kicsit erőszakolna meg. ilyesmi.

nem is tudom. végülis, nem is olyan fontos ez a napló. de, ha valóban nyugalmat ad, miért ne térhetnék be, időnként.

ma is egy nap + versiroverseny avagy ver-siroverseny :) :)
lássuk csak. ezt itt lentebb, filmkutyulás, csupán egy másik hon-
lap kedvéért, de ahová végül, hiába minden erőfeszítés, nem
sikerült feltennem. *technika ördöge, ahogy szoktam mondogat-
ni. szóval, éppen egy programot szelídítettem magamhoz, aztán
lett ez, játékból, amúgy próbának szánva, nem komoly...

az van ugyanis, hogy verseim önmagukban nem elég ütősek
(erősek), de az is meglehet, én vagyok telhetetlen, aztán
ösztönösen jönnek ezek a ráadások. lassan eljátszogatok velük.
ha készülnek még, felteszegetem ide. annál is inkább, mert
ahová szükséges lenne feltenni, kell az URL cím. hát így.

más.

kíváncsi vagyok a sors mit akar. mert ugye ott a JAK tábor. szerettem volna. igazán egyszer kipróbálni. majd eldől, tanfolyam vagy az író tábor. mert sajnos mindkettő egyidőben. a tanfolyam pedig felvállalt kötelesség. de még válasz nincs. előbb utóbb csak lesz. meglehet, valójában nem is aug 26.-án kezdődik. meglehet, igen, minden lehetséges.

**utólagos bejegyzés: a technika ördöge ugyan maradt, de végül minden emberi segítséget megkaptam, hogy a filmek felkerülhessenek a honlapra. tehát az emberi összefogás mégiscsak legyőzi a technikát? hiszen azt is nem-e ő hozta létre...*

szomorú vagyok. mackó is szomorú. vége a kis magánvilágának. valaki más jön a helyébe. valaki mást küldtek a helyére. hány év, kiépítette ápolgatta gyűjtögette, hogy minden valaki más kezébe kerüljön. hogy mindent valaki más kezébe adjon.

azonnal láttam a bajt. milyen szomorú az arcod, mackó. nem mondta azonnal, még játszott kicsit, de már nem volt arcán az a mosoly. látszik az arcán? még kicsit magyarázkodtam is, hogy talán csak a fény egyik oldalon, meg az árnyék másikon, talán az, de nem, mondom mégse. határozottan szomorú az arcod.

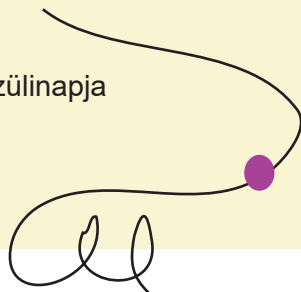
hogyan ne papoljak

mondja anyám.

kedves naplóm. szerettem volna sokmindent írni, de kissé elment a kedvem. tudom, tudom, én sem vagyok szent, sőt, olykor nagyonis türelmetlen, ahogy jegyeztem már. vagy nem. most már nem emlékszem. változott a program, öcsémék hazavisznek autóval. így lehet, hogy már hétfőn indulok. mackó majd egyedül jön utánam, pénteken. mackó örülni fog. szinte teljes hét magányban. s hogy egymaga uralhatja a számítógépet. én majd otthon napozgatok. csak jó idő lenne. különben szomorú leszek. majd szép barnára sülök. vigyázni fogok a bőrömre, naptej, meg időszakonkénti beosztása napozásnak. sok olvasás. egyéb, ilyesmi teendő. ez még titok. de sok munka. ez is. több mint gondoltam. az a titok, amiről egyszer régebb meséltem. na és a gyerekek. bizonyosan lesz program. apám mackónak sokmindennel készül. utazgatások... ilyenek. állítólag ki akar hagyni engem a dologból, de valami félreértés lehet, én ezt... hát nem hiszem.

apámék idegesek. minden apró gond nagy gond. amikor velük beszélek, nekem is hirtelen lesz kicsi gond nagy gond. majd nevetgélek magamban. de most egyáltalán nincs kedvem magamban nevetgélgni. na készülök is apósomékhöz, nagy ebéd lesz, egész család. gyerekekkel. aztán ha minden igaz, lesz egy délutáni meglepetés. legalábbis remélem. ha eljutunk. mert ugye nálunk semmit nem lehet előre tudni. itt se vagyok. megyek...

mackónak ma szülinapja

hát, mit mondjak. kicsit tartok a következő három héttől. olyan mozgalmas, túl mozgalmas idők várnak, az én megszokott kicsi magányomhoz. ahol csak én, amilyennek szeretem, magam. itt az a jó, amikor betérek, valóban egészen csak magam lehetek. nekem sok az amikor sok ember. néha jó. de hosszabban... azért bízom. talán magam szabhatom meg, ha éppen úgy akarom, mindenhol is, az időmet.

mindenki elmarasztalt, kissé ha úgy tetszik, szidott, na nem nagyon... még öcsém is, nembeszélve anyósék, mégha apáméknak is elmondom, mondjuk öcsém újságolta anyósoméknak, nekem eszembe sem jutott, amikor ugye más... sokan mások, hajlamos vagyok magamról megfeledkezni... kicsit kilépek olyankor a magam idejéből... nem tudom... szóval hogy miért is nem vagyok olyan mint más, amikor itt van, éppen küszöbön állok egy állással. értem előtte. hogy miért vagyok mindig bizonytalan. el kell fogadni, és azonnal igent mondani. dehát én csak olyan lehetek, amilyen ugye vagyok, ha előbb bizonytalan, aztán meg biztos, mert azért nekem is meg kell ismernem, barátkozni a helyzettel. amikor alkalmazkodni. nem vagyok olyan hübelebalázs, és ugye csak olyan lehetek, amilyen vagyok, nem lehetek más, mint más, na meg aztán hiába mondtam, hogy nagyonis magabiztos voltam a végére, merthogy akkor már barátkozva, meg különben is elejétől fogva hittem is... benne... csakhát az ember, értem, a magamfajta nem bújhat ki, csak a saját bőrébe. meg hogy szimpatikus, ilyesmi, különben is én akartam, nem igaz? szóval azért nagyonis szeretném, na. elnézést a szertelenségért... most mennem kell. hosszú út, hazafelé.

valami álom, túlsó part

utálom a gyerekeket

gyerekfejet

minden ami gyerek

kerek

utálom a kocsikázást

napot

a szakadékot

utálom hogy minden
elmegy

maradj csak Úr ha ez
boldogít!

emlékszem pontosan
emlékszem

s a kék bársonysál is
elveszett

most már csak a kislány
és a kutyája

amit még követni
vigyázni érdemes

már a bőrrönd is szür-
reális

s a kényszer vágy

amúgy is a másik

partot nem lehet

érinteni

hajítani... talán

de ki képes

is mind

itt

a videókat kis késleltetéssel egyszerre indítva kánonszerűen lehet hallgatni.

írás, ami tilos avagy: ismertebbnek lenni

ma titokban újra itt vagyok, különben ígéretet tettem (*míg itt vagyok*), nem írok. hogy számítógép sincs, míg itthon. szüleim féltékenyek az írásra. úgy értem, időt vesz el tőlük. én mégis már megint itt. úton idefelé is jegyzeteltem. de ma mégis különös történt, szüleimnek ajándékba hoztam könyveket, melyekben írásaimból (*nagyapa sárga botja – apám kedvence, mert szereti ha szépen írok, a családról... csakúgy röpdésne a boldogságtól, ha róla is így emlékeznék*), néhány rajz, na és a Láncszemek. ez utóbbi engem is meglep. először is, a könyv végén a fotóm. apám, hogy lám, bezzeg a tamásé, mosolygós, komoly, enyém mintha gúnyt űzne. és azok a pofacsontok is, egyébként meg mint aki a pszichiátriáról szabadult, most dobta volna le a kényszerzubbonyt. de aztán belelapozva, rögtön az első vers, minden megváltozik. a harangfény. hogy hiszen ez jó vers. olvassa hangosan. aztán tovább lapoz. hogy ez is jó. és hogy a fotók is. pontosabban a fotós. aztán tovább, nem érjük el... és egészen felhevült érdeklődéssel, ami csak a pingpongnek dukál, hogy de te tudsz szépeket is írni. és mint aki csodálkozik. hogy ilyen is van. hogy egészen jók ezek a versek. csak azt nem érti, akkor miért írok ilyen ocsmányat is, semmirevalót, a pontos kifejezésekre itt nem emlékszem, szóval, mint a színdarab. az egészben egyetlen értelmes mondat volt, megyek pisilni. a többi förtelmes. igen, ezt a szót használta. és hogy érthetetlen. visszatérve, Láncszemek, nos, hogy ebből a könyvből fogyni kellett volna. csakhát az emberek inkább hasznos dolgokat olvasnak, mint szépeket. és hogy azért érdemes volt megírni. aztán a téli álmok is. ezt is felolvassa. anyámnak. ez nagy szó, apám hogy felém érdeklődő, különösen meglep. sokkal rosszabbra számítottam. de hogy egyhuzamban végigolvassa a könyvet... őt ritka az ami a meccsen, újságon kívül, pingpong, autó... valami lekötne. hogy ilyen hévvel, izgalommal belemelegedve, ér a könyv végére. minden fejezet jó, te bukfenc, mondja. a bukfenc nála jót jelent.

hogy alapján ez elég jó könyv. hogy ebből bizony vehettek volna, az emberek. hogy nekem többre kellett volna vinnem, anyám hátul beleolvas a fotómnál, meg hogy a többi könyvben is

a pályautam, meg minden, hogy nekem ismertebbnek kellene lennem. ezekkel, itt.

persze, mondhatnám azt is, valami bajnak kell lenni ott, ha még apámnak is tetszik. értem, hogy valami tőlem neki tetszik. írásból. kivételes dolog. közben egész novellát írhatnék abból, apámék hogyan is készülnek kopjafát szerelni a temetőbe. ma délután immár másodszor.

azért volt egy rész, aminél kifakadt. a meztelen fotó a gyertyával. ahol a nő bugyi és melltartóban, háttal. jó, ezt magam is kiszúrtam, annak idején, ami viszont a nyomdászfiú kedvence volt. dehát ugye ízlések különböznek. hogy azt azért én is csak módjával fogadtam el. a hibáival. vállalva. ezért is érdekes könyvet írni, ami egyiknek tetszik, másiknak nem, és legalább az olvasót is jellemzi annyira, mint az író, alkotót. én igyekeztem, mint szerkesztő azt is figyelembe venni, ha kissé giccs felé hajló a szöveg, értem kép, ott egymást kiegészítsék, azonos nyelven szólva valahol minden arcra találjon kép a szóval. együtt. ahol meg úgy illett, ott ellensúlyozni. de visszatérve, a meztelen fotók, hogy miért nem meztelen egészen, az finomabb, sejtelmesebb, esztétikusabb lett volna. hogy az ízlés, giccs, ilyenekről beszélünk, én hogy nyugi, lesz olyan is, és valóban megtalálja, amit kívánt, a guggolónál. elégedett lesz, aztán így tovább zajlik az eset verseimmel, a fotókkal, míg anyám sürgeti, hogy de most már aztán menni kéne. még apám hozzáteszi, mennyire nagy hiba, istennek adva hálát, istent kisbetűvel írni. még máshol hagyján, de itt, most be kell fejeznem. a család, gyerekek érkeznek, kilépek...

visszatértem. most már játszani kell, römit, anyámmal, mert megharagszik. römitzni különben én is szeretek.

arc abban a világos fényben

meg kell vallanom, mostanában, vagy már régebb, de akkor csupán időközönként, szinte minden reggel egy arcra ébredek. tiszta, ahogy tekintete felém, és nem akar semmit tőlem. mintha angyal. aztán eltűnik, mégis bármikor előhívom, ugyanúgy néz. világos, valami fény, mindig felém fordul, oldalra. én egy padon ülök, sok pad van, olyan hosszú pad, és jobbra vagyok tőle. nézek valamit, sok ember körülöttünk, aztán ő is egyedül, én is. erősen benne vagyok testben, szellemben ahová nézek, előre, hangok, valamit előadnak, ott annak a vonal végén arcokban, amik összemosódnak egy szintén hosszú asztal fölött, mert valahol másik arc, valami más, szenvedés, ami nincs, szinte sosincs. időnként külön vagy egyszerre egymás felé fordul arcunk. megszerettem ezt az arcot. talán mert valóban úgy vigyáz, hogy nem akar semmit tőlem. tudja, hogy legtöbb, amit értem, amikor könnyek is, a szeméből az a sugár, vagy inkább csak selymes csillogás. ez valami más, egészen üdítő selymes csillogás, felszárítja azokat a könnyeket. akárhogy is, szeretném ennek az arcnak megköszönni. sajnálom, hogy nem adhatok viszont semmit.

Az emberek olykor feltehetnék maguknak: elég bölcs vagy-e ahhoz, hogy jól is bánj a szavakkal. Néha megkérdem magamtól, de meg szokta-e más is?

titokban lenni és mégsem titokban

hiába

úgyis azt szeretném, hogy olvassanak. hogy rám találjanak az emberek. titokban, vagy egészen csak természetesen. azért sokat panaszkodom a füzetemben. olykor éppen azok fájnak, akikre leginkább van sansz, hogy olvasnak. ezért aztán nem bántom. ebben a naplóban senkit nem szeretnék bántani. ha engem bántanak sem. elrontanám a napló arcát. ezért aztán be nem írhatom. mert azért mégiscsak jobb ide betérni, ha inkább szépeket írok. de legalább megnyugtatót. ki tudja. előre azért semmit nem lehet tudni. boldog sem, boldogtalan sem vagyok. vagyok. süt a nap, ez itt nagy kincs, napozni kéne, de ma más program.

lássuk csak miket írtam a füzetbe... legalábbis abból ami vállalható. hogy a verseim úgyis csak az egyszerű embereknek tetszenek. a másmilyen versek, ami nem vers, csak versszerű. még kevesebbeket érint meg.

pontosan tudom, nem magamnak írok, hosszú távon. különben mi értelme volna. nem is tudom, ha nagyon őszinte vagyok, nem szeretnek az emberek. kifejezetten ellenszenvesek olyankor. tulajdonképpen nem hiányzom senkinek. megy tovább az élet, ahogy rendjén, lassan elfelejtene.

azt hittem, na végre, felkapcsolhatom éjjel a villanyt, éppen megébredtem egy szövegre, most nyugodtan meg is nézhettem az időt, itteni idő szerint, fél négy, hogy leírom. hogy mackó sincs, nincs akit zavarjon. erre anyám a tulsó szobából, beront, mi a baj? mondom semmi... s hogy mi, erre ő, még itt is? most is? de hogy ő nem alszik? kérdem, mondja, nem tud. apám túlról, hogy hagyd már, le kell írja, elszáll különben reggelig. legalább apám. hogy akkor mégiscsak ért. elhúzom a függönyt, ne látsszon a fény. ne legyek olyan feltűnő. a fénnel. apám még tegnap... az állás, hogy a cigánygyerekek, tudom-e milyen hálások.

anyám szegény betegesen aggódik mindenért.

azért tegnap sétáltunk egyet, fagyiztunk is. vett nekem egy ciklámen blúzt is. magának nadrágot. feketét. anyám mióta bátyja, csak feketében. s hogy kell a találkozóra. aztán a mágnesakaró, hogy milyen egészséges, meglátom milyen jól alszom majd benne. ha tudná, valójában az ágyban mire lenne szükségem. na de jó így. előre szúrt kicsit, megszoktam. tényleg puha, kényelmes. meg mackónak a mágneses derékalj, vagy derékkötő, a fájós derekára. pedig fillérről-fillérre élnek. de sose tartoznak. anyám beoszt mindent, életükben sosem tartoztak senkinek.

bocsáss meg, naplóm, nem tudom, miért, de bocsáss meg. különös, a kutya. éjjel nem ugatott. reggel sem, mint múlt évben. talán érzi, hogy nem szeretem. borzalmas, amikor szép csend, aztán üvölt törkaszakadtából.

hajnal felé jár, kár, kár, kár... a madarak mintha gyűlést tartanak. olykor csitul, majd újra szól a tömeg. egészen komoly összejövétel lehet.

a pannontükör is, hogy közölt-e, az ica is, nem tette ki a medvecsacsit sem, hogy a rőszaszín nyúl..., de leginkább túl

reneszánsz lettem volna a kisfilmmel. hogy a rajzok, az írás, minden...a valami szebb...múlt-jövővel.... gyermeked elhagy. fáj. mindennap eszembe jut. szinte. igen, bizonyára el fognak felejtetni. pedig gabinak hogy tetszett. legalábbis azt mondta. kérte is még egyszer. aztán mégse. igen, a pannontükör végre a kicsi rajzaimmal. nem tudom, igaz, csak színesen nézett jól ki, de mégis. azért boldogan nézegettem volna. a szövegekkel. hogy mégis egy ilyen lapban, hogy néz ki. mert azért magamnál más. dehát el kell fogadnom, hogy én csak titokban létezem. nem valóságosan. hogy rajtam, velem semmi nem valóságos. én sem magammal. sokszor csak elmegyek emberek mellett, pedig oda mennék. kedves lennék. amilyen mindig is szeretnék.

boldog lehetnék. mindenem megvan.

mit találok még.

hatalmas csend. pihen az udvar, a ház, egyetlen emberi lélek sincs. hallani, igen, a madarakat.

végülis mindenikünből az lesz, amit a többiek csinálnak. a többi ember. környezetünk állít ki bennünket.

mackóval kávé meg teát hozatni. talán könyvet... öcsémnek valamit. nem ismerem eléggé. hogy minek örül. anyámnak meg a narancsszínű sálát.

napi egy-másfél óra számítógép. így jön ki. majd utólag javítok.

3 jómadár (2006) film
Dóri Anna Ági

valakinek, nekünk, magunknak
Most már végre fekete-feherben is látható, nem csak mi, hanem az egész élet egy karikatúra. Már csak félve, persze, de azért mégis: Érdemes-e komolyan vegyük magunkat.
(((természetesen minden marad ami volt, ahogy volt, mi változna?)))

Lehet hogy nem normális, de néha azt gondolom, határozottan jól tesz egy-egy pofon. Azt hiszem, ha kicsi, egy aprócska jó is történik velem, egyúttal megbocsátható. Legalábbis együtt lehet élni azzal a pofonnal.

(de azért érthető, hogy nem pofonról beszélek)

bujj bujj zöld ág (1998)2008---flashfest program
keretében
a film 10 év után lett újra elővéve, és befejezve,

11 évi gyerekekkel való foglalkozást követően.

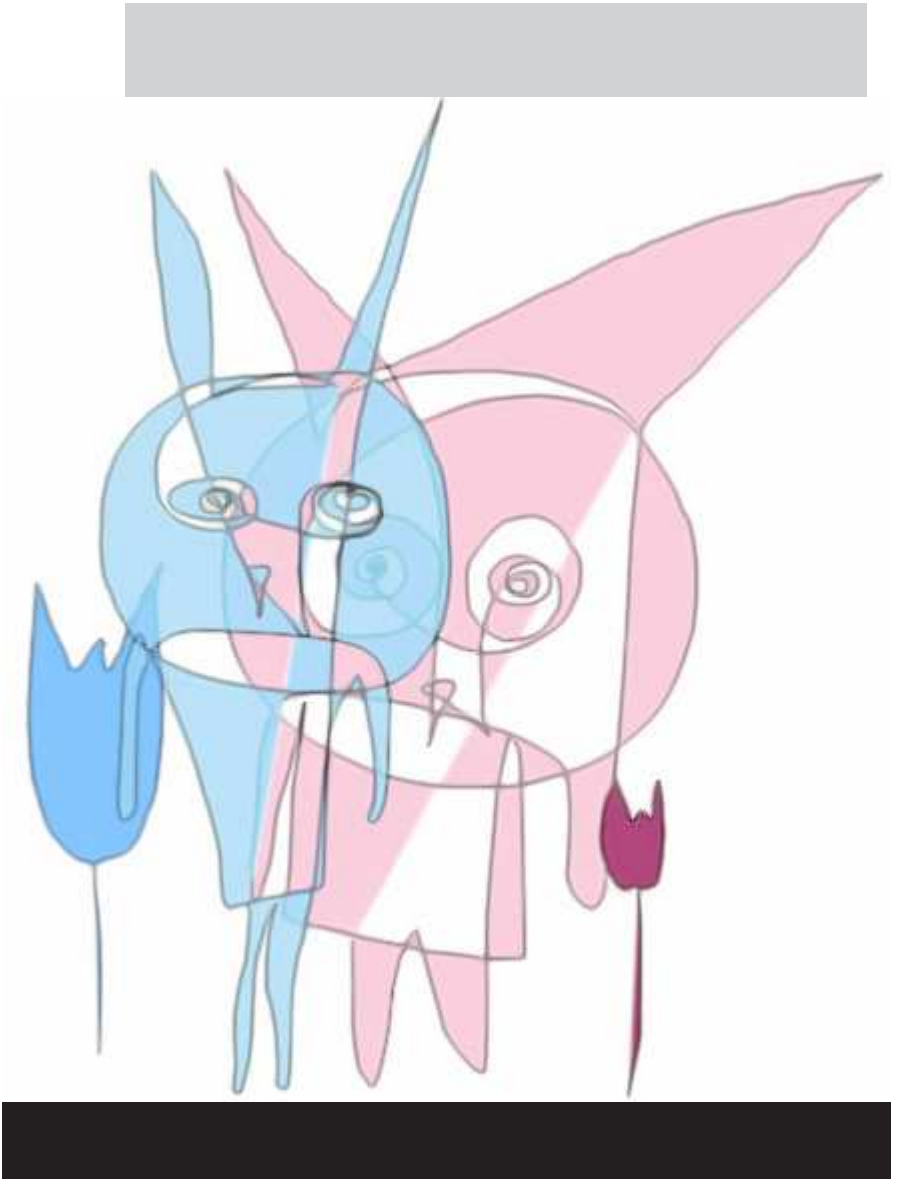
Mosoly-úr, avagy mosoly az Űrből

Egy ártatlan gyermeki világ akkor hiteles, ha bamba. A bamba világ sosem utánoz, mindig magából indul ki, és egy új világot teremt. Kifejezetten hízelgő erre a filmre nézve a bamba jelző (béna... mindegy), szinte azt kell hinnem, a néző, az értékelő ért engem. Mert miért is ne értene, hiszen világos minden abban az univerzumban, akár a nap. Odafenn. Abban az értelemben, onnan olvasva, ahonnan én nézem. Mert akkor Anna Margit, Vajda Lajos, Réber László, klee, kandinszkij, na meg Kispál és a borz, és akkor még szó se a Kistehénről, nem utolsó sorban Bada Dada, aki már nincs. (na és miért hunynánk szemet Macskássy Katira is, Varsányi Ferencről nem is beszélve- nem, nem, őt meghagyva inkább a profiknak, ám nagy-nagy szeretettel) Mind a bambák mellett szólnak. Mert a bambaság a legkomolyabb játék, ami a földön, magunkat a világban komolyan venni.

A bambák nevében, akik örökké hitelesek, és igen, örökké bambák (bénák) maradnak.

Na éppen csak el kellene készíteni azt a filmet :)

(feljegyz. Becsey Zsuzsa, nyulacska, A Bambák világából) új! készülendő filmből (...korcsolyázó lány egyelőre ejtve--(rejtve)

délelőtt

apám anyám felé: na jól kiviselted magad, aztán holnap olvashatod magad az interneten, zsuzsa mindent leír. pedig azóta nincs napló. apám sem anyám nem fog olvasni interneten.

ha vagyok, ha nem, egyik sem jó. ha szólok, ha nem... elbújok is a napfényre... de rég is volt. apám ki nem állhatja, amikor bizonytalan vagyok. hogy innen is onnan is látni egyszerre, azt nem lehet. vagy vagy, mondja. s ingerült. de apám mostanában mindig ingerült. kiabálva beszél, amikor nem ingerült is, ingerült. nem tudom, ha eltelik az idő, mi is ilyenek leszünk? vagy már ilyenek vagyunk, csak nem vesszük észre. de mindegy is, hiszen ritkán adódik alkalom. amennyi, az még elviselhető. Rétyen vagyok, egy lepusztult ház felében, anyáméknak ennyi járt az elhalt szülők után. pontosabban ülök egy almafa alatt és írogatok. szedtem meggyet, ettem ribizlit, sóskát, borsót. éppen elsurran lopózva egy fekete-fehér foltos macska. madarak, nagy zöld fű.

ha abbahagytam volna a naplót, úgy értem végleg, talán míg el nem felejtene, szépen emlékeztek volna.

apámék hátul, pontosabban apám a kert végében létre tetején szedi a meggyet, én anyámmal letről. most anyám takarít a házban. ablakot mos, pakol, ilyesmi. míg élt keresztapám, egy ideje, azóta, féltek. láttam a szemükből, meg a mozdulatok. most felszabadultabban dolgoztatnak. a leomló házfalat is megcsináltatták. belülről szétvált, süllyedni kezdett a házrész. most kisebb a repedés. szeretnek kijárni, állandóan dolgoznak. kert, veteményes, képesek kijárni 12 km-re csaknem naponta. most a betakarítás, eltevések. nagyapámék is állandóan a ház körül dolgoztak. ők már hajnaltól. az állatok miatt.

nos, apám onnan kiabál időnként, szüleim szokása (utóbbi évek) több méterről kiabálni egymásnak. ki nem állhatom. ez is enyhe kifejezés. anyám vissza, innen nem hallom őket. keresztanyám, akivel az ominózus eset történt, pontosabban keresztapám és az anyám között, ők a testvérek, most érezhetően nyugalmasabb

ott tartózkodni. különben amikor ritkán, utóbbi idők, adódott, én is féltem. csak úgy tettem, hogy nem, de nem voltak eszközeim erre a kezdetben békésnek tűnő (legalábbis gyerekkoromból nem emlékszem csak kedves, szép dolgokra), később iszákos, agresszív, modortalan, közönséges, életveszélyes emberre. keresztanyám alapján nyugodt, csendes asszony volt. sosem hallottam kiabálni, felfogni sem tudom, hogy bírta keresztapámmal, aki ekkor már gyakran kocsmázott, majd szívbetegsége? vitte el, vagy valami más, amiről nem beszélnek. ő most a borsót fejtí, egészen halomnyit, kimentem, kicsit beszélgettem vele, láttam nem bálná, de kedvem is volt hozzá, kíváncsi voltam az unokatestvéreimre. évek óta nem láttam őket. emlékszem gyerekkoromban is nagyapám után őt találtam a legértelmesebbnek. kissé fennhordta orrát, többre tartotta magát az ottani falusiaknál, ezt csak mondják róla, de jól állt neki. és valóban magam is úgy láttam, más volt. kívülről nem, csak amikor szólt, vagy csak megjelent. és később amikor beszélgettem is, egészen jól el lehetett vele társalogni. meghallgatta a másikat is, érdeklődőn, figyelmesen, nem támadta le, nem ellenkezett. igen, bár ritkán adódott, mégis kellemes.

csak hát, szokatlan. most ahogy magát párjával szemben lealacsonyítja. persze szép, halottról csak jót, de akkor is. elbizonytalanodtam. az nem lepott meg ennyire, amikor az eset után is kitartott férje mellett. persze bántott, mert ha nincs szerencséje, és belehal anyám a villa alatti támadásba... ami mit sem sejtve, váratlan, minden előzmény nélkül hátba találta... lelkileg sosem heverte ki anyám szegény, azután lett olyan furcsa. hogy éppen ő, aki életében sose, légynek sem ártott. csak és mindig segített annak, aki útjában. persze, a maga módján. de akkor is. mindig az ilyenekkel történik. és éppen testvére. apám meg, tudom, a kor, hogy van ilyen, de ő is a tavalyi betegség óta ilyen furcsa. pedig olyan szép, amikor az ember 80-90 évesen is szelleme tisztaságát, épségét megtartja. mindkét nagyapám ilyen volt. vajon én... milyen leszek. talán mackó... de én? kit öröklök? szüleimet vagy a nagyszülők. mert tiszta elmével szeretnék a másvilágra menni. rettegek a zavart elmétől. hogy egyszer én is. nos, furcsa, ha keresztapám ölt volna is, keresztanyám kitart

mellette. így inkább tartózkodom, magamban sem alakítok véleményt.

fél négy. itteni idő szerint. úgy látszik, éjszaka is, délután is ez a kellemes idő, amikor adódik írni. 12 óránként.

ma hátramentem, kikéredzkedtem a belső udvar árnyékszékére, nem lehetett, csak résnyire becsukni, s látom, ahogy gubbasztok, kíváncsin ólálkodik az apróság serege, előbb is követtek idáig a kakas, nyomában 5-6 tyúkkal, a lukon, előbb a kakas, néz, feszülten figyel, nyaka mereven, egészen kihúzott testtartással, kérdőre vonva is, de azért kíváncsin, mint aki maga sem tud ezzel a dologgal mit kezdeni, feje felém, kissé rézsútosan, mintha megalázó lenne rám nézni, ebben a pózban, vizsgál, kotlok-e vagy mi, mint aki emlékeztet, de legalábbis felhívja a figyelmet, az ő területén vagyok most. valósággal szemügyre vesz, kóstál, a többi is leskelődik, tyúkok nyakukat egészen betolják, szinte bemerészkednek, ők már alattvalói pózban. nem szólok, figyelem mit csinálnak. pontosan kivehető gesztusaikból, mi van a fejükben. aztán megunnak. a vécéről leszállva egészen nekibátorodok, hátramegyek gyerekkorom izgalmas színhelyei felé tartva, próbálom nyitni előbb az istálló ajtót, majd a csűrét, ahol egykor nagyokat ugráltunk a szénásban, meg bújócskáztunk. bekukkintok, üres, halott tér. a szénás tele, kukoricák lógnak ki a földön heverő kupacból. évek óta nem nyúlt hozzá senki, nem jártak erre. de a csűr is, az istálló is, áll. a kutya s az apróságok követnek, sorra, amerre tartok. mind utánam. amikor hátranézek, a kutya úgy tesz, mintha csak vakarózna, eljátszva, észre sem vett. nem néz rám. becsukom magam mögött a kaput.

de a kert él. a disznók, malacok helyei is mind akárha tegnap, talán csak a szag nincs, mint rég. az istálló és a trágyaszag. pontosabban a ganéj, ami még mindig ott, érintetlen. igen, csak a szagok nincsenek. a hátsófertály gondosan kiséperve, kevés tyúk, nincsenek állatok, mint rég, amikor kerülgetni kellett a vécéig a kakikat. régen micsoda élet itt. a disznók, malacok, a tehén, ló? erre már nem emlékszem, bárány, rucák, kistrécékkel, libák, nyulak, hasonló. a récéket magam hajtottam, pontosabban kísértem ki a vízre, és kaját is magam készítettem nekik. kukori-

cadara finomra vágott répalevével keverve. most igen, kellene a kályha meg a kredenc, fotók, amiket készítettem, de lusta vagyok, rettenetesen lassú ez a gép itt. anyám már békétlenkedik, mondja unatkozik. és tényleg, bár sokat segítettem ma az eltevésben, többet is tehettem volna.

muszáj volt napoznom. én képtelen vagyok egy nap csak dolgozni. értem olyat, amiben nem lelek örömet. ameddig kíváncsi, addig jó, de aztán, muszáj mást is csinálom. azért rengeteg kitartás a meggyet válogatni, egyenként, előtte szárazni, a kompótnak a javát, hibátlan, a többi vagy a dzsemmnek, vagy a szemét. egyenként a hibákat kivágni. a többi... míg végül ott fekszenek készen az üvegekben. na és leszedni a fáról. ilyesmik... a rádió. az a régi-régi múzeumi darab. egykor, kicsi gyermekként szánkózás, korcsolyázás után lefagyott lábunkat melengetve a kályhánál, ki a bakancsból... sosen, ilyenünk volt, gumiból, oldalt kellett bekapcsolni az övet, emlékszem. lehet, még

Csehországból volt, mintha anyámék ott vették volna nekünk a tréninget, mert az is olyan szép színű volt, olyan egészen szép csíkokkal, meg a sosont. akkoriban jól ment, mondták apámék, hogy szép fizetése volt, de csak 1-2 évig ha dolgozott a pártnál apám, otthagya, inkább elment autó technikusnak. kevesebb pénzért.

szóval, kezünket is ki a kesztyűből, próbáltuk életre ébreszteni, de hogy legalább a szúrós, csípős érzés elmúljon, hogy érezzük a testrészeinket. amikor játszottunk, semmit nem éreztünk. csak ilyenkor fáj... mozdítani, a fellazításkor, amikor érezni kezdett a kályha forróságára, ahogy nekitámasztottuk. rengeteget szánkóztunk a falu gyerekeivel.

anyám szőnyeget porol, takarít.

én képtelen lennék ilyesmire.

azért van hogy jó a napló, időnként beleolvasgatok, amikor egy pályázat, ilyesmi, mert azért el-elfelejtem idővel szövegeim, és akkor olyan mintha nem én. mintha egészen új. amikor rábukkanok valami érdekesre. mégis jó, ha van ahol ilyenkor keresgélni, szemezgetni, mintha csak a fejemben. mert az ottani cella van hogy zárva. éppen akkor. hiszen mennyi cella. mindent

nem lehet észbentartani. egyszerre. így aztán adagolva, kicsi-denként. a napló mégiscsak személyes, magánjártatú állomány. ugyanúgy a fejem, csak kifordítva. a felszínen.

rengeteget írtam egy nap alatt. pontosabban egy és fél. kiszállok, mert még a jegyzeteim felénél sem tartok. mégiscsak hátha römizünk egyet anyámmal. esetleg Janka, ha ideér.

talán nem kellene írni. olyan unalmasan írok. semmi forma, nyelv, halott minden izgalom, élet bennem. hogy van-e így értelme.

mackó, kedves mackó. azért nem könnyű itthon. nem lett römizés, a dolgok máshogy alakultak. anyám és apám elmentek, csend van. nehéz.

de mégis. öcsém telefonál, elvisznek Olt partjára fürödni.

Ma éjjel megállíthatatlan, végeérhetetlen kutyaugatás reggelig. A villámok. És féltem is. Álmomban vagy a valóságban megnyitotta valaki az ajtót. Mindenesetre ajtónyitásra ébredtem. Villanyt kapcsoltam, sokáig nem aludtam vissza. Szétcsúsznak a képek. Egészen össze-vissza.

ha mackóval valami baj történik, meggyőződése, én vagyok az oka. hogy én követtem el valamit, aminek nem szabadna.

sokminden kimarad

a szoba amiben alszom, zöld. a függöny is benne. a kintiben kékes-barnás bútorok, narancsszínű függöny. amiket tovább írok, használhatatlan. pontosabban nem lehet a naplóban felvállalni. pedig jó lett volna megszabadulni, de a szakmai titkokat muszáj magamban tartanom. mármint a sérelmek. nem tudom. szükségem van megvédeni magam. de hogyan, ha ide sem merem beírni. legalább kiírni. majd egyszer. valamilyen formában. fáj. igen, hogy az ember védtelen. mindent elvehetnek. csúffá tehetnek, megalázhathatnak.

na de mindenki a magáéval. azért van, amit nem vehetnek el. a halál meg úgysem kímél. mindenkiért előbb-utóbb eljön. az embernek pedig időnként akadnak boldog pillanatai. egészen váratlan. ilyenkor a sérelmek is alábbhagynak. van hogy egészen elfelejtődnek, időre.

a gyerekek két nap voltak velem, és átneveltem. na jó, kis túlzás. ennyi idő kevés. úgyis visszatérnek. az én kezem alatt ugyanis nincs pazarlás. hogy az ételnek fele legalább, vagy több, szemétbe. hogy a gyerek belenyál, aztán kész. mindenki csak annyit kap, amennyit elfogyaszt. máshol, amikor többen, szülőkkel, nagyszülők, egyszer-kétszer megettem a körülrágcsált almáikat. hatalmas almák voltak, nem bírtam nézni. hogy kezeik

közül minden ami csak szemnek, a szemétbe. na de

amikor csak velem, minden más. a gyerek legvégén már csak fél almát kért, és vizet is csak picit. ráadásul maga töltötte ki a pohárba. és valóban, még kevesebbet töltött, mintha magam teszem meg helyette. tehát, pontosan fel képes mérni, mennyi, amit meg tud inni. ugyanis amikor nálam, és nem követhettem, azt láttam, hogy minden nap csak gyűltek a poharak, félig, vagy

teljesen megtöltött poharak ásványvízzel. a szülők mindig teletöltötték poharaikat, akkor is, ha a gyerek csak belenyalt. aztán csak öntöttem ki sorra a poharakat, volt hogy egyszerre 7-8-pohár. mert aznapi vizet pohárból másodszor már nem fogyasztották. most mikor velem, figyelmesebbek. de csak akkor tudok gyerekkel bánni magam módján, amikor szülők, nagyszülők, senki közelemben, aki beleszólhat, hogyan is csinálni. különben nincs esélyem. azazhogy, hiába. mégis, a gyerekek, úgy tűnik, szeretnek velem lenni. mindent pontosan megmagyarázok, miért teszek. a gyerek hálás, meghallgat, aztán egészen kellemesen elvagyunk egymással, külön, mikor hogyan jó bármelyikünknek. nem csinálok velük sem olyat, ami terhemre, és bármikor szóvá teszem, ha valami nincs ínyemre.

!megjegyzés

sajnos az Explorer programban az aug. 21 és 23.-i bejegyzések a technika akarata (varázs?) folytán rejtve maradnak, ezek tartalma csupán a Blogarchívumból jeleníthető meg.

... lehet, hogy itt van? közvetlen közelemben? csak magamtól nem vettem észre? -szeretem testét, közellétét. azt hiszem, sose voltam még ilyen boldog. van is, nincs is. megfogható, és megfoghatatlan. elengedhető. megtartható.

olyan ártatlanul indult, olyan ártatlan volt minden. mi történt? mit tesznek nyulacskával? nem szabad, nem szabad engedni a kezeket. ezt a világot érintetlenül kell meghagyni. angyalok kik

fenn, s kik itt lenn, vigyázzátok.

felteszem, talán nem járt még itt ez a vers, szárny, mely immár
hozzánőtt nyulacskához. akárcsak azok az álmok. mindig
sikerült felrepülni.

A Csoda.

K.P.-nek

*Nyuszi belenézett a tóba,
ennek fele sem tréfa,
mit lát mit lát
megijed, egy maszatos arc néz vissza.
Ilyen lett az ő arca?
Nézi ruháját: azt is bepiszkolta.
Hogy fog így hazamenni?
Mit szól az anyukája?
Segítsen, segítsen valaki
kimászni a sárból!*

*Csoda történt: ahogy
hazaér,*

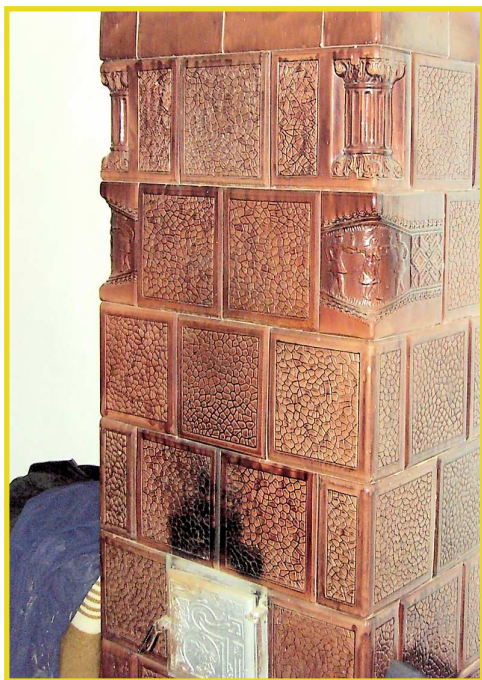
*arca, ruhája is
tisztá.*

2007.05.07

U.i.: De ki piszkította be
ruhácskáját, ki maszatosította össze
arcocskáját? Talán épp mikor a
szép, nagy, hűvös gyümölcsfa alatt
békésen szunnyadt?

(2008.08.16)

amikor a saját
fiad űz ki a
házadból

szegény
nagyapám.
nagyapó sárga
boltja. anyám,
életének utolsó
évében,
magához vette.
nem nézhette
tovább, ahogyan
bántak vele. a
legszörnyűbb
dolog egy falusi
embernek, aki
saját házat

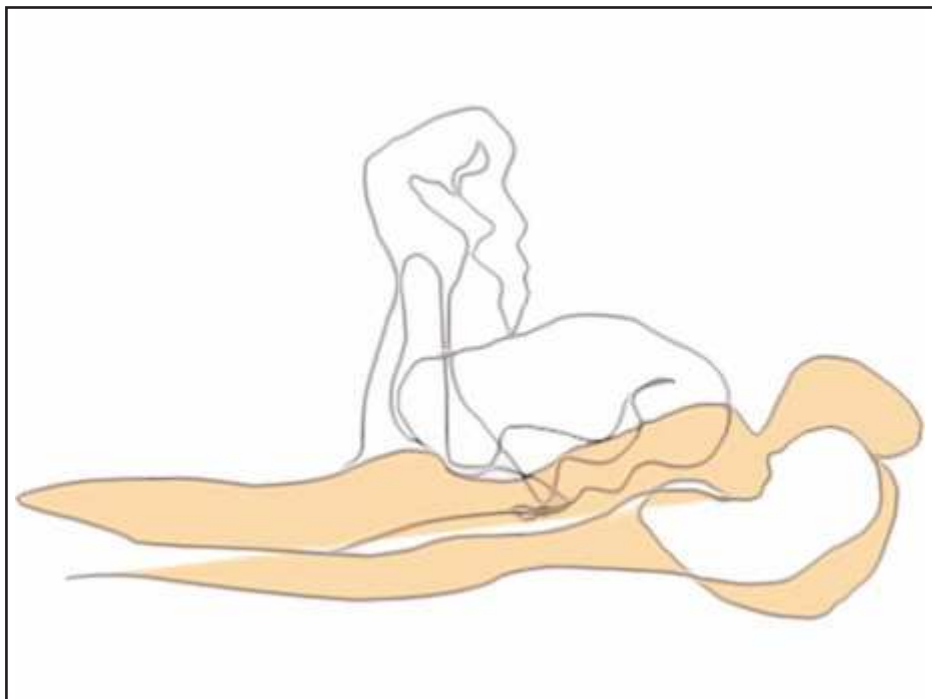
épített kétkezi munkából, a semmiből, a családért, kinek csúnya szó ajkát míg élt, el nem hagyta, soha bántani senkit nem bán-

tott, hogy idegen házban haljon meg.

Különös éjszaka, nappalok. Édes ízek, egybe olvadt testek.

Álom is valóság? Mikor mindig is mellettem.

Bejegyezte: becsey zsuzsa dátum: 10:23 0 megjegyzés A bejegyzésre mutató linkek

2008. augusztus 24., vasárnap
költő a homályból

Balogh Attilával volt nemrégén egy portréműsor. Nem ismertem ezt a költőt, csodálatos volt. Az is, hogy mackó kapcsolta be nekem. Mert ő mindig mindenről tud. És szeret engem. Tudja, mi az amit én szeretek.

Ez a név azért is különös, mert a gimis osztályfőnökömet is így

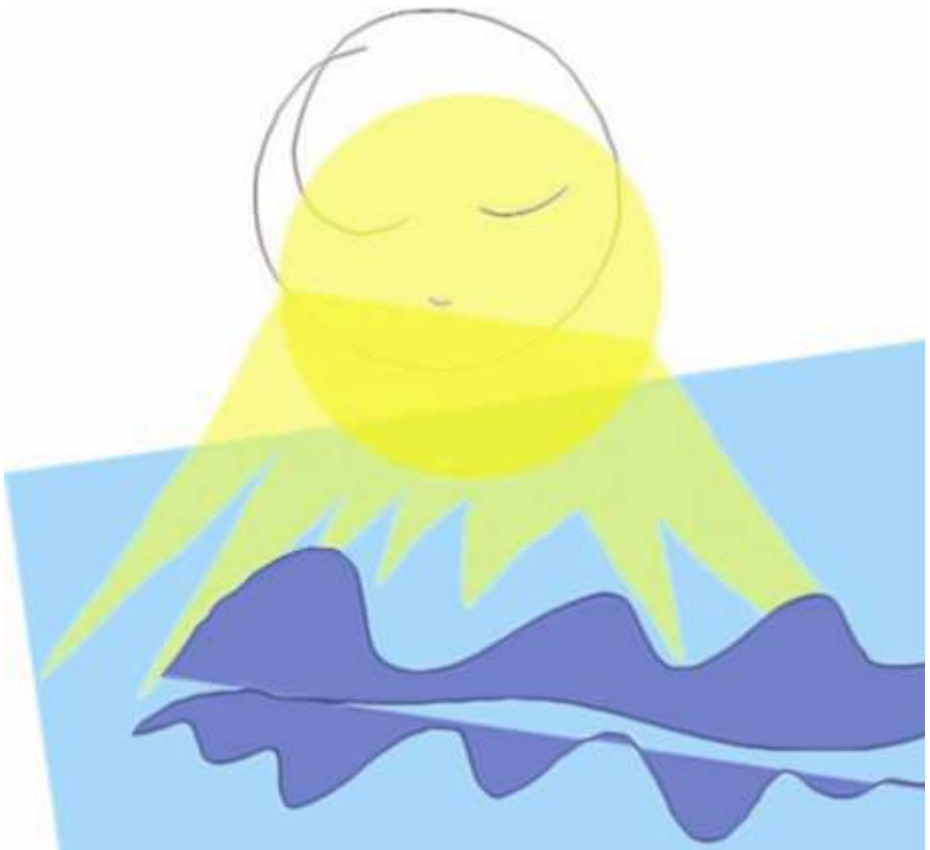
hívták. Aztán nem volt nehéz megjegyezni.

Bejegyezte: becsey zsuzsa dátum: 20:14 0 megjegyzés A bejegyzésre mutató linkek
szeretet, szerelem

Szeretlek. Téged, akárcsak őt. És ez már sosem változik.

Bejegyezte: becsey zsuzsa dátum: 20:09 0 megjegyzés A bejegyzésre mutató linkek

halált is az élettel,
szeretettel,

fotók, valami színes film... műzsának lenni

éjjel 2-ig olvastam, állítja anyám, nem tudom, csak azt, hogy hajnaltól semmit nem alszom. vonzott a könyv, miközben nem szerettem. ideje lenne rátalálni az igazira. álmok. semmi más nem lehet igazibb.

van, hogy azt érzem, valami megvátja a világot, aztán mégse. egészen rossznak találok egy másik pillanatban. attól függ, mindezt honnan nézek.

sok esetben félreérthetőek a párhuzamok. amikor az egyenesek összeérnek. egészen másvalami születik.

valójában semelyik naplóm nem én voltam. ez sem. kerülöm magamat. különben mindent éppen fordítva kellene néznom. ma július 11. rohan az idő.

többet kellene egyedül lennem. vagy máshol. ismeretlen hely. szeretve lenni. megöltek egy... lányt a... kerület...

akit szerettünk, meglehet, sem fogunk szeretni.

mindenről előbb-utóbb lehullik a lepel. az élők a bizonyíték.

halottaink is fennmaradnak. a gonoszság? ez az insert gomb már megint kisegít. nagy hatalom. aztán összecsomagoljuk a tenyerünkben.

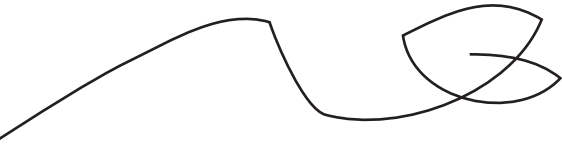
ha így folytatom, rettenetesen meghízom.

20 km bicikli út, kis eső. a többiről inkább most nem mesélek.

mackó, hogy a kakas évében születtem, ő a kígyóévban. kellene ehhez is bármit hozzáfűznöm. a macska-kutya páros szerencsés. a macska nyújtózkodik, a kutya őrzi. melyikünk dolgozik. rettenetesen zabálok. rossz vége lesz. talán ha igaz, hogy a kilométerek szaporodnak. ez évben már nem ment egyhuzamban, mint tavaly, már elsőre. meg-megálltam, combom adott pillanatban önálló életet élt. az emelkedőn. rezgett, mint egy kocsnya. egyszerűen muszáj volt megállnom. kicsit mofetáztam. apám? anyám? szereteteink szerint, jó volna időnként lefilmezni. igen, valamikor rég. egészen színes filmben.

hogyan is volt? "a macska felmászott a fára, Jancsi?Pista... pedig a kolbász volt." lehet, hogy nem így volt. de így lett. ésatöbbi. azt

mondta, nem tudott róla. hogy senki őt be nem avatta. mit kell mondani. nem kérdeztem semmit.

sötét

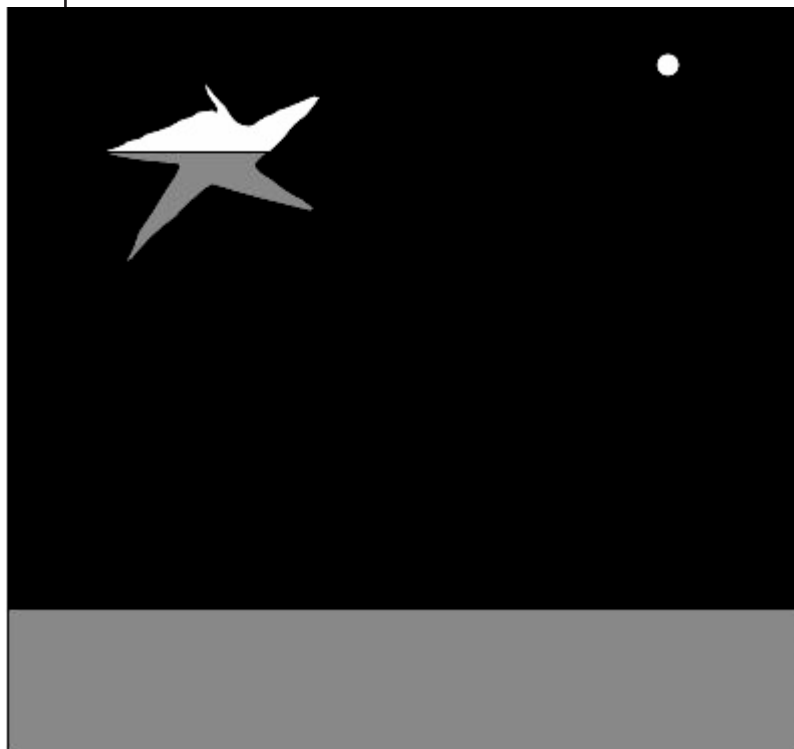
dézsából öntik a vizet. kb. 12 órája megállás nélkül. amikor a dolgok átfordulnak. mindennek legalább 2 arca. becsukni minden ajtót. hogy a madár milyen hangos tud lenni. vannak gödrök, melyekből kikászálódni csak akkor, ha szárnyra kap az ember. ó, azok a régi szárnyak. elrepülnek.

jó volt reggel mackóval ébredni, kicsit odabújni. éjszaka jobban aludtam.

mackó iszonyatosan idegesítőn nyomkodja a billentyűket. neki nyugtató, akár otthon a hangszereibe mikor belefúj. mondjuk a zongora is lehangolt, de esetében lehetne jó hangú is. kezébe vesz olykor ezt-azt. ritkán. szereti a fals hangokat. ezzel nem is lenne nagy baj. csak éppen akkor van, hogy gondolkodom. különben amikor használom, én is szeretem a fals hangokat. az ellentéteket. megbontani az egyensúlyt. az összes amerikai, déli... miegymás zenésze mind fekete. a lemezei, CD-i is mind falsak. csak akkor szeretem hallgatni, amikor a fejem üres. a múltkor kerestem valami mást, dresch, ágoston... hasonló, gren-csó, népdalfeldolgozások... kispál, lajkó, semmit nem találtam, összes polcok tele az amerikaiakkal. aztán meglett pár egészen eldugva. jelzem, hogy zavar, semmi hallása, mondja, az van, csak nem tudja a hangokat. kérdi, akkor melyik hangokat használhatja. mondom, a feketéket. így keleties. de azért ideig még ütögeti. igen, mondom, ez jó a fülnek, amikor dolgozom. önmagában is dallamos. bármit üthetsz. nem kell tudni a hangokat. különben is kínai horoszkópokat olvasunk.

eloldalgott szegény. van, tényleg, amikor kitúrom helyéről. ilyen pl a számítógép. de hát nekem munkaeszköz. megérti. kakas-kígyó, ide-oda, ha békétlenkedik is, azért megvagyunk. de ma megerősítette, hogy valóban én képes vagyok a dolgokat több oldalról látni. hogy a horoszkóp egyoldalú. nem mindenhol stim-mel. és boldogan vettük tudomásul, hogy hosszú távon a kakas-kígyó, különös, nem rossz páros.

Valakinek élni: Zászló, avagy a hattyúk tava

Szabad-e? lehet-e szeretni aki öl. Kinek nyomában mindenütt halál.

Talán igen. Szeretünk, mert valakit szeretni kell. Halál? Élet? Valakinek élet, valakinek halál.

Élni kell. A halál mosolyog, a halott néma.

lehetőségeimhez képest

"Az érzések nem tartoznak az erkölcs kategóriájába, és nagyon fontos, hogy ki tudd fejezni azt, ami benned van, amit érzel. Felelős azért vagy, amit teszel." (Varga Péter: SPIELHÖZNI-avagy egy kis pszichológia alapfokon)

következetes vagyok mindenhez, amibe belefogok, de nincs hatalmam a dolgok felett. azok csak megtörténnek velem.

nekem feladatom: menni az úton, ami jelölt. boldog vagyok, hogy fel vannak rajzolva a jelek ezen az úton. egyensúlyban érzem magam, mint akkor, régen. imádkoznom kell, és megköszönni.

hogyan ez-e a boldogság? nem tudom. de jó érzés hinni, hogy talán nem vagyok egyedül.

talán minden úgy van jól, ahogy van. talán csak másik végéről kellene megfogni a dolgokat. de legalábbis közelíteni. akkor meglehet, hogy kivilágosodik minden.

Igen. azt hiszem, alapjában véve boldog vagyok.

amikor mackó szomorú.

a saját képzeletem áldozata lennék, ha nem volnék képes
józanul tenni és gondolkodni, kezelni azt.
írok. az írás bennmarad ebben a közelségben, én meg
elemelkedem tőle. de sosem szakadok el. legalábbis, ebben a

képzeletben.

a szem. a Te képzeleted, valóság?
szükségem van a szemekre. szükségünk van, a szemünkre.

szemekből, fekete lyuk.

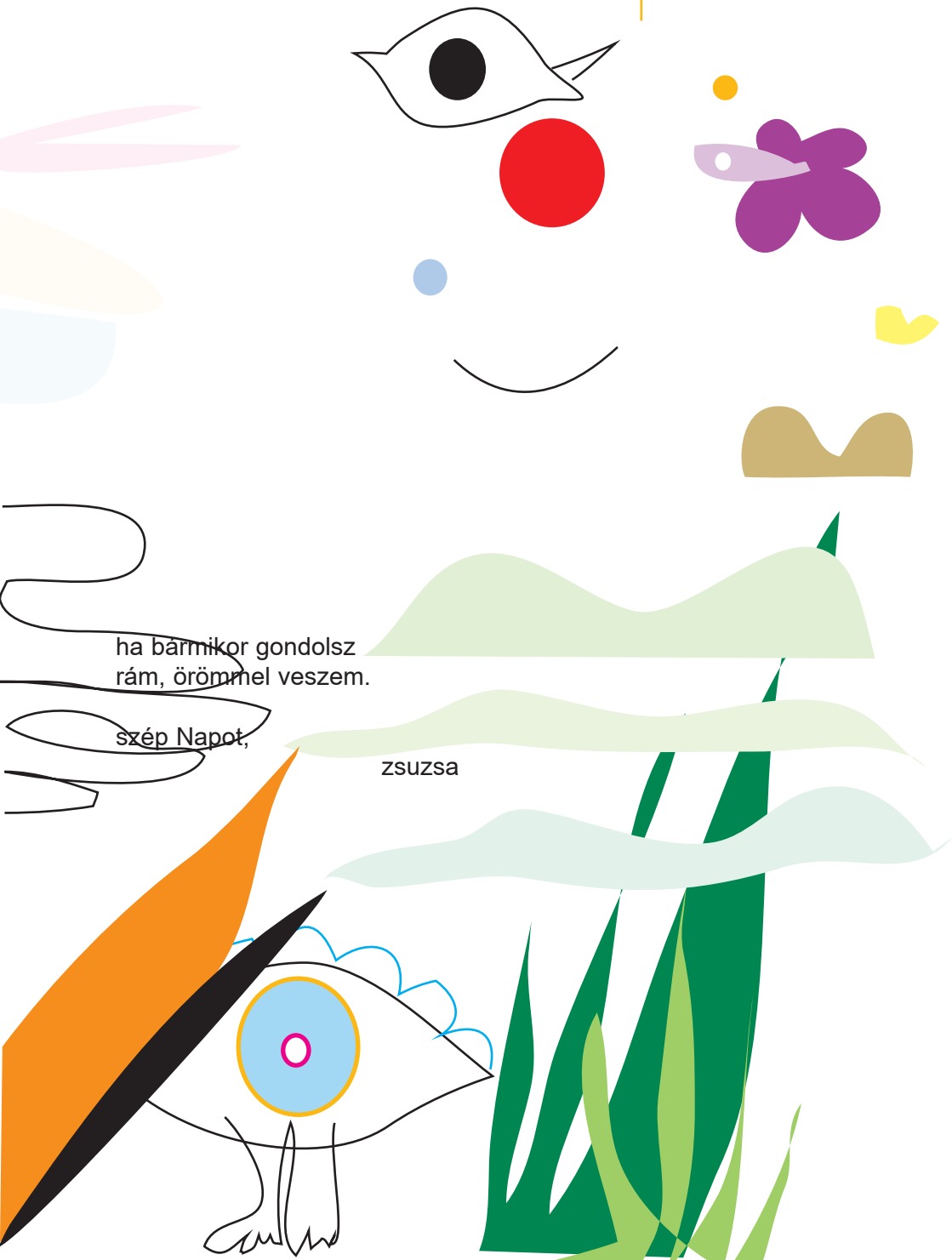
manó, békét küldök a szívedre.

ez a könyv mindent magába fogad. a boszorkányságot is,

a szüzességet,
ártatlanság, tisztaság megtartásának, igazságának küzdelmével,
és azét aminek nincs szüksége küzdelemre,

mert magában a létezésben, arcban, mozdulatban ott ez a
halovány fehérség, hártya, néha kicsit rózsaszín, okker vagy
kékesebb...

mash of

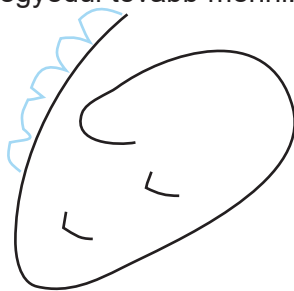

árnyék, ami megáll követni
sok szép, különös dolgok, segítőkészek itt a földön. tulajdonké-
pen a fáradhatatlan munka, energiát követően nyugalom, béke.
szeretet mindenütt, arcok fényben. mégis vissza kell szállnom az
égbe. álmok, szárnyak, különös fehér fény, világos és sötét.
hosszú sötét folyosók.

csukott szemmel élni... nélkül.

itt hagyom ezt a földi világot, gyerekeket is, mindent.
levetni ruhát. elhagyni minden arcot, valami egészen
érintetlen világba indulni. egyedül tovább menni.
meghalni, élni. szeretni.

Foldognak
alma

akik gyökerekből

Furcsa hogy már
reggel

milyen fáradt.

Amikor még el se
kezdtam. Álltam a tetőn,

kinn, nem tudom hogyan jutottam

a csúcsra. Ideadtál

valami kulcsot, s én lezártam vele a fel-
hőket. Erre elkezdett az eső ömleni.

Tartottam erősen, de nem tudtam lábon

maradni. Kinyitottam volna, de messze

sodort. Azóta is küzdök, az eső nem áll el.

Mire volt jó ez a kulcs? Akár az alma, hogy
minden így fordulva.

Azt mondtad, kilógtam a sorból. Túl sokat foglalkoz-
tam a gyökerekkel. A virágok meg hervadtak.

Mindenestől irtottad, zavart, hogy a gyökerem a virágnál is

többet ért. Amikor már értettem, néhányan mások is, erősen

kapaszkodtam, virágaimat is sorsukra hagytam. Hát elvetted. A

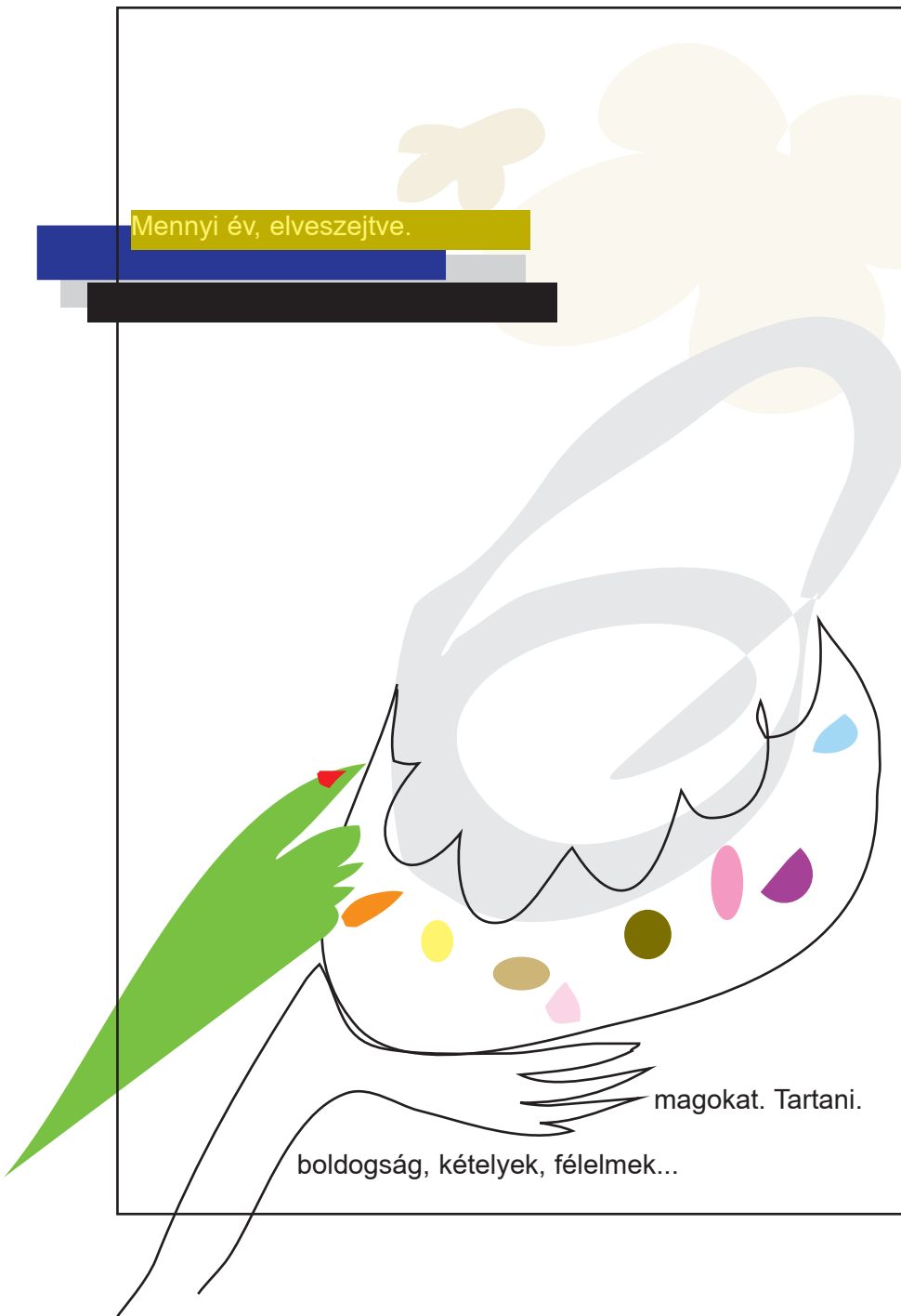
magokból végül hagytál, de mit ér a mag gyökér nélkül. Mások,

arcainkkal. Büszkeségem már nem a virág. Ha bajban voltam is,
csak odamutattam, hiszen létezem. Már nincsenek arcok, gyö-
kereinkkel vesztek.

Mennyi év, elveszejtve.

Mennyi év, elveszejtve.

Mennyi év, elveszejtve.

boldogság, kételyek, félelmek...

magokat. Tartani.

Rájöttem, túl sokat írok naplót. Igaz, így is többszörös az, amit éjjel és nappal valóban lejegyzek papírfecnikre. Mániákus író. Mikor kell komolyan vennem önmagam. Mikor mit jelent valójában az, amit végül sikerül beírni. Hogy mi az, ami megmarad. Miért pont az, ami végül rögzül.

Nyomaszt amit tegnap jegyeztem, rögtön azután nem sokkal vettem észre, talán mégis van remény tovább hinni. Hogy talán az árnyék is csak egy árny, ami nem biztos, hogy szükségszerűen a közelemben. Lehet távolabb, nagyon távol is, csak egy pont. De törölni nem törölhetek, csupán javíthatok, vagy hozzáírhatok, ez olyan mint amivel megbélyegeztek, szentségtörésnek érzem, ha eltüntetek egyetlen gondolatot is, ami lejegyeztetett. És itt még csak a saját gondolataimról van szó, nemhogy másé. Legyen akármilyen is, kedves vagy nem, szent. Tisztelem.

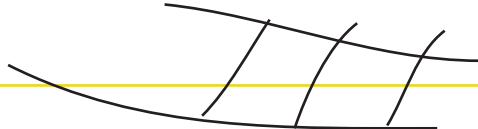
Iszonyat, időnként mennyire küzdenem kell az allergiával. Nem szedek semmit, de már nemcsak viszket a szem, hanem szúr is. Lassan vérpiros. Az orról, tüsszentésekről nem is beszélve. Zsebkendők egymás után. Azt hittem, ha végre kipihenhetem magam, nyugalom lesz. De semmi változás. Márcsak az hiányzik, hogy bedagadjon, mint két luftballon, akárcsak rég. Felismerhetetlen, idegen arc. Augusztus végétől szeptember vége. A múlt évben ugyanekkor megmenekültem, először annyi év után, talán a nyugalom volt akkor, ami ellenállóbbá tette szervezetem.

De a testtel nem lehet játszodozni, hogy 4 éjszaka pihenés nélkül, aztán adok egy-két teljes napot pihenni, miután csodálkozom, hogy semmi eredmény. Minden csak mérsékelve.

Más.

A kéz, emberi kéz hatalma.

Programozónak lenni kiváltság, írom Dórának tegnap, a programozó vagy megment, vagy pusztít, teremtő vagy alkalmazott

minőségben. Egyik pusztán egy mozdulat, másik sok munka, erőfeszítéssel. Mindkettő ha másokért, a lehető legnagyobb felelősséggel. Olykor pusztán pillanatnyi lelkiállapot függvénye, csupán döntése, élni hagyok vagy megmentek. Egy biztos: csak az élő arcnak adatott megőrizni független, önálló (kicsi) életet. Az arcok által létrehozott (életre keltett) produktumnak ez nem adatott, tehát nem védekezhet, s mint ilyen, egyben tehetetlen elszenvető. Ami tehet, örökké remélhet. Ezt noha lehetetlen programozni, mégis a jövőre nézve nem sok jóval, bizalommal kecsegtet.

Aztán arra is rájöttem, tulajdonképpen nincsenek meg csupán töredékeiben a verslistáim, naplóim, fórum szövegeim, hozzászólásaim a több mint másfél évvel ezelőtti időből. Hogy mindent egyvalamire tettem fel, és hogy ez is mennyire naivságom bizonyítéka, más az, akit mentettem. Hogy éppen ki? ez is a sors grimasza. S a karikatúra, hogy mentek ma is, ugyanúgy. Mert ami egyszer rögzül... Írhatnám, „üzenet túlról”, de ma már semmi értelme. A sors örökké visszajátssza arcom. S én, semmi változás.

Árnyalat különbség, hogy ma már írok is róla. Talán a 15 év eredménye (kihegyezve: másfélé), tudatosabb lettem.

Megint más: kiadványszerkesztő tanfolyam, önismereti „tréning”, foglalkozások, tesztek, hasonlók.

Már az első két nap után kiderül (ami mellel ennyi írás, folyamatos „önismeretképzést” követően korántsem lep meg), hogy én alapjában minden típusú embert befogadok, elfogadok olyannak, amilyen. Legyen az népszerű szangvinikus, békés flegmatikus, erőteljes kolerikus, vagy tökéletes melankolikus. Versengő, problémamegoldó, kompromisszum kereső, elkerülő, alkalmazkodó. Nálam a befutó, nem meglepő, tökéletes melankolikus. Másodikra békés flegmatikus. Majd problémamegoldó és alkalmazkodó azonos arányban. A beszélgetéseket követően meg is jegyezték a srácok, „az a baj, hogy

én mindenkit szeretek, és elfogadok olyannak, amilyen”, hát tényleg így van, s hogy baj-e... nem mondtam, de gondolatban tettem volna hozzá, igen, az író ember nem minden karaktert szeret-e, nem minden karakterrel rokonszenvez-e, hisz izgalmas számára mindegyik, mindegyikben valami ami a másokban nincs. nem szükségszerűen, de ez is nem a játék része-e. Mert valóban, lehet-e szeretni mindenkit. Nem-e éppen ez is az elhatárolódásé, távolságtartásé, a gesztus, hogy ezáltal is háttérben maradni. Hogy a mindenki esetleg a senki. Vagy épp ellenkezőleg? Mindenesetre emberpárti. Ebben kiegyezhetünk.

Különös észrevétel. Hogy miért kell félnem attól, ha az emberek szeretnek. mi kényszerít, hogy lebecsüljem magam a saját számomra. Hogy mindenek ellenére (külső, látszat) ne engedjem közel az embereket, illetve magamat közelebb. Miért nem bízom magamban, abban, hogy minden látszat igaz lehet. Hogy elhiggyem végre, igen, pozitív energiát sugározok. Ez sem olyan rég, legalábbis mióta észrevettem, kb. másfél év. Ennyi ideje történik. Ennyi ideje követnek a jelek, ennyi ideje hiszek. Kétségtelen, megváltozott az életem. De ha az kevésbé is, a gondolkodásom, figyelmem mindenképp. Persze mondhatnám azt is, igen, egy éve nem tanítok, s hogy volt idő magamra figyelni. Igen, ez kétségtelen, igaz, így van. De a jelek korábbiakról való. Bár lehet, a kettő valóban összemosható. Elenyésző időbeni különbség. És mégis. Hogy megtarthatom-e magamat magamnak. Másoknak... A kocka bármikor összedőlhet. Vagy erősebb lennék, mint gondolnám? Mindenesre a felém nyújtott bizalmat örökké tenyereken hordozom immár, s ha sikerül, lesz olyan szerencsém, míg élek. Mert igen, felelősek vagyunk minden apró tetteinkért. Nembeszélve a hatalmas dolgokról... ha olykor ilyenek adódnak. Meg kell becsülnünk, amit az élettől kapunk. Ha adtuk is, adtunk életet, azokat kötelességünk vigyázni. Amit megszelídítettünk, immár örökké felelősségünk... szép szavak... naiv, örökké.

Tény, szeretem és ugyanakkor félek is az emberek közelségétől. Furcsa, hogy így együtt a kettő. Akarom is, nem is. szeretnék is

egészen közel, meg nem is. mennyivel könnyebb lenne, ha csak valamelyik.

Egyik. Elhatárolódni is, meg nem is. vágyódni is, nem is. örökké, mindenben ez a kettősség. Megtörheti-e, avagy ellenkezőleg, segít személyiségem kibontakozásában. Mindenesetre egyelőre úgy tűnik, az utóbbi. Hiszen boldognak, kiegyensúlyozottnak érzem magam. Ma, most, itt... tehát mehetnék-e avagy miért is mennék az égbe, nemigaz, amikor szeretem a földön, amikor képes vagyok szeretetet adni. Önmagam, és környezetem számára. Vagy mégis van erő, ami képes visszahúzni? Hogy mégsem teljes, hogy mégisincs elég erőm boldoggá tenni...

Kedves naplóm, búcsúzom, mert holnap, ha isten is úgy akarja, korán kelek, hajnalban, talán eljutok még valamikor a nap folyamán a JAK táborba. Talán mégsem. bár a jelek ellen dolgozom, kivételesen, mert azt ugyan, közvetlen ezúttal nem kaptam, és ettől napok óta feszélyezett, nyugtalan vagyok. hogy miért mégis? A jegyet sem vettem meg előre, pedig szoktam, nem szeretek semmi ilyesmit utolsó pillanatra hagyni. Most jegy sincs. minden nap halasztgattam, hátha egy jel, valami. mindent az akkori, a holnap hajnali utolsó pillanatok beteljesülésére bízik. És így, hogy vissza sincs mivel este jönnöm, nos ilyen sem történt még. Hogy mindent a sorsra hagyok. Tegyen, amit tennie kell, velem. Igen, kétségtelen, félek a holnapi naptól. Talán így ott kell maradnom vasárnap is. és hol alszom? Erdőben? Kastély árnyékában? Hogyan vészelek át egy éjszakát? Amikor nem szeretném. Amikor haza szeretnék jönni, de nincs mivel. Amikor erre nincs lehetőség. És miért éppen most teszem próbára magam? Miért teszem ki magam ennek a bizonytalanságnak, kiszámíthatatlanságnak? Egyetlen egyszer volt ilyen, nem pont ilyen, s életre nyoma lett. Rossz emlékekkel, és jóval. A szerencsén múltott, hogy a sors keze utolsó pillanatban megrántotta kezem. Kiválasztott. Hogy ez másodszor megtörténik-e.

(a napló korrektúrázás márcsak holnapra...)

hidegek melegek. újabb kör

a korai lefekvés. ma éjjel milyen hosszan aludtam. este kilenc, reggel kilenc. közben csak néhány ébredés. forgásokra emlékszem. betöltve 2 X 2 méteres ágy. borzasztó, hogy mindenből mindig fel kell állni. persze csak automatikus, a mozdulat. belül minden marad a régi. megfigyeltem, rengeteg olyan mozdulatot teszek kifelé, ami belül egészen máshogy. ellazulnak a csatornák, nem vagyok képes kontrollálni. ami nyom. de rögtön ahogy kimondom, ugyanebben az időben, máris ott van, hogy valami egészen más. valójában. ami a kimondás pillanatában belülről kontrollál. de már nincs ami megfékezne. a kimondott szavakat. a mozdulatot, ami kifelé. ezért inkább befele fordulok, de ez sem hozza mindig a kívánt megoldást. ilyenkor nyugalom, mégis ezek a mélységek ellenkezőjébe torlódnak. a jó meglehet éppen az, amikor kitörnek. kioltja egymást a fény és a sötétség. hogy amikor tökéletes egyensúly, képes tragédiát, nevezzük csak kisülést, idézni. ilyen lehet például a halál pillanata. tökéletes egyensúlyban lenni, aztán hogy éppen ez képes megbomlást idézni. sokszor látni olyant, szinte érezni, hogy az ember arca a halál pillanatában elmosolyodik. nagyon ritka, amikor a kint és a bent, értem kifelé, mint befelé, békesség. ilyenkor valami csoda, megélni, érkezni. mostanában nagyon félek, hogy megint tél lesz. újabb tél, újabb fázás. és én még ezt a kicsi meleget sem használhatom örömömre. itt kell ülnöm, mert mindig valami munka, ami belülről. szerencsére most hűvös. abból a melegből. barnaságom is már kopik, hiába volt, igyekezett, lassan megint fehér leszek. az allergiám, majd elfelejtettem, hogy szabadultam? mintha már tavaly sem. a félelmek rám telepednek, aztán mégis valami összhang. itt, belülről. lassan megint a körbe érek. és még mondhatnám, milyen erős, hogy most már láthatóan erősödtem,

hogy a félelmek sem zsarolhatnak, egygyé olvadoztam bennük. mégis inkább betakarózom, félek a hidegtől.

cím nélkül, avagy-e a sors vigyáz

Hiába minden. Lélekben, testben legalább egy hete készülök, hogy a JAK tábor. Este gondosan előkészítettem mindent, váltóruha vasárnapi, pokróc, ha mégis az éjszaka kinn, se fázzam, törölköző és a velejárók, könyv útra olvasni, minden minden, még vécépapír is, pedig azt itthon szoktam felejteni. Szóval minden, ami kell, még vigyáztam az időben lefekvésre is, a levelezést is abbahagytam, hogy holnap különös nap, pihenni kell, bírni ébren a két teljes napot. Mert azért készültem arra is, hogy éjszaka alvás nélkül, így egyben a szombat a vasárnap. Még a kis felvevő készülékemet is előkészítettem, hogy feltöltve, azt is bepakoltam reggel, meg a kaja is, ha üzlet se, semmiben hiányt szenvedni. Bepakoltam tehát szépen, és egyetlen egyszer tehát semmi nem is maradt otthon. Ajtóban még mackó rákérdez erre-arra, hogy ott-e. Kivételesen időben indultam, hogy még véletlenül se késésben, idő legyen a busz indulási helyét is megérdeklődni. Aztán váratlan, még eszmélni se, az égiek közbeszóltak. Talán igen, egész héten ezért lehettem nyugtalan. Valamit megérezhettem. Alig jutottam el a József utca sarkáig, az átjáró előtt a járdán, amikor láttam a villamost jönni, megiramodtam, hogy talán elérem.

Pedig egyáltalában nem volt erre szükség. A 4-es 6-os pontosan és igen gyakran jár. Lepcsiben voltam, hogy a nagy meleg se fogjon ki rajtam egész nap. Ez lett a vesztém, pedig mennyire tudatomban volt, hogy mégsem ezt kellene erre az útra. Hogy mégis a tornacipő az igazi, aztán ez lett. Az átjáró előtt futás közben megbotlottam, saját lábbelimben, éreztem pillanatra, kétszer is átvillant, hogy a lepcső és a hátizsák nincs egyensúlyban, de még ekkor sem hittem, nem, az nem lehet, én nem eshetem el, játszódtam le rövid idő alatt agyamban, így nem is védekeztem. A kezem tehát nem ért földet, csak a fejem. Arccal, halántékkal vágódtam egyenesen az aszfaltba. Felálltam, senki nem járt arra, legalábbis amennyi átszaladt rajtam, amennyire lélekjelenlétemben jutott figyelem, és hazatartottam. Fejemből csurgott a vér, térdemből, nézem, kedvenc nadrágom elszakadt a súrlódástól. Zsebkendőt sem volt időm, tisztát elővenni, pedig volt mennyiség éppen elég, erre is készültem, az allergia miatt. Csak egy használt akadt zsebemben, azt tartogattam oda, ahonnan eredhet a vér. Otthon a tükörben látom, az orrom is megsérült, de nem a hegyén, szerencsére, nem szembe, orra, hanem bal halántékomra vetődtem földnek, így a szemeim között sérült az orr, na és kicsit a cimpa az esés oldalán. Csoda-e, hogy a kezemen semmi nyom. Már megint nem védekeztem. Utcán szégyellem, hogy folyik belőlem a vér, a rövid utam végén hazafelé egy-két nő halad el mellettem.

Itthon. Mackónak mondom, leestem. Leszáll fentről, nézi mi lett, aztán hogy mossam ki, s hogy agyrázkódásom is lehet, orvoshoz kellene mennem. Mondja ő, aki sosem jár orvoshoz. Hát nem megyek. Inkább a pihenés. Kimosom vízzel, semmi szesz, hogy csípje, félek a fájdalomtól. Csúnyán felszakadt halántékomon a bőr, egyrésze lóg önmagában. Nem merem leszedni, nehogy megsértsem. Sajog a fejem, lefekszem, mackó mellettem, mondja, hogy ilyet, te kis szentem, hogy nemhogy az autó, de magamat önszántamból így összetörni. A sors akarata, mondom, nem akarta, hogy elmenjek. Lehet, ha elmegyek, még nagyobb baj ér, talán valóban elüt egy autó. Bizonyosan még így is jobb. De miért? Miért nem akarta, hogy elmenjek. Amikor

annyira vágytam. Garaczi Lászlóval találkozni, hallgatni, beszélni írásaimról, véleményét kérni. Mivel visszajelzést nem kaptam, így ki is nyomtattam az írásokat, bár így utólag beleolvasva, nem túl fényes szövegek, mindegy, lényeg, beszélni róluk. Na és Vörös István is a versekkel. Na meg a többi program, mind, amire vágytam, s az arcok, mindenki akik ott, akiket szerettem volna újra látni. Igen, szeretem, különösen az arcokat, akik ott. Ha nem is köszönnek, azért a tekintetek mindig beszélnek. Visszatükröződöm, igen, mindannyiszor ezekben a szemekben. Talán igen. Nem mehettem, éppen mert nagyon szerettem volna menni, ottlenni. Istenem, annyira de annyira szerettem volna eljutni a JAK táborba. Ezért nem juthattam el. Nem szabad valamit ennyire nagyon akarni. Talán ez a tanulság, talán más. Értem én, na de így, ilyen csúfos véggel, hogy magam töröm össze magam... azért ennyire akarni. Lefekszem, mackó törölgeti a vért fejemről, úgy takar be, hogy a térdemen a seb szabadon, ne ragadjon be a takaró, két részben takar be. Aztán kézzel gyógyít, és kis időre valóban múlik a sajgás a fejemben. Mellém fekszik egy pokrócra a földre, végre, hiszen nagyon szeret amúgyis a pusztta földön aludni. Aztán alig 5 perc így, nemsokára neki is kelni kell, külön programja van mára, otthoniak. Nekem marad a gép, írni, megírni ezt az esetet. Nem érzek már fizikai fájdalmat, ami fáj, és nagyon, nagyon fáj, hogy miért? Miért nem juthattam el a táborba.

Már egyedül vagyok, mackó elment, szüleivel találkozik, nála nagyilátogatás nap van. Be kell gyűjteni a fát télire. Hát így vagyok ...vagyogatok, most már írni is tudok. Alig érzek valamit, de a sebeim szabadon, még mindig vérzek.

ma visszanéztem
 tegnap éjfélkor arról ábrándoztam,
 milyen jó az, amikor az ember -

és akkor

valami különös pozitív aurába érkezik. hogy ezek a csápok amikor behúzzák. hogy nem elég az, amikor az ember egymagában lézeng a világban, próbáljon bármilyen jó dolgot is követni, kellenek, szükségesek ezek a csápok, amelyek észrevétlenül beszippantják, majd vezetik előre. hogy akit sosem engednek magára, tartva folyamatosan ebben az aurában, milyen csodálatos lehet így végigélni egy életet. és akkor ma reggel úgy ébredtem, hogy benne vagyok ebben az aurában. eddig is, jó ideje voltak a jelek, hogy minden mindennel összefügg, bármerre mozdulok, lépek vagy teszek, a szálak összeértek, egymásba fonódtak, bárhonnán tekintettem. de hogy hamarosan megérkezem.

lássuk csak, ma újra visszajátszva az átjárót, ott, ahol szinte mindennap átmegyek. ott vannak azok a göröngyök. igen, az lehetett, hogy csak néztem, bámulva, keresve a villamost, fenn, miközben a menéssel, egyszerre, nem láthattam a lábam alá. így történhetett. hogy a lepcső és a göröngy együtt. mindkettő. sosincs csak egydolog egymagában.

Alázatos. Egészen alázatosnak kell lennem.
Tegnap feljegyzéseim:

–Hát nem is maradt otthon semmi, csak én:)

–„bolond vagy kis szentem” –javítva

–manócska, nem a te átkod volt? még a múltkori... ha mégis nekem, fáj, de már múlik.

–most aztán ilyen csúnya sebes, bedagadt arccal hogy megyek az utcán végig? Hogy néznek majd rám a tanfolyamon? ilyen „összeverve”. Hogy fogok egyáltalán ülni, létezni emberek közelében. Ha leragasztgatom is, sem segít semmit. Olyan hatalmas ragasztóm nincs is itthon. És hogyan fogok tudni figyelni, amikor most is kába a fejem, s enyhén folyamatosan érzem is. hogy fejem van. Mert máskor ezt egyáltalán nem érzem. Hogy fejem van. De hát ugye legyen ilyen is. csak akkor sikerül felejtenem, ha lefektetem pihenni. Amikor tartani kell, akkor mindig igyekszik magára felhívni figyelmem. Na és nem szabad köhögnöm, tüsszentenem, nagyobb falatot befalnóm, ilyesmi. Mert akkor húzódik.

–s hogy van-e hányingerem... mert akkor agyrázkódás, s hogy szédülök-e

–meg hogy nem törött-e el az orrom

–aztán viccesen hogy hagytam-e vérnyomokat az úton, mondom meglehet, az könnyen meglehet

Egészen fura, amire ma kora délután rájöttem. Valójában korábban is jutott eszembe, máskor, csak valahogy elsuhan mindig. Nem volt lényeges, nem voltak összekötő pontok. És ma, megvilágosodik ez is. mindig valami egészen oda nem illő

helyzetekben világosodnak meg régebbi dolgok. Hogy valójában nappal tudok a legjobban, mélyebben aludni. Ilyenkor a kinti zaj sem számít, bármekkora, mehet az ablak bátran nyitva. Bezzeg éjszaka, muszáj becsukni, hogy el bírjak aludni. Pedig akkor a forgalom is kevesebb. S így is, igen ritka, amikor éjszaka mélyen alszom. Különös. Talán a napfény az ok. Hogy biztonság? Mindigis szerettem a fényt. Megnyugtató. Este is szeretem, hogy minden fényben. Nem lehet. Mackó haragszik. És én félek a sötétben. De ha nem is, mert nincs mitől, is mindig érezni, valami hiányzik. Szeretem a nagy fényes teret körülöttem.

–lepcszi, hogy mackó ismeri-e. papucsra kellene javítani, nem ismeri. Különben sose szid meg (értem javít), ha olyan szavakat ismerek, ami csak nálunk. Mi több, szereti az onnan hozott szavaimat. Van hogy közömbösebb, de megesik, csillog a szeme. Ez is attól függ, éppen milyen a kedve.

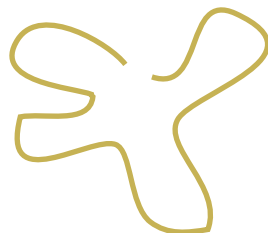
–aggódott is, mondta, már csak így utólag, mert onnan ahol a busztól gyalogolni, nem-e támad le valaki. Erdő... miegymás... egyedül.

–elszakadt a nadrágom helyett a „kiszakadt”, ugyanis így talán sajnos már sosem hordható.

–apósom küldött hintőport, mert ő mindig gondol a gyógyszerre is. azonban ügyesen szárítgattam a sebeket, szabadon hogy levegőzzön, forrjon minél gyorsabban össze. Már nem volt szükség. Csak akkor lesz baj, ha mégsem vigyáztam eléggé, és befertőződik.

Talán most jobb lenne pihennem, sajog így ennyi tartás mellett a fejem, most már hátul is, de hát lehet-e az írásnak ellenállni. Talán igen. Legjobb lenne vigyázni magamra.

(mackó is mindig azt mondja, ha indulok valahova, vigyázz magadra. különben meg nem is vagyok beteg, csak csúnya. másképpen pedig: csak akkor vagyok beteg, ha nem dolgozhatok. na persze, kicsit sajog a fejem, nem nagy ügy, mackó kézrátétellel meggyógyítja)

2009. augusztus 26., szerda

V ahol jó lenni

félek, engem sosem visznek el az angyalok.

mennyi könyv, mindenhol csak könny. ott felejttem a cseppeket. ki kellene jutni a felszínre.

olyan sok betű, annyi sok szó, nem tudom, akarom-e a sapkát is. csak azok maradnak meg, akiket szeretnek.

de hogy ezt a keresztet is nekem cipelni. egy ember még kibírja, de egy kislány, meddig bírja?

(igazad volt. te szerettél. vigyáztál. azt is megmondtad, mit nem szabad tennem. én meg csak mentem, sodródtam a magam útján. mindig csak utólag néztem vissza. téged meg eldugtalak, hogy legyél nekem örökké.)

valahogy úgy alakult, csak távolról szerettem csodálni azokat a növényeket, melyeknek gyümölcsük, virágjuk volt. melyek egész évben pompáztak. ha megillatoztam is, simogattam, magam köré mindig olyan gyökereket gyűjtöttem, melyeknek csak zöldjük. mindenféle levelek. virág csupán akkor, ha valamelyik kakusz, levél, évente, 10 évente egyetlen nappalra szirmot, gyümölcsöt hajtott.

most egy nagyobb mozdulatot teszek itt ebben a naplóban, és egészen kifordulok az eddigiekből, amit nem szabad, a magyarázat pedig, a folyamat, a gyökerek, a később érintett filozófia, esztétikai utazás mind magukba foglalják a belső mozgás felszínre törő levegőzését. megkívánja a belső hang, a körülmények, mint amikor a beteg test kiveti magából azt, ami veszélyezteti az egészséget. mióta eszem tudom, ez alkotói utam pillére is. a gyökerek, melyek minden oldalról nézve, szimbolikusak. ahogyan a művészet is. amilyennek a művészetnek, nevezzük gondolkodás, lenni. minden eleme egy hosszú folyamat része. maga az állapot a lényeg, a gyümölcs, ha van, esetleges, pusztán ráadás, és beleépül a folyamatba, nem egyedüli, kizárólagos hordozója, birtoklója a teremtésnek, értéknek. ez a folyamat a mű keletkezésének terében is egy meghatározott, vagy szuggesztív, nem pontosan körülhatárolt időtartamban születik, melynek lényege az időben történő megtett út, nem a végeredmény. ezt nevezhetjük filozófiának, minden erős műnek hordoznia kell egy sajátos, visszamenőleg is kimutatható filozófiát. ha nincs meg ez az út, az érettség, fejlődési és mozgástérbeli fokozatok különböző stádiumaival, ha nincsenek meg ehhez a szükséges rétegek a felszín alatt, megette a fene az ajándékba kapott tehetséget. az illető amikor kiírta magát, üres lesz. és hiába próbálkozik utána, hiába segítik is minden oldalról, hogy sikerüljön, mert megbabonázta egy nyelv, hiába magasztalják a mennyekig, adnak kezébe minden eszközt, azokat is, amelyek személytelenek, idegenek, csak hogy egy kívánt felé tereljék, az alkotónak már semmi köze, nem is élte meg a stádiumokat, csak belemagyarázzák, mert annyira szeretnék, és annyira vezetik előre, és minden csak a siker felé, annyira magas a lécz, hogy az alkotó megbicsaklik. saját csapdájában ébred egy reggelen. amit alkot is, mind, minden próbálkozás már nem a régi lendületből, idegen, nem olyan jó lesz, mint annak előtte, az alkotó maga is modorosnak érzi. nos, kapott ugyan egy nyelvet, lehet az a legtisztábban szóló, legegyszerűbb, legkacifántosabb képekkel, kifacsarintva, visszajáról, játékosan, gyerekesen, felnőttesen, újszerűen is akár, bár kimutathatóak ezek a képek másutt is, ha jól utána nézne az ember.

mégis játékok maradnak, önmagukba visszatérő szóképek lesznek, ami ott és akkor hat, de nem visz tovább a mélységekbe, mert nincsenek rétegek, amik egymásra épülnek. van az ajándék, a virág, nevezzük nyelvnek, és ennyi. szó nincs róla, magának a szövegnek megvannak a rétegei, de nincs folyamat, nincs művészet. persze lehet ezeket szeretni, imádni, behódolni, isteníteni, mert igazán képesek hatni, de felszínen horgonyoznak, nem vezetnek arra, hogy az ember tovább kutasson, mert egyszeri élményben van része, ami elsőre maga a teljesség, akár töredékeiben is, ami mondjuk lehetne máshonnan éppen a varázsa. mégis marad: láttam egy jó képet, megfogott, de nem visz tovább. nincs medre, folyama. hiába elsőre megfogott, rabja lettünk, ha jobban elgondolkozunk, visszafordul az ellenkezőjébe. a művészetnek végig kell járni hosszú utakat. nem csupán a személyes életből. az is ajándék. amit kapunk. akár a nyelv. de a munka, amit meg kell tennünk, hogy a rétegek egyszer mind összeálljanak, az már hatalmas befektetés, tanulás, egy élet áldozata kell hogy legyen, jó esetben. semmilyen mű nem képes teljességre e megismerés híján, és akkor itt az összművészetek, azok érintkezése a megélt folyamatokkal, mindennek mozgatórugójával, melynek magja a filozófia. nem az alany maga, hanem ami mozgatja. igen, a mű filozófiája. minden műnek, minden folyamatnak a maga sajátos filozófiája. az ehhez vezető út, a tanulás, ami nem szűnhet meg az élet egyetlen pillanatában sem, akkor sem, ha már egy ponton ezek visszafele, befelé való megismerésre, elemzésre predesztináltak. amit viszont ajándékba kaptunk, időleges, nem birtokolhatjuk a végtelenségig. tanulni 20-30-40... évekig, akinek adatott, hogy ezekben a mélyebb rétegekben kutasson. mindent befogadni, a szűrők ugyanis kivetik ami szükségtelen, csak azok épülnek be, amelyek kinek kinek működésébe beillenek. a pillérek. a tartozékok. a gyökerek, a mozgatórugók. enélkül a gyümölcs ajándék. mint olyan, giccs. amit birtokolni lehet. a miénk. legyenek bármilyen szépek vagy különösek ezek a képek. a festők nagy része megélhetés festő, csendéleteket gyárt. gyümölcsöket. így is lehet nézni. de a festőművész, s mint ilyen, a legkülönösebb gyümölcsök ma már nem maguk a virágok (s

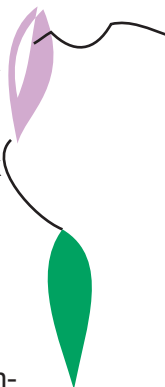
akkor itt gyümölcs is a szó szerinti értelmezésben), hanem a hordozójuk. a festő maga. amikor része a műnek. a gyümölcs önmagában, legyen absztrakt, naturális, metaforikus, minimal vagy maxi, giccs. azok a művek, melyeknek idő kezelése, belső hang kezelése hiányos, vagy egyáltalán nem kimutatható, nincs bennük homály, fény, árnyék, valamelyik legalább, csupán egy dísz. jól megformált, tetszetős dísz. elkápráztat, de egy idő után zavarni fog. hiányérzete lesz az embernek. nem adja a teljeséget. ennek semmi köze a töredékekhez. egy töredéknek lehet olykor a legerősebb filozófiája. máshonnan próbáltam megfogni. az igazi mű, s legyen itt akár töredék, leginkább töredék, nem dolgozik látványos vagy megbotránkoztató képekkel. az csupán hivalkodó, éretlen, felszínes. hiába a kecsegtető, gyönyörködtető virág elsőre "a legtisztább, legegyszerűbb, legszimbolikusabb képekkel" akár, hagyományos forma marad, kisszerű, de látványosan is erőszakos, nagyra törő, s szöveg szempontjából mint ilyen, ugyanakkor tökéletes. az igazi mű elsőre nem erős (ízlés és beavatottság kérdése), rejtett elemeket tartalmaz, nemcsak utalva, az említett szimbolika jegyében. nem elsőre birtokolható képekből építkeznek. úgy értem, egyértelműen beazonosítható képekből, legyen az szimbolikus szókép, azonnal hatnak, mert egy dologra vonatkoztatnak, önmagukra. és itt akkor ez a vonatkoztatás, a látszat ellenére, kívül eső. persze itt el lehet játszodozni, bizonyíttatni ellenkezőjét, marad mégis a dolog saját medrében, nem képes tovább mozdulni. az igazi *aha élmények* (melyek ideális esetben nincsenek, hiszen azonnaliak, ott és akkor), de ha mégis így nevezzük, csak igen későn érkeznek. és akkor ez összefüggésben van azzal, hogy folyamatban szenvedést él át az alkotó. az írás maga, szenvedés. a boldog írók csaknem mind karácsonyfadíszeket hoznak életre. és gyümölcsük van. sok ilyen kortárs író is van. a legjobb szöveggyártók, akár, de nem művészek. bohócok, ha szabad ilyet mondanom. kedves fajtából, igen jó hallgatni is, de az már a nyilvánosság, a szereplés. olvasónak gyártani szöveget, felolvasásra, jól hangzik, vidám, ez kell, hogy jól érezze a hallgató magát. bohóc, nem a Chaplini arcból. értem nem piperkőc, hanem valami más szenvedély, az életnek magának a bohóca.

írás közben vagy végén katarzis élmény ugyan lehet, valami megszabadulásféle, de születéskor, a mű születésekor bizonytalanság érzet van, kín, fájdalom. akár éjszaka, álomból. előfordul, hogy sír is. hogy könnyezik az író, amikor megír, kiír egy szöveget, vagy kirajzol egy képet. befejezett, mégis úgy érzi nincs befejezve. az érzés tovább tart, mert mindig jön valami, ha akkor nem, mert megnyugvás, később, ami továbbhajtja. tovább kell menni, a csápok, gyökerek kinyúlnak. persze lehetnek haszontalan, visszafogó csápok, ezek a kígyók, amikor sziszegnek, hogy ijesszenek, megrendítsenek. az igazi művész továbbmegy. nincs útjában gát, ha kell, halál árán, örökké árnyékában. mint igen, a mesében. mosolyog az ember, pedig a teljes ember tökéletlenségében éppen olyan, mint a mesékben. ma is. más a közeg, a megjelenés, már nem a régi eszközök, ez fontos! de a mesének lenni kell. s csak keveseknek adatik. végigmenni. hiába a katarzis is, a megnyugvás olykor, valami hajtja, tovább. élete örökké körforgás. sosem ég ki a vérbeli alkotó. a gyökerek miatt. virág, ahol jó lenni. lenni és alkotni (nem lenni, a semmi, kígyócsápokkal küzdve akár), mindezek után másik fordulat, kiegészíthetik ugyan egymást, de nem feltétlen szükségszerűség, azaz hogy nem egy és ugyanaz. ahol virág van, ott nincs gyökér. száruknál vágjuk le a virágot. a vázában. pedig minden a gyökérből. a folyamat. de a giccset, a szépet szeretjük birtokolni. ami nem mutatós, nem kíváncsú, megszabadulunk tőle. pedig nézzük csak meg azokat a művészeket, akik a gyökereket vetítik a felszínre, képernyőre virág nélkül. és akkor itt is szimbolikusan, nem a gyökerekről magukról beszélek. a szenvedést mutatják meg. az időt. nem a látványos elemet, ami a szemnek. a szem a lélekben lakik. bent. azt kell kivetíteni, nem a gyümölcsöt. na persze, gyümölcsökkel, szimbólum. továbbá szintaxis, szintagma, szintaktika, még a szintézis sem, és itt akkor a szöveg, önmagában még nem filozófia. persze, mondhatjuk, van valami-féle logikája. de nem ebben a fent megközelített teljességben. a művészetben (legyen az ellenművész, ami nem művészi, és itt akkor még mindig a művész) az utat nem lehet megspórolni egy váratlan kapott ajándékkal. hiába tesz bele önmagából akár-mennyit szeretetből is a környezet. idő után, ha nem azonnal,

kilöki magából. a szöveg nem fogadja be, mert nem érte el azt az érettséget, és a személytelenség, idegenség, ami máshol pozitívum, itt kioltja önmagát. ha egy "gyerek" beszél felnőttnek, igenis ott van attól még a gyermeki szókép, minden vonásával. a rajzok, fotók hiába húzzák, minden erejükkel emelhetik is a személytelen (felnőttes) felé, hamissá, modorossá válik a szöveg a gyermeki vonás (az eredő gyökér) vállalása nélkül. ha ez a "gyerek" beszél továbbá a felnőttből, úgy naivitásával (legyen az forma, álnaivitás, esetében más, mégis az érkezés hasonló), a rajzokban, fotókban is meg kell nyilvánulnia. a vonalakból is ennek a "gyermeknek" kell kiszólnia, különben éppen ellenkezője történik, elvesz, nem adja vissza az eredeti közeget. a gyermeki "lélekből" fogant vonalak, ha megfelelően kódoltak, üzenetük a felnőttekhez. semmit nem veszít értékéből, csak hozzáad, hitelesít, önazonosságot biztosít. szerintem a gyerekekhez is beszél, mindig azon vagyok, nem szabad lebecsülni a gyerekeket, de ez már magánügy.

nos tehát, jó kézbe venni, esztétikus, kellemes, vonzó, mégis hiányzik valami. azaz apró vonás, ami visszaemeli a gyermeket az önnön testébe. és itt már eredendően a saját testről van szó, itt is szimbolikus vonatkoztatásban, nem a külvilágéba, mely képes azt hinni, azzal hogy belenyúl, máris birtokol.

vissza kell vonnom ami a provokációkból, a környezet hatására, a csápok... igenis, azt hiszem, mindenem megvan, hogy visszavonjam: miszerint nem akarok nagy író lenni... nem akarok... stb. egy megijesztett, folyamatosan korlátok közé lehúzott "gyermek" beszélt akkor kétségbeesésében. és azt is, hogy olykor a hirtelen nagy ájtatos csodálatom a környezet felé, igenis bármikor visszaeshet, átfordulhat önmagába. ebből is látható, a megismerés is egy folyamat. egyik pillanatban még azt hisszük valamiről csoda, világváltó, másokban visszakozunk, megtorpanunk. környezetem egy lehetőség, de az eredő nedű mindig magamból. a tehetség és a zseni fogalmát azt hiszem innentől már nem keverem. egyik egy ajándék, másik egy életút. mégis szerencsés a kettő testvérként. az ajándék, és az 50-100 év munka. nem kikerülhető. utolsókat ajánlva egy zenésznek. nem-

régi beszélgetésből.

**nem ellentmondva, de annyiban módosítanám a levezetést, hogy attól, amiért egy műnek nincs filozófiai beágyazottsága, nincsenek a szóképeken túlmutató rétegei (fény, homály, árnyék), pusztán a gyermeki és a felnőtt én direkt, közvetlenül szólal meg, még lehet művészi közegű. a hitelesség (ez esetben tiszta képek, és itt akkor ugyancsak szimbolikus) képes erre a szintre emelni, talán ennyivel toldanám az előzőeket. ha nem is mérhető ugyanazzal a mércével. de csak akkor, ha elfogadjuk, hogy a gyermek beszél. a felnőttből. a "gyermek" "nem képes" tudatosan szöveget formálni, csupán a szóképekkel megérzéseiire hagyatkozhat, éppen ez lehet erőnye, de nagyon kevés kibillentheti az egyensúlyból, hiszen mégiscsak a felnőtt az, akiből a gyermek szól. számos olyan hangot hallani, ahol ez megtévesztő.*

***utólagos hozzáfűzés a bejegyzéshez: az írás némely részében kissé túlfeszíti a határokat, annyira, hogy bizonyos pontjában vitatkoznék, módosítanék, mégis mivel napló, az adott napra vonatkozó lenyomat, és mint ilyen, nem nyilvános folyóiratban, lapban való megjelenés, meghagyom eredetiben az akkori érzések villanásaiban és levezetésében. mindemellett, mint kiindulópont, természetesen a leírás egy lehetséges és működőképes nézőpont.*

Bejegyezte: ... dátum: 9:28 0 megjegyzés

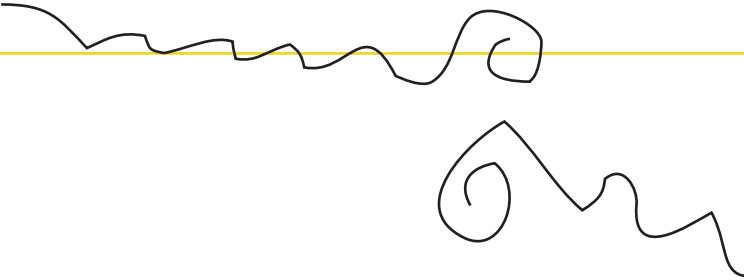
2009. augusztus 25., kedd

sokkal később áll össze. avagy a sapka, nadrag. pongyola, fürdőköpeny. a mozaikok. éppen most raktam fel egy kék kockát.

úgy félek, hogy nem lesz már idő befejezni. lejár az időm. éppen akkor vesz el az írás, amikor meglesz mind. eltűnik, elmúlik. mások rakják ki. a kislány már halott lesz. ez a kislány. ott lesz a többi. sok kislány. abból is egy, a másolat. az igazít már nem keresi senki. ha volt is valami halovány emlék, elvész. nem volt

színe. szívárvány.

Meg kell nyugodni
Fel kell húzni a kis nadrágot
Aztán egy másik
nagyobb nadrág, és még nagyobb,
Minden nadrágból
A sapka, a sál, úszógumi
Emlékszel amikor visszakértem
Már túl nagy volt
A sapka. megnyúlt, elvékonyodott, buckái lettek
csúnya volt
a fiú érzéketlenül nézett
Ennek a gyermeknek nem volt tekintete
Semmilyen arca nem volt
Csak a feje lehetett kétszer akkora
Csodálkoztam, érthetetlen
Nem látszott olyan nagynak. Csak az az idegenség. Nem volt
szaga, én mégis éreztem
Aztán ellopták rá nem sokkal a papucsod
Előbb a sapka, aztán a többi

Milyen régen voltunk fürdőben

Mondod fél éve kérsz, varrjam meg a nadrágod

S tényleg

Ott áll az inged is

Milyen idegen volt újra felhúzni a sapkát.

Már nem az enyém volt.

Sárga-szürke csíkok

Azóta sem volt a fejemen

De a víz felszínére pontosan emlékszem

Ahogy kerestem

A gyerek csak egy pillanat amíg lehúzta, odaadta,

olyan más volt, mint a többi, akik szüleikkel, testvéreikkel

Játszottak

Más mint amikor apa úszni tanítja kislányát

Vagy az úszómester fiú a több gyerekekkel

sérültekkel

Őket olyan jó volt nézni

A kislányt, az apát

Ez a fiú olyan aki mindig résen

Lopva figyel az embereket

nemcsak a sapkát

olyan amilyeneket utcán is látni

villamoson

pontosan megismerem a tekintetükből

a mosolyuk is más

üres a szemükben

emlékszem ahogy nézte a napozócsempéről a vízből az
apát a fiúval

míg ő 10-12, ez a kicsi ott alig 5

egyszerre megvetés belefeledkezéssel áhítat*

a másság, tanulni mások hogy élnek

emlékszem nem egyedül volt

szinte biztosan emlékszem, ezek a fiúk mindig ketten, vagy hár-
man. olyan egyformák és nem beszélnek

*amikor nem érzékelni időt

mert ott akkor nincs más csak a kép

pontosan lehet látni festményeken filmekben ilyen bűnös arcokat

megtérni

ott, csak abban a pillanatban a világosság előtt

ilyen képek mindig csak fényben

fiú de inkább nem is ember amelyik kér s ha adnak

következő pillanatban ütne de legalább anyjába küld

pontosan tudom ezért nem adok sosem

akkor legalább magáénak érez de legalább tisztel ha ismerné

valamelyiket

nem, én is kapnék

legalább így utcán tömegben fürdőben ütést nem

pontosan éreztem a gyerekek, azok ott, csak azért
szerettek mert nem adtam
csak a szemem

ezeknek csak a szem kell, mást, utálják a félelmet

akkor ütnek

(azoknak adok akik félnek amikor tévedek amikor felnőt)

a mosoly. kell hogy legyen valami mosolyra

emlékszem egyszer egy ilyen mosolyra

amikor mackóval s mondtam a fiúnak nem

pontosan emlékszem ahogy mosolyommal arcából

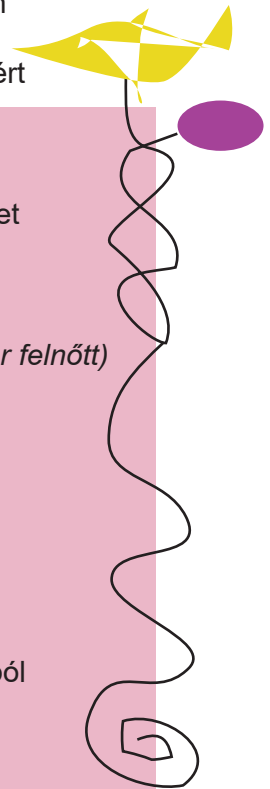
2009. augusztus 23., vasárnap

Bejegyezte: ... dátum: 12:58 0 megjegyzés

2009. augusztus 23., vasárnap

Senki, másodszor

Gyönyörű feljáró, lépcsőhajlat, szobabelső. Két testvérfülke, szecessziós szalonok, fürdőszoba, nappali. A hölgy, aki felvezet.

Csodálatom egekbe hág (elnézést a kifejezésért, nem térek magamhoz), ámulok, a tökéletes gyümölcskert itt pompázik előttem, egzotikus ereklyékkel, egekbe nyújtózó színes ágak, tárgyak, emlékek. Gyönyöröm tetőfokán ájulásig hevülve szárnyakkal, boldogan, áhitat: bordélyházat nyithatna, szökken ki a számon. A csodálat. Toulouse-Lautrec, Rippl-Rónai, Vaszary... ma már csak múzeumok őrizte enteriőrök, festmények, buja nők, aktok, franciaágyas... egyszerűes kanapék, dívány, rekamié, s a kép, ott a falon, a fürdőszoba csempéjén is a nő, virágos ruha, kalappal, kezemmel húzom végig, tapintva, simogatva, hogy érezzem. Az aprócska kerek asztal, csupa antik tárgy, bútor, a faragásokkal, minden olyan karcsú, nőies, a formás pici karfás fotelek, ovális, rajta kelmék, csergék, mindhiába. Igazi díva, tűnik el szemem előtt, igen, látom tovább a fényeket. Kéjnők, anyák fejedelme. Királynő. Fejedelemasszony, kitől elvették a koronát. Elmúlásával kihal egy szellem. Egy régi kor. Itt, óvodán innen és túl, ami igazgat'ó NŐ, múzeumba illő. Lakás díszei csupa ajándék. A korona hanyatlásából. Ez a csoda, itt, ott, már, még, abban a csodában, időkből.

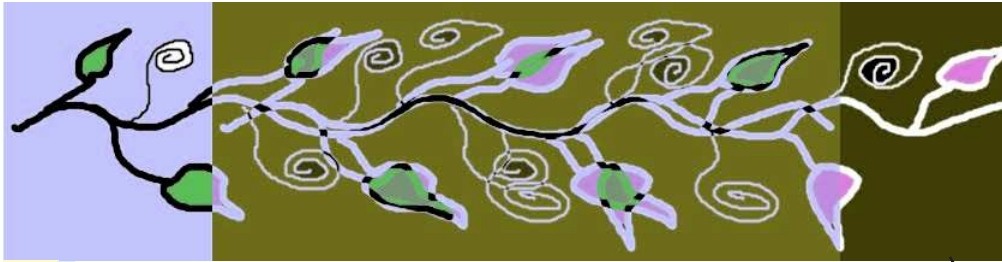
Szolidaritást vártam volna, de legalább valami mélyből feltörő, igazi, egészséges nevetést.

Kisvártatva telefon, vegyem tudomásul, ki vagyok tagadva. Elalváskor könnyeimmel szenderülök álomba. Megéltem a fényt, hagyom, hadd csorogjon.

„úgy szeretlek, mint a sőt, édesapám” búcsúzó el, s térek az örökkévalóságba. mackó kicsit simogat.

a csokoládé cukorkás nő a házikóban rabul ejti a kíváncsi ámuldozó kislányt, Piroskát. nem, nem piroska, csak ez a kislány. megsüti, a kislány pedig feltámad. mennyi kislány, kislányból. új

lány lesz, szép nő, zöld ruhában. legyen így a mese vége. és
eljön érte a herceg, feketében, kékben, sárgában, vörösben,
mindenféle színben, fehérben. elviszi magával, álmokon túlra, a
mennyben paradicsomban valóságban.

tengeren, a hatalmas plázsán, a parton veszünk el, én és a
kistestvérem. én három, ő másfél. anyám napozott, apám is
csevegett másfelé, újságot olvasott. közben szépen lassan egyre
távolodtunk a tenger és az emberhering tömeg között,
homokvárakat egymás után építgetve, vonalban, melyeket aztán
a hullámok elmostak. ebből a pontból nézve tüneztünk, akár a
homokvárak.

2009. augusztus 20., csütörtök
egy levélből

értem is amit mond, de ez még akkor is olyan távoli. hiszen azt

el kellene hagynom a partokat. sehol egy moccanás. kifognak rajtam az álmok, és itt van, elért végül az allergia is. hiába kecsegtető, egyre inkább vissza kell ténnem ahhoz, hogy mégiscsak a halál a legszebb adomány. távolról. mostanában fáradok. ha valamit olyan igazán kívántam magamból, le kell pihennem.

még nem éltem meg, ami hiányzik. vagy túl lennék, csak nem tudom még, hogy éppen ebből. hiszen annyi minden hiányzik. mindenesetre elgondolkodtató, hosszútávon, és mégis. imént talán csak eltévedtem. nem jött el az idő, vagy már el is múlt. most itt van egy egészen zöld színű ösvény. tele lombok, ilyesmi. aztán csak szomorú. garantálhatom-e, ez most más lesz. Bejegyezte: ... dátum: 18:35 0 megjegyzés
s a tüsszögések rohamok elején. allergiás vagyok a virágporra

két és fél ?több év óta először. rajtam ez az allergia. puffad (dúvad) a szemem, viszket, kivakarom a dunszt belőle, aztán a szuszogás fulladással, góc a torokban, az már csak ráadás, hogy nem kapok levegőt, s az orr, amiből patakban folyik a genny (van amikor víz, olyankor egész váratlan, amikor már papír sem). csak orvoshoz ne, maradjon befelé valami levegő. orr vagy torokjáraton mindegy. orvoshoz ne.
Bejegyezte: ... dátum: 13:12 0 megjegyzés

2009. augusztus 19., szerda
nem szeretem ezt az álmot

és éppen amikor semmi okom rá. hogy párom megint nem kísért haza éjfél felé, mert éppen kedvére való zene kezdődött ott, abban a helységben, ahová érkeztünk. rossz volt ébredni. szinte sírtam, miért pont most? amikor ma fűgét hozott nekem.
Bejegyezte: ... dátum: 14:02 0 megjegyzés

2009. augusztus 14., péntek
hálóinkat összehúzni
az idő is horoszkóp is rosszat ígér. vagy mégis... mégis kisüt a nap
Bejegyezte: ... dátum: 9:27 0 megjegyzés

2009. augusztus 6., csütörtök
ide teszem, mert ez is bármikor elveszhet

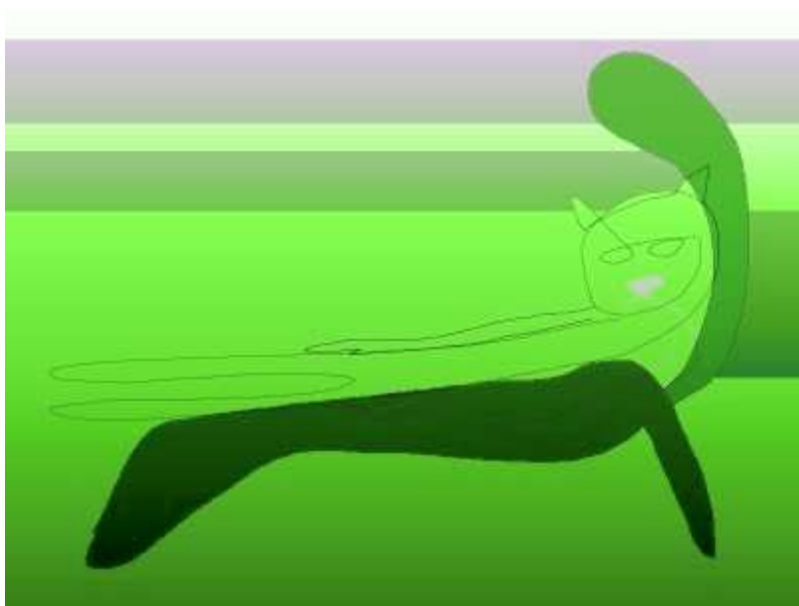

a nap. hogy ma valószínűleg kisüt. kicsit még tapogatódzik, gon-

dolkodik. süssön-a e vagy sem.

az összes rajzaimra, szövegeimre vigyázz. sose vesszen el semmi. eltévedtem. vissza kell találnom a régi utakra.

milyen különös. minden benne van az agyamban. ami eddig

született, ami most,

A korcsolyázó lány álma, avagy álom
egy korcsolyázó lánnyal

Az én korcsolyázó lányomnak nem adatott még hinni sem magában, ahogy korcsolyázni sem úgy, mint ahogy egy igazi hús-vér, álmait valóra váltó korcsolyázó lánynak. Tehát az én korcsolyázó lányom csak egy álom, amely néma, csupán az arc beszél, a test, nincsenek szavak, egyelőre ennyit érzek. És a zene, a hang, amire megmozdul a lány. Hogy lesz-e belőle ez álomidő alatt nő, még nem tudom. Nem látok ennyire előre. Készítése közben derül ki majd, ha lesz film. Rajzfilm. Mert azonban még ez sem bizonyos. Minden csupán álom szintjén. Valami ilyesmi. Mégis az a szép, és különös, hogy mind valahol megálmodjuk saját vélt (vágyott) vagy valós arcunkra korcsolyázó lányunkat.

Hogy én bármikor képes leszek-e szövegben felnőni ehhez a vizuális képhez ami bennem, s hogy egyáltalán bármikor is ezt a képet életre tudom-e hozni, úgy ahogy bennem él, nem tudom. Tulajdonképpen az én korcsolyázó lányom halott, vagy csak sosem létezett, de aki egyszer csak itt és most (akkor abban a pillanatban) újraéled, elindul a jégen, és varázslattá lesz a levegő, minden amit megérint. S mint így, ahogy múlik az idő, lassan átadja magát, álmodik, átél egy életet, ami lehetett volna, de sosem volt. (a jégen)

A korcsolyázó lány tehát, ami bennem él, a valóságban sosem élhetett át sikereket, hiszen csupán álmain keresztül korcsolyázhatott. A tied egy nőies lány, tiszta szívű, de élő, vágyódó, magában bízó, kihívó testű, csodálatos, erotikusan? egzotikus izgalmas lány. Én is csodáltam ezt a lányt, még talán egy japán hasonló vékony testű lány volt, a nevét nem tudom, aki hasonló hatással rám, de talán még 1-2 lány (és a fiúk közt is van 1-2 kedvenc), mint akiről írsz. Most meglepő lesz, de egyszer láttam Pt korcsolyázni, aki itt az európai bajnokságon 3. lett (amikor Seb Juli 1.), aztán eltűnt. Tanítottam ezt a lányt, mondanom sem kell, amikor először láttam ott, azon a bajnokságon a versenyen, hogy meglepett. Igaz, mint élsportoló, magántanuló volt, csak

néhányszor találkoztam a rajz órákon, amikor leadott munkát. Csak annyit láttam akkor, hogy különös lány. Akkor még nem tudtam, hogy korcsolyázik. (A sportiskolában később kiderült egyik-másik gyerekről, fiatalról, hogy országos vagy európai bajnok, ilyesmi.) Benne láttam valami másmilyen tisztaságot, valamit ami nem a sikeres nőiségből ered, hanem egy olyan lányéból, akiben még megvan valamiféle érintetlenség. Úgy voltak hatásosak mozdulatai, hogy megmaradt a gátlásosság, valami különös varázs, kettőssége a félénkség és egyúttal magabiztosságnak (vagy inkább csak így együtt természeteség), és ez adta azt a különös jelenlétet a jégen. Nem a nőé, az erotikus táncé, azé, aki beérett, esetleg csinált vagy profiszínészien megjátszott, vagy tiszta, sugárzón visszaadott, bár u.akkor tudatosan kontrollált érzéssel átélte, ahogy a te Cnád, akinek vágya hatni, hódítani, és aki minden pillanatot őszintén képes megélni és átadni. Ahogy egy igazi, beteljesedett és beteljesíteni vágyó nő, aki képes is erre a jégen. Elbűvölni. Azonban ez valami másmilyen, mint ami bennem él. Az enyém úgy él át mozdulatokat a jégen, mint aki még következő pillanatban nem tudja mi fog történni, hisz maga is ott és akkor először érez a jégen. Tehát nem tudatosan felkészült dolgot érzékeltet, nem egy precízen és csodálatosan átkorcsolyázott darabot ad elő, hanem egy életet pörget át.

Te viszont különösen adtad vissza szavakkal azt az érzést, ami a korcsolyázó lányok látványából benned él, olyan szinte, mintha valóban Cna naplója lenne. Eleinte így is olvastam, aztán folyamatosan engedtem át, hogy igen, hiszen a te hangod az ő arca.

Különösen szép amit írsz, örülök, hogy olvashattam a szövegedet. Az enyém, a film még tehát egyáltalán nem biztos, hogy (meg)születik.

"naplóból ki" csak mert bevillant a kép

nem tudom hogy jutott eszembe. meg aztán előfordul, boldogan ébredek. legnagyobb szenvedésekből. ma nem vagyok boldog. ezért írok erről. tegnap, azelőtt, valamikor, éreztem a villanást. hogy tulajdonképpen boldog.

?

Pedig olyan kedves volt az a kép... olyan nagyon kedves. Talán csak túlságosan hű vagyok magamhoz.

Ma minden nagyon szép, és jók az emberek. Magam is egészen jól vagyok. Kifogástalan állapotom, mégis szomorúságom megmagyarázhatatlan.

csak akit szeretünk, azzal tudunk bánni úgy, hogy gyógyító. különben leszedjük róla a maradék húst is. Csáth Géza kapcsán jutott ez eszembe, véletlen. csak a jelek, éppen egy bója, amit elhagyok, de már jó ideje foglalkoztat, mióta öngyógyításra kényszerültem. néhány éve. a folyamnak, amiben sodródtam, nem volt kivezetője. mondhatnánk-e azt, önérzettel, felelősséggel, hogy aki nem képes kilépni sátán bűvköréből, maga tehet róla. ha a csapokat idő után nehéz, lehetetlen, bezárni. vagy mondhatjuk-e még, hogy minden ember maga sorsának kovácsa. helytálló-e, ma. vagy bármilyen korban, amikor nem kifelé beszélünk. hogy mennyiféleképpen lehet kifelé beszélni. mennyi oldalról. s aki ilyen formán bűnöz, tiszta kézzel nyúlhat-e bármihez. az ilyenek mindig nyúlni fognak, mert jutalmat kapnak érte. vagy elviszi az önkézzel végzett halál. a frusztráció. kissé erős itt, és szélsőséges is, egy fordulattal elvonatkoztat, valahol mégis emberek lennének. gyógyítás hiányában pedig nincs, és nem is lehet gyümölcs. sem itt, sem

túl. más kérdés, sikerül-e az öngyógyítás. hogy nem mindenkinek adatik gyümölcs, mert nem mindenkinek gyümölcsre van szüksége. ezért vagyunk annyifélék, ezért adta a teremtmény a leveleket, fákat, vizeket. a bölcsüket, hogy gyönyörködhesünk a virágokban. hogy van akinek a mederben folyás rendeltetése. nem az itt-ott fellelhető kincs, gyümölcs, virág, szemnek szép. hanem az egész mint olyan, a folyás, a csobogás, zuhanás, fel. a teremtés, az érintés. távolról. nem a test, csupán a mozdulat. az megint más, hogy a folyásnak is kell legyen medre. nem lehet csakúgy folyni, mert az már elfolyás, fölösleg. mindig a mederben maradni. észrevétlen. a vonalak, persze, hullámokat, követni. hát ezért tűntek el a homokvárak. hogy mindig, a hullámokat követni. kisebb, nagyobb mederben. végül az, hogy a gyümölcs is, levél is lehull, nem vizsgálat kérdése. minthogy az sem, a gyümölcs, levél is, víz, folyam, magától. teremtés, élet, érintés. megfogom a kezéd, sétálunk. hogy kimondunk vagy hallgatunk, ez a nyelv. összeérünk. amikor ugyanonnan vesszük a levegőt. megtartani magunkat. így-úgy, levegőre szükség van.

meglepő hasonlóság

„Száz éve született Robert Merle” litera cikk. Elnézést kérek, muszáj beírnom, igazából már 2 napja szerettem volna, csak nem mertem, most sem állt rá kezem, hogy oda, az illetékes helyre. (Itt a naplómban, tény, kicsit bátrabb vagyok.) Vannak dolgok, igen, még mindig amitől félek. Vagy inkább úgy mondanám, nincs bátorságom. Például, mert félreérthető.

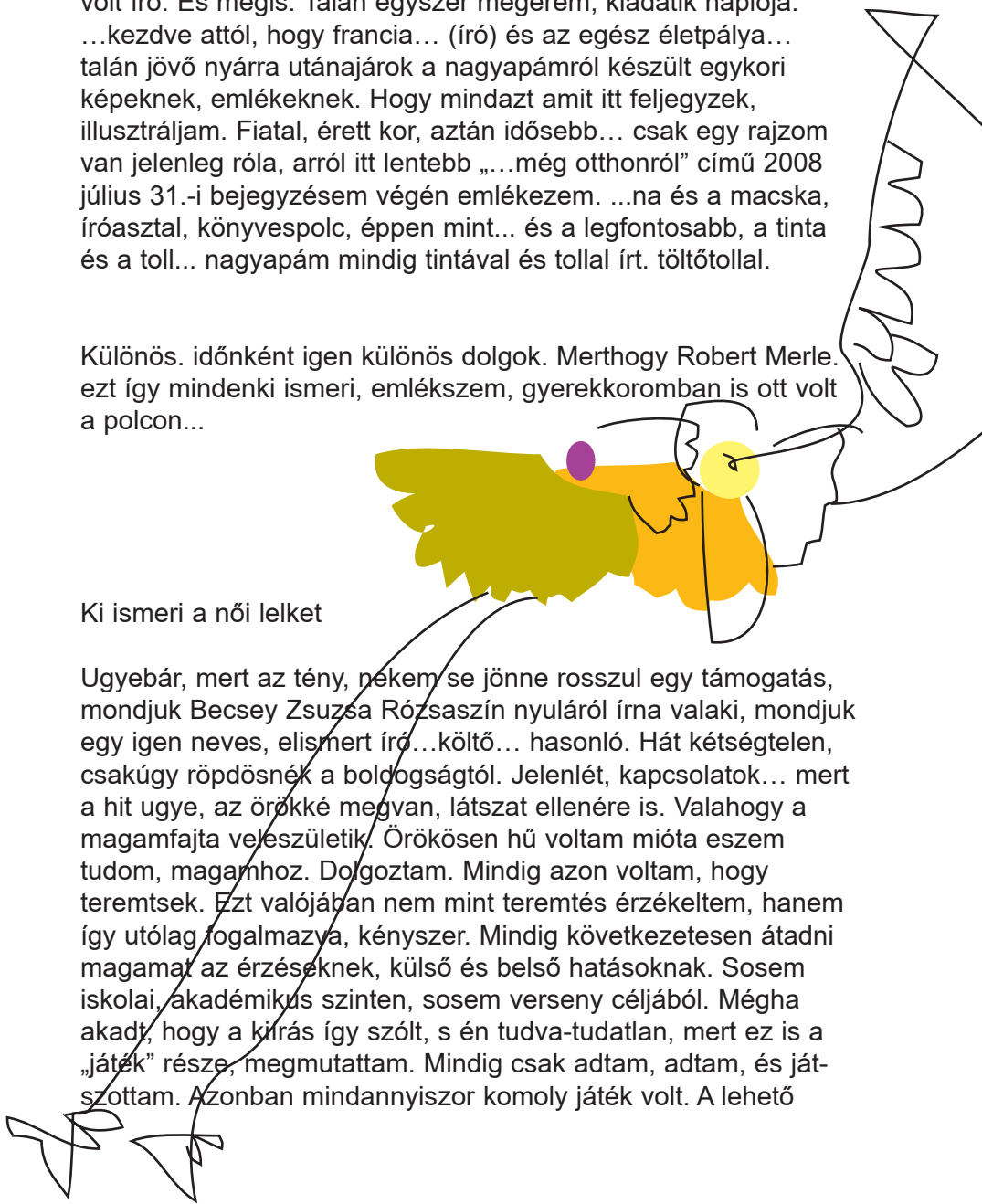
Igen nagy hatást tett rám ez a cikk. Meglepő azonosság, előbb az arc, karakter, majd szinte minden, ami leírva. 10 éve elhunyt nagyapám köszön vissza. (Kicsit hasonló emlék, mint egyszer a tévében szintén egy jelentős szellemi emberrel. Erről írtam is egy megemlékezést, talán egyszer azt is ide felteszem, még a szavai is visszaköszöttek. Különös dolgok történnek időnként,

különös ez a föld is, ahogyan csak forog, kereken, mintha mind valamelyik másik emberben is élnénk... Jóllehet, nagyapám nem volt író. És mégis. Talán egyszer megérem, kiadatik naplója. ...kezdvé attól, hogy francia... (író) és az egész életpálya... talán jövő nyárra utánajárok a nagyapámról készült egykori képeknek, emlékeknek. Hogy mindazt amit itt feljegyzek, illusztráljam. Fiatal, érett kor, aztán idősebb... csak egy rajzom van jelenleg róla, arról itt lentebb „...még otthonról” című 2008 július 31.-i bejegyzésem végén emlékezem. ...na és a macska, íróasztal, könyvespolc, éppen mint... és a legfontosabb, a tinta és a toll... nagyapám mindig tintával és tollal írt. töltőtollal.

Különös. időnként igen különös dolgok. Merthogy Robert Merle. ezt így mindenki ismeri, emlékszem, gyerekkoromban is ott volt a polcon...

Ki ismeri a női lelket

Ugyebár, mert az tény, nekem se jönne rosszul egy támogatás, mondjuk Becsey Zsuzsa Rózsaszín nyuláról írna valaki, mondjuk egy igen neves, elismert író...költő... hasonló. Hát kétségtelen, csakúgy röpdösnék a boldogságtól. Jelenlét, kapcsolatok... mert a hit ugye, az örökké megvan, látszat ellenére is. Valahogy a magamfajta veleszületik. Örökösen hű voltam mióta eszem tudom, magamhoz. Dolgoztam. Mindig azon voltam, hogy teremtek. Ezt valójában nem mint teremtés érzékelttem, hanem így utólag fogalmazza, kényszer. Mindig következetesen átadni magamat az érzéseknek, külső és belső hatásoknak. Sosem iskolai, akadémikus szinten, sosem verseny céljából. Még ha akadt, hogy a kiírás így szólt, s én tudva-tudatlan, mert ez is a „játék” része, megmutattam. Mindig csak adtam, adtam, és játszottam. Azonban mindannyiszor komoly játék volt. A lehető

legkomolyabb, ami emberrel. De ha annakidején jöttek díjak, is jól, persze jöttek (merthát ugyanez voltam akkor is, csupán a szerencsekerék velem, rövid időre), de amikor voltak, észre sem vettem. Csak a munka volt, valahogy összeolvadtam az idővel. Fontosabb volt az a világ, univerzum, fényes, sötét, színes, ami kijött a papíron, tollból, mindegy, legyen az egy aprócska érzés, ihlet, amivel azonosultam ott és akkor, magamból.

Ha felnőtt ír, mindegy hogy gyermek, férfi vagy nő. Nincs jelentősége. Sosem volt a trendeknek sem, hiába szerettem azokat is befogadni, s hogy mindig a kortárs dolgok voltak leginkább hatással rám, azaz ezeken szerettem részt venni, közelükben lenni, miközben sosem voltak hatással akkor, amikor magamból engedtem ki az érzéseket. Azt hiszem, beazonosíthatatlan vagyok, de mindenképpen valami külön kis pontegység. Valami sehovase tartozó.

Na de félre az érzésekkel, nézzük, mi is van jegyzetfüzetben, papírfecniken, ezek se maradjanak árván. Hogy mit is írt nyulacska, aki képes, ha úgy esik, akár arccal homlokoldalvást aszfaltba vágódni. Mert ugye erről az oldaláról még nem sikerült megismernem. Lassan persze, ez is megvilágosul. Gyerek? felnőtt? már megint mit fogjak rá, ebben is nem kérdéses, a gyerekek és az idősek vezetik a frontot. Elgáncsolják, sietnek, szaladnak, vagy éppen az utóbbi, amikor csak rosszul, vagy félrelépnek.

Ez azért sok(K), legalább 20 oldalnyi. Annyi mégse.

Kezdve azzal, reggel több, mint félóra késéssel indultam a tanfolyamra, folyamatos írhatnékom volt, s ugye ilyenkor nem lehet ellenállni. Zuhanyozóból rohanás ki, konyhából, vécéről. Ilyenkor így zajlik, merthogy muszáj leírni. S persze, közben meglepő

gyorsasággal telik az idő. Persze még utcán is meg-megállni, időnként, noteszért. Hát így jutottam el, tehát már javában bő félórája ment az előadás, mikor megérkeztem. De hogyan érkeztem? Ez sem utolsó. Reggelre bedagadt bal szemem, persze, allergia, nem új, szemhéjon s szélső oldalt piros csík, a szem folytatásában. De miért csak az egyik oldalon, ugye, s miért éppen a seb oldalán, lenne a kérdés. Szóval éppen olyan, mint ahogy illik egy tisztességesen agyba-főbe vert esetben. Semmi különbség, összetéveszthetetlen.

(tehát ma sem mehetek írni este, sem kiállítás meghívásnak nem tehetek eleget. Pedig a tanfolyamon is kaptam ajánlatot, nembeszélve egyéb meghívásról. Nos minden ilyesmi 1-2 hétre félretéve. Talán ha ilyen szépen gyógyul, csak egy hét. A gyógyszeráros is azt mondja, merthogy ma társaim körömvirág kenőcsöt javasoltak, volt aki oly kedves, felajánlta, úgysem használja, elhozná szívesen, aztán mást is. Hát elmentem, tanácsal semmit sem veszíthetek. Mit ajánl végül kis eszmecsere múltán a hölgy a pultnál, legjobb, ha természetesen hagyom a sebet kiszáradni, ahogy eddig is. Megnyugszom. Akkor nem kell vásárolnom. Magam is éppen így vélekedtem, hát megerősítést kapok. Különben ma már nem aggódtam, a tegnapi térdsebem körüli centis átmérőjű? kettő? igen csúnya pirosság is múlandóban, igaz, kicsit megijedtem tegnap, éppen mikor mackó érdeklődik, telefon, hogy s mint, s hogy ugye nincs piros csík, nézem, s van. 2 centis a seb pirosságából indulva. Szerencsére itt is milyen jó a türelem, hogy hátha éppen pont ez nem az a piros csík. S hát tényleg nem az. Mert mára ez is, mint reméltem, mert a hit ugye, mint mindig... azért születésemtől velem. Szóval tegnap mackó, hogy miért nem megyek el már orvoshoz. Azt akarom, levágják a lábam? Hogy addig várok? S tényleg, fertőzésbe, mondják ma társaim, voltak kik belehaltak. Akár egy fog, ami bennmaradt, amikor csak ki kellett volna húzni. Különben a hölgy erre is azt mondja, normális, nem kell aggódni, ha begennyesedik, csak akkor a baj, azt úgyis érezném, mert fáj is. Hát a lábam már nem fáj. Szépen gyógyult. Pirosság is alig fél centi, s csíknak nyoma se. Különben a pirosság is úgy lett, ez

sem azonnal, és a csípést, szúrást is onnan éreztem, hogy mackóval sóskát pucoltunk, szárát a levélről fejtegettük, aztán csupán elsőre egy léből öblítettem, hogy majd pucolás után a többi, s hát hova cseppen egy csepp víz róla, éppen a sebemre. Attól a pillanattól fokozatosan pirosodott be, tehát, és hallom ma épp, pihenésképpen mikor eszem tévé, s hát nem-e erről, abban a 3 percben, hogy az efféle levél a kertben, utcán, mezőn megköti felületén a méreganyagokat, s így begyulladhat, megfertőződhet a seb a bőrön, ha érintkezik vele. Pontosan erre tippeltem, amikor kisvártatva, hogy csak csíp, újra vízzel kimostam, de hát 2 napra volt szükség, hogy vissza természetes száradás állapotába a térdsebem is, akárcsak a fej és az orrá. Úgyhogy most egészen szépen gyógyulok. Egy hét, adom magamnak, akkor már újra mehetek utcára, mint eddig. Csak az a fránya szemdagadás. Persze ezt is természetesen megoldani, már macerás. Vagyis szinte lehetetlen, eddig is szükség volt ilyenkor legalább szemcsepp. Talán van még. Meg kellene nézнем. Már évek óta nem voltam a háziorvosnál. De mióta nem tanítok, eszembe se jutott:)

A tanfolyamon még olyan társam is van, aki egykori JAK táboros. Milyen kicsi a világ. Akad színész-grafikus is. Szóval mindenféle, ami csak emberből.

Nos, így hogy „elmúlt az életveszély”, ideje utánanéznem a félbehagyott munkáimnak, így pl. Rózsaszín nyúl. Ezt hiába, mostanában, csaknem 2 hónapig hanyagoltam. Mert ugye nekem mindenbe bele kell ütnöm az orrom. Az persze sikerül. Azért egyelőre más sikerről nemigen tudok beszámolni.

(a 20 oldal jegyzet ezúttal is „marad”)

Ja, hogy azért ez mégse maradjon ki, animáció film. Például a

gyerekek. Akik annakidején az animáció szakkör foglalkozásokra nem jófilm elkészítése miatt jöttek, nem dolgozni, akár egy tudatos fiatal, nem megvalósítani önmagukat, hiszen azt sem tudták, mi az, különben többnyire „többpróbás”, problémás gyerekek voltak (persze néhány kivétel), hanem akik örültek, ha délután megszabadultak a tanulástól, tanulószobától, és végre játszhattak. Örültem, hogy ennyit is ki tudtam belőlük hozni. Hogy nem veszett el mindaz az idő, amit együtt töltöttünk. És én ebben nekik megpróbáltam mindent megadni. Úgy érzem, meg is tettem, amit lehetett, amit tehettem. (Különben, és ez csakazértis boldogság érzéssel, az első *"Én és az iskola"* animáció, a 2003-as, anno budapesti szinten 1 díjat kapott. Úgyhogy annyira azért nem törik le a nyúlful, szégyenbe nem maradtunk. Igaz, később kivonták forgalomból, nem mutathatták be az ünnepélyen, merthogy nem mutathat az iskola rossz példát, hogy *"reggel de rossz felkelni"*, s hogy a *"legunalmasabb az iskola"* mert ugye ki érti a gyerek nyelvét... a gyerek amikor azt mondja nevetve-kacagva: *"hát ilyen rossz volt a napunk"* is nem-e csak azt jelenti, milyen jó is az az iskola. hát ennyit a példamutatásról.)

Ami viszont a saját filmet illeti, talán csak egy üzenet volt, vagy még az se. Csupán csak jó volt érezni, újra átélni ezzel az alkalmalmmal a 10 évvel ezelőtti múltat. Kicsit eljátszani vele, emlékezni. Nem volt vágyam több, hiszen pontosan tudom, az iparon animáció szakon mi az elvárás. Nem csak mert nem volt olyan filmem, nem is foglalkoztam komolyan magammal, filmekkel, 11 év tanítás reáltagozatos általános iskola és gimnáziumban teljes állásban (ezt csak az tudja aki tanított itt, hogy milyen az, kiszívja az ember energiáit), hanem mert csupán jólérezni magam szálltam az oldalra (ebben, ezúttal hasonlítottam a gyerekekre, csoda-e, ennyi év után:), magam sem értem, különben, egyszerűen csak ott szerettem volna lenni. A versenyzést, azt hagyom, mondtam Dórának is (technikai problémák eszközén lefolytatott levelezések kapcsán), a fiatal tehetséges filmeseknek. Különben ezúttal is, mint mindig, csupán

később tudatosult, hogy ugye a fesztivál, az verseny. És így is lett. Szuni medvécskéje közönségileg befutó lett, reméltem is (igaz, kezdetben ő is 2-es szintről indult, ennyit a szakmai zsűrizésről :), meghogy akinél kéz, sok kéz, sosem lehet tudni meddig ér, mackónak is megmutattam, lehengerelte őt is, kérte, hadd másoljam le neki, mutassa meg kollégáinak. Hát sajnos, nem tudok internetről mozgóképet másolni. Majd talán most a tanfolyamon:)... szóval hogy ezt is megtanulom. Különböző néhány dologban, számítástechnika, 1-2 terület (pl. multimédia), tapasztalataim többet is mutattak az előadóénál. A használat ugye, s a sok-sok év. Merthogy mindenkinek megvan a saját területe, amiben nyakig. Előadóénak, aki lehet hogy ugyan filmet nem vág, de életképessé varázsol pl. lefagyott, elromlott gépet. Szóval mindenki magáéval. Ám mindezzel együtt is igen hasznosak ezek az alkalmak. Tudatosítani a már tudottakat vagy csak használtakat, aztán hozzáadni, megérteni, bővíteni.

Nos, magam pedig úgy voltam, örültem a sok igazán jó minőségű beérkezett filmnek (gondolom M. Tóth G szorgalmazta tanítványait, s ugye meg is lett az eredménye), tény, a válogatott filmek (mint ahogy az összes többi is a maga módján, mert ugye úgy vagyok, mindegyik a magáéval), engem is különösen elkápráztattak, igaz, a vonalanimáció nem új, mióta animáció él, magam is eljátszadoztam egyetemi éveim alatt, igaz, akkor sem hiányzott a baba, ha véletlenül hiányzott, azt társaim fel is „róták”:), de úgy tűnik, örökidőig, a legkülönbözőbb módon, hatni tud. És jól van így.

a kéz, a kezek, hogy meddig ér

Nos, akkor most körülbelül vissza is értem a levelem elejére, tehát a kör teljes. Közben mi minden, ugye, kimaradt. Ezúttal is.

Mindenekelőtt hinni abban, amit csinálunk. És én a látszat ellenére, sosem vagyok hit nélkül. Minden egyes levegővétel csakis ebből. Akkor is, ha minden összedőlni látszik. „a kocka”. Valahogy mindig megtartja önmagát.

Félreértés ne essen, nincsenek illúzióim. Pontosan érzem határait, akárcsak erőnyeim. De mindig a lehetőséghez képest tettem meg mindent. Esetemben számtalanszor volt az is, és a legtöbb ilyen (bár kétségtelen, emlékezem különösen ritka szép időkre is), hogy a kapuk nem nyíltak meg önmaguktól. Nekem, saját erőből kellett megmozdítani. Na és, még ugyanitt, ez is látogat ellenére, érzem, érzékelem azt is (valahogy ez is ösztönösen helyén), ki az aki csak „játékból” (öncél), s ki az aki valóban segít (ha csak lélekben is) a kaput megmozdítani.

„Minden a kapcsolaton múlik, ki kit támogat, ez már mindenütt ilyen”:) -mondja ma is az egykori JAK „kolléga”, akárcsak mindenki aki földön ésszel. Pl. visszacseng Temesi is, ugyanezzel, na meg: hogy *„kétszerezd meg erődet, ha a kishitűek...”*...nem ismétlem, erről már részletesen beszéltem.

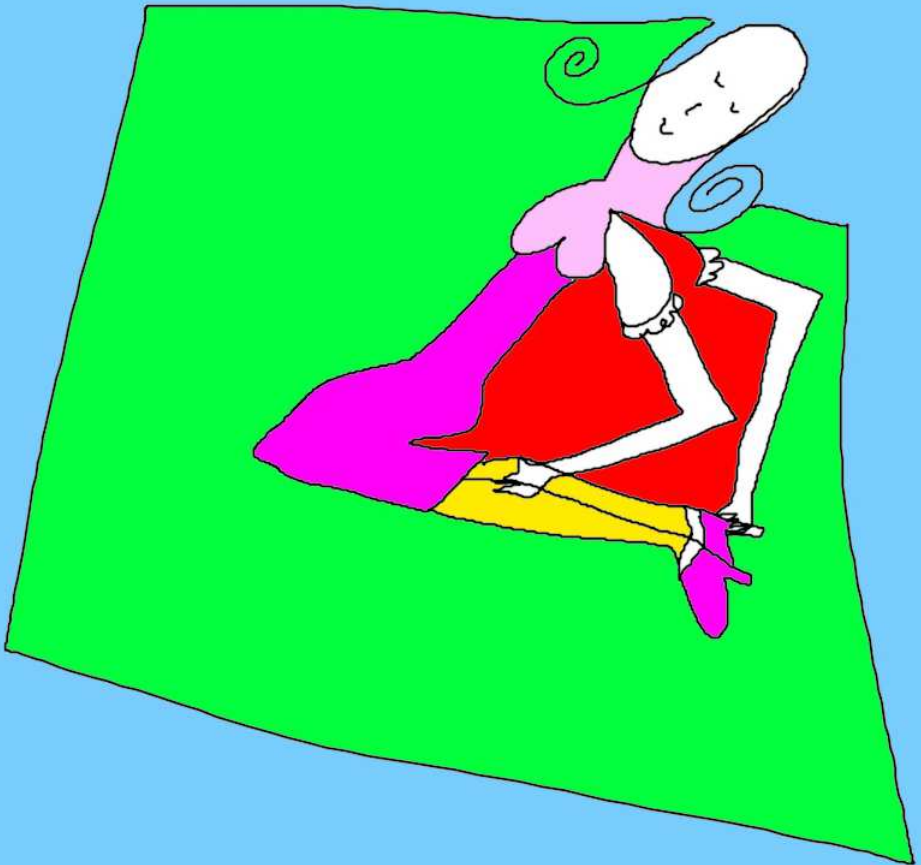
Nos, igen, szeretném én is, őszintén boldoggá tennie, ha valaki támogatna. Mert ugye ott még akkor az a „kétkulacsos” szerencse is. Erről aztán igazán nagy írók, filmesek is annyiszor beszéltek. Legközelebről aki, emlékszem a szavaira, Woody Allen. ...hogy ez is honnan csöppen (És akkor újra az a kör) de sok más író, alkotó, akiket jókor, jó időben, felfedeztek.

Vannak azonban, akik sosem fognak érteni, de amit jól észbe is vésni, sosem ezzel foglalkozni, időt fecsérelni, csakis azzal, azokkal, akik meg is értenek. Vagy ha nehezen is, legalább próbát tesznek. Másra nem szabad gondolni, mással nem szabad élni. De hát ez bőven is elég, nemigaz?

És most valóban, kis naplószünet. Foglalkozni a kézzelfoghatóbb dolgokkal. Rózsaszín nyúl?

(szeretek néha benyitni a versíróversenyre is:)... hogy ott is csak jelen lenni? Ejnye nyulacska, nyulacska, te nyerni szeretnél. De nem komoly ez sem, mindig megelégszel, boldog vagy, amit ott is kapsz. Hogy foglalkoznak veled, hogy valakinek fontos vagy. De egyszer neked is eljön a pillanat... az igazi nagy, amikor valóban boldog leszel. Hogy mikor? Egyszer mindenkinek eljön, ha hisz, nemigaz?

felhőnek napnak lehulló levélnek
úgy szeretnék gazdag lenni. repülni, jönni menni

faroknyi mából is

Mintha minden amihez nyúlok, érintek vagy csak nézek, lánc-reakcióból. Csak egy rész, de mindig ugyanabból az egészből. Minden mindenből le- és visszavezethető.

Arcok a tanfolyamon. Olyan ismerős. Nincs olyan hogy egyik jobban, másik kevésbé. Mindegyik egyformán valami múltból. Ezt egyáltalán nem értem. Hogyan lehet 20 arc, 20 különböző karakter egyformán ennyire ismerős. Bármelyikre nézek, valamelyik életemből. Mintha valahol már találkoztam volna. Valamikor ismertem volna. Különös dolgok ezek. Karakterek. Mintha saját életemből gyűltek volna.

Fürdőző nő

legyen itt néhány a 2004-es Fürdőző nő agyag-cérna varrott munkámból

Nem rossz ötlet, megírni az egészet:) (válasz)

Rimóczi László szedte ki belőlem (litera: "Virágok arca")

Szóval „Sárbogárdi” engem is megbabonázott, igaz, elsőre nem vettem észre, hogy onnan, aztán végül mégis így címkéztem:

Sárbogárdi Jolán kézjegye nyomán

„tollrajz”

Anna boldogan szaladt fel a lépcsőn, fel egészen a harmadikig. Igen, szereti őt, ez most már egészen bizonyos. Nem szóltak ugyan egymáshoz, de ahogy nézett. Le nem vette róla szemét. Bár a lány nem mert egyenesen arcába, mégis tudta.

Majd holnap. Holnap újra láthatja.

Ezek a képek bolyongtak benne, amikor az ajtóhoz ért. Zsebében automatikusan kulcsa után nyúlt, amikor keze kis halomra tévedt. Megsimogatta a dobozt zsebében és mosolygott. Igen. Ezt fogom odaadni neki.

(2007 április 29, jav. tollinga) ezúttal, ha már így, ajánlva
Sárbogárdi Jolán kézzjegye írójának: 2008.09.04

Az enyém sokkal lányosabb (nem lájtosat akartam írni), nem ennyire jól szituált szavak, nem ennyire jól megcsinált. Hát mi szó, naivabb is vagyok a ...még hiszek, no, kicsit a test angyalában. Amikor olvastam is, se gondoltam semmi hátsóra. Csak később is tudatosult, hogy igen, a nyelv, bizonyosan azt jelenti ez a bravúr:... (istenűgyse olvasáskor a hab is valóságos volt, na.) (azt írtam, amit Parti nem írt(le), és amit kihagyott-vagy amivel nem élt...) (hát csoda-e, ha nálam nem lányregényparódia, hanem ennek kifordítása: azaz színtiszta valóság.)

„Parti Nagy

Lajos Sárbogárdi Jolán: A test angyala címu^ „giccsregénye”.
Valójában

ennek a mu^nek nincs is tartalma*, csak sajátos stílusa, amelyet az

író által elkövetett szándékos nyelvhelyességi és helyesírási

hibák alapoznak

meg. Parti Nagy első-sorban a túlhelyesbítésből fakadó nyelvhasználati

formát használja fel a fő-szereplő jellemzésére:

Margittay Edina még soha nem volt egymáséi.

Dacára ezen a verőfényes, kora őszi reggelen kisportolt léptekkel

haladt el az épületek övezte Váci utcán, melyen szerette a meg-megismétlődő

metró és autó túlkölést nagyon, a felhangzó arab's és

székely nyelvet, valamint az Air-kondicionálások hűvösében rejtező

Romániai Nénikék tarka forgatagát. Kedvenc utcája volt!” (Minya Károly, Szépirodalom és nyelvi forma cikkéből)

(*számomra annyira meg volt töltve tartalommal, hogy a nyelvi bravúrokról nemhogy megfélekeztem, de homlokegyenest rajt el is siklott figyelmem)

Szóval jó tudni, hogy más is „beleesett” a „saját” teniszlabdájába.

Mindenjókkal.

igen, most már emlékszem. még amikor nagyon kicsik, volt egy barna mackó. ő volt az első mackó. eső vitte el, nem maradt belőle semmi, csak a szalma. végül az sem. akár a papírházamból. emlékszem, sírtam is. aztán lett ez a sárga mackó, azóta vigyázunk rá, sosem hagyjuk kinn, az esőben.

mackó szomorú.

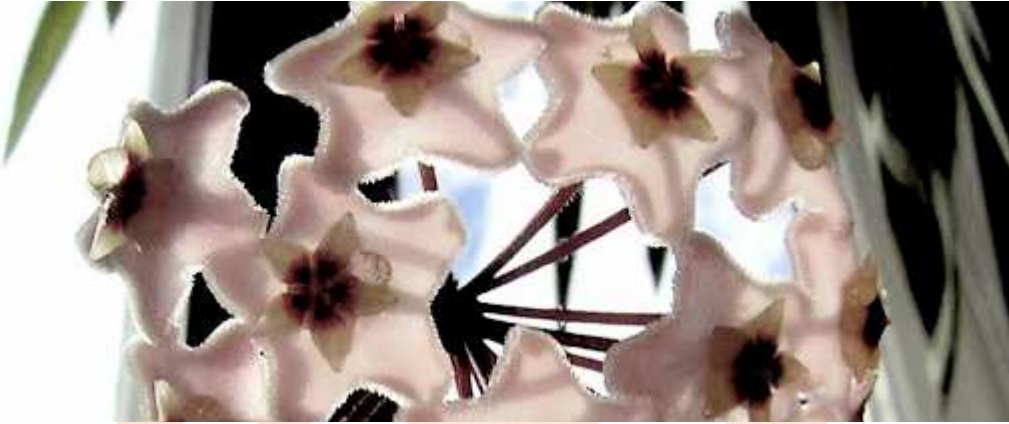
ezzel kelek és ezzel fekszem. hogy mackó szomorú. mégis, bár bűntudatom van, az írás alighogy fenekem a széken, máris boldoggá tesz.

persze másmilyen dolgokat írtam a fecnire, például hogy ha mackó boldogtalan, én is boldogtalan. de ilyeneket mégsem ír le az ember a naplóban. mert a történetnek gördülékenynek kell lenni. (és itt akkor) lehet töredék, kockákból, mondjuk mozaik, azt is ugye, nem könnyű kirakni. a nagyon nehéz kockákat. és mégis. hogy amikor benne, boldoggá tegyen. hogy például mint ma is, alighogy leülök, a székre, kisüt a nap. igaz, most éppen kicsit elbújt. biztos ez is csak hogy ő is játsszon.

aztán visszatér. mackó alázatos, mégis ott, hogy meddig bír. hogy úgy majd, meddig bírja.

ma ezt a könyvet találom valahol a csomók tetején. KT Ventilátor blues. a borító. ilyenkor mindig félek. megijedek is, de inkább félek. belelapoztam. aztán alatta mindjárt DGy Puszipajtások.

volt más is. kint a konyhában. egy vidám kreol bőrű lány csupa zöld díszben. táncolt. aztán mindjárt mellette kicsit ferdén valami szürke csíkok.

Mindenidőkre, nyulacska (szigorúan nem végleges)

Mindenidőkre, nyulacska (szigorúan nem végleges)

Ideteszek, uram bocsa, tollingáról ez is, így utólag nem is látom

annyira rossznak: (dacára hogy íróakadémiás feladatból nőve, s
mint olyan kilökvé magát mindenünne)

Ideteszek, uram bocsa, tollingáról ez is, így utólag nem is látom
annyira rossznak: (dacára hogy íróakadémiás feladatból nőve, s
mint olyan kilökvé magát mindenünne)

Most mégis a kisördög vezet, hogy belépjek. Mindig tartottam ettől, de most megteszem,

bár naponta elmegyek előtte:

rácsos ajtó tárva / belülről áradva / néha egy-két ember kint állva / máskor kutya ugatva láncra zárva / nyitott életek kamrája.

Kiszűrődik valamiféle kocsmazaj arra a pillanatra.

Nem is figyelek oda, csak a hang marad torkomban.

Valójában nem erre vezet utam, csak néha esik célom arra. (nem túl gyakran)

Most mégis benézek. A kíváncsiság vezet.

Lépcsőn kell lemenni pincébe (ezt máskor is láttam anélkül hogy figyeltem volna),

furcsa szag orromba vág, sebaj, a zaj nagyobb, kicsi a hely, apró kocsmá elöl bárpulttal

kávét kérek, bajszos míg kiszolgál beszédet tovább folytatják, történet, nem hallom a részleteket, csak a hangulat fog meg, nézem,

egy copfos 45 körüli férfi mellé ülök, ő van legközelebb, furcsa én máshol el szoktam bújni sarokba, most ide elöl helyet.

A férfin simabőr, olyan kinek nem kell borotválkozni, érdekes mert az utcán fordítva látni, copffal és szakállal az ilyent,

ezen nincs szőr csak a vékony copf ami feltűnő, és hogy nem öreg.

Különös, én aki rajzolni szoktam arcokat, most homályos, nem tudom körülírni magamban, olyan megfoghatatlan arc. Nem kérdez csak beszél, hogy elhagyta a családot, kicsi bömből, ő zenéjét húzta fel, hogy felesége vékony, nagyobbik zeneiskolában énekel, hogy nem bírja a hangokat, én közben tekintetét figyelem kezét a pohárral, cigarettát gyújt, egymásra bűz, ez a férfi nem illik ide, pulóverben van magas nyakú, valami zakóféle, üveges szeme nem énrám, hiába egyenesen felém, át- elnéz mellettem, valami nőről mesél aki már nincs, hogy az igazság neki pénze sosem volt, s hogy hiába ő mindent megpróbált is, se sikerült volna, hogy már elején is a nő akarta, s hogy ő már előre megmondta, hiába a kicsi lakás s hogy már nem bírja.

Kér még egy italt intve, máris kapja, mintha már régóta nála ez így menne.

S hogy az igazság hozzátartozik, ő már rég válik,

de hát hova ment volna,

a kicsit is hiába szeretné mikor meglátja bömből,

a feleségéhez sem tud hiába akarna szépet,

csak hűl magában szitok ül,

s a nő mikor mellé remegve hátrál,

szemében ijedtség,

ha szól még rosszabb a feszültség feltör,

de mindegy a hallgatás is,

a pohár így is tör, vagy a többi.

Nem kérdez tőlem senki, hogy itt mit s mért, nézem az órám,
menni kéne, fizetek aprókat is eltéve
fel lépcsőn, lassan távozom ki.

(...)

Da capo...és így tovább: *rácsos ajtó tárva/ nyitott életek kamrá-
ja/ belülről áradva/ néha egy-két ember kint állva/ máskor kutya
ugatva láncra zárva.*

2007 március (jav. tollinga: 2008.09.04)

És most mindenki, kérem mindenki csukja be a szemét, dugja
el fülét, se ne lásson, se ne halljon... *szégyellem, hogy ilyen
kortárstalan vagyok.* Szóval, egyetlen regény, mi életemen
végigkísér, Móricz Zsigmond: „*Légy jó mindhalálig*”. nem akarok
debreceni diák lenni. meg akarok halni.
(bocsánatot kérek)...

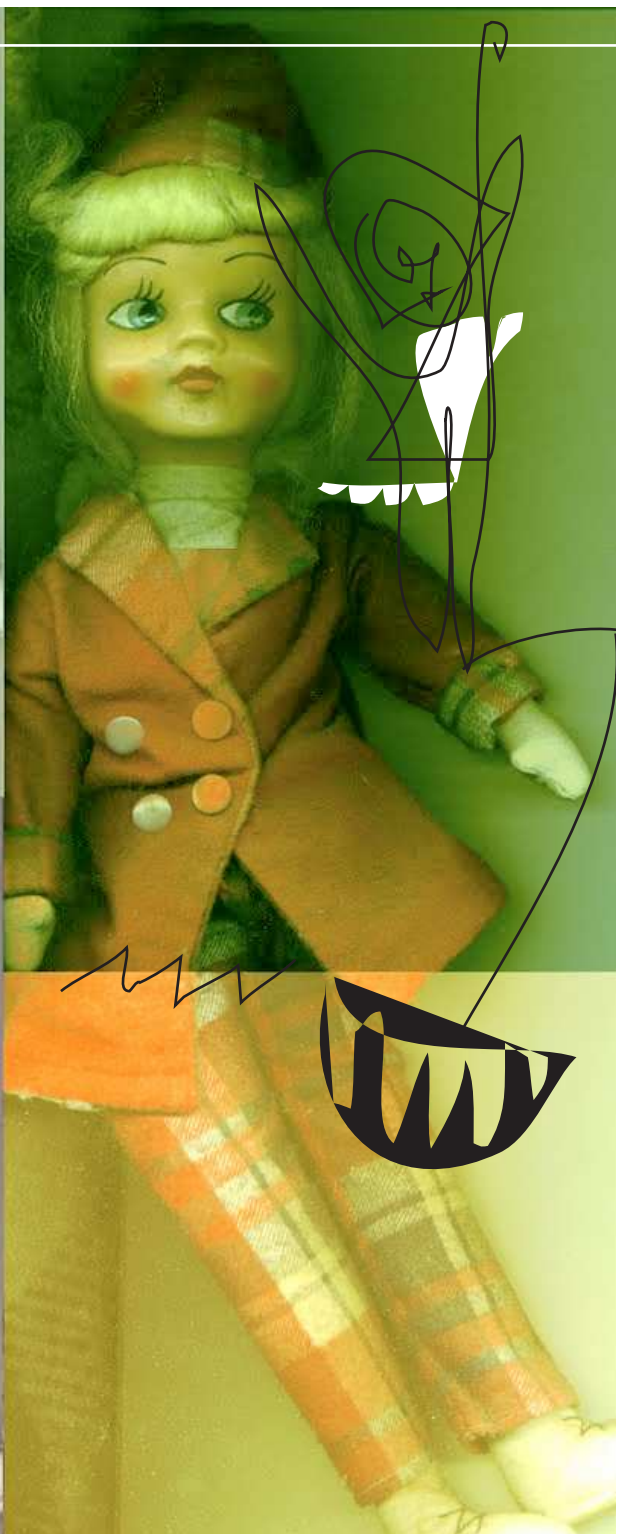
és most irány könyvterv

az idő. hogy milyen nagy kincs az idő. hiányzó darabkákból.

mesél a szék

dolgok, amiket az ember már nem ír le

A szívet nem lehet programozni. Megvannak saját ütemei. A mesterséges szív jóllehet adomány, ajándék. Úgy kell elfogadni, mintha sajátunk. Csakhogy nincs már akkor bennünk más, mint a hála. Örökké elkötelezettjei leszünk.

4-es 6-os, fekete hosszú haj és a lilapiros ruha virágokkal

Felém tartott.

Annyira szerettem volna ott lenni a party nagy lajoson. Kíváncsi voltam zelki jánosra, hogy kérdez, hogy mosolyog, milyen ember. Darvasi lászlót már kicsit elfelejtettem, arcába nézni. Hogy miket olvasnak, miről beszélnek, már hajszálon volt, hogy indulunk. Különös, még mackót is rávettem. Amikor party, mindig hajlik a dologra. Szerettük hallgatni. Igaz, mackó mindig hiányolja a beszélgetéseket. Mintha éreztem volna, hogy az is lesz. Lezuhanyoztam, haját mostam, a fehér nadrágnál tartottam, aztán csak álltunk a tükör előtt, mindketten. Mackó és én. Tanácstalanok voltunk. Ha nincs a díjkiosztó, talán elindulunk. Egyetlen szavamba került volna, egyetlen mozdulat. Aztán bántott az is, hogy hiszen nem voltam sem a tóth krisztináén, sem a háyn. A závada... az most inkább csak fáj. Pedig igazán nagyon szerettem volna. féltem. Azt akartam, hogy ne vegyenek észre. Hogy ne lássanak. Úgy lenni ott, hogy senki ne tudjon róla. De hát ez csak a mesében, álmokban. Hogyan lehetnék úgy, hogy közben nem vagyok. bőrömből kibújni, másnak lenni. Talán már örökké itthon kell maradnom. Megérezhettem valamit, hiszen a fekete levelek, növények. Minden ami zöld, most fekete. Csupán egy szoknya hordozott még némi emléket. Valami bogyo.... Egy ing. Azt hiszem, igen, megérezhettem valamit abban a pillanat-

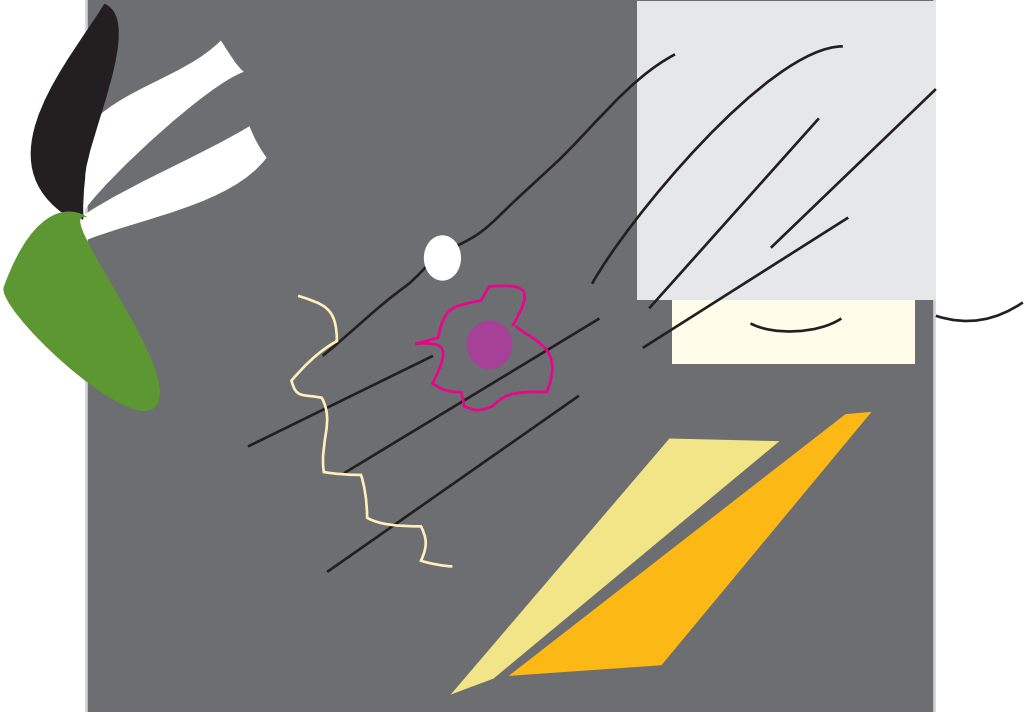

ban, amikor a lábam indult volna.
amikor a lábam indult volna.

egy nappal később.

te nyúl! így a róka. valóban a saját árnyékodtól is félsz? gyere, próbáljuk ki. jól van, róka, de ne jöjj nagyon közel. még bekerülsz az árnyékomba. akkor nézlek egy tükörben. az megfelel? nem, csináljuk úgy, én leszek a te tükröd. ilyen mese úgysen volt még.

délben egy óra és vihar lesz. gyorsan változik az idő. dörög. a fákat újra csak erősen balra fújja a szél. ablakból. hosszúkás cseppek. akár a rajzon.

sü
t
fák egyenesen állnak

Isten áldása 2008.09.04-ből

Csókolom!

Olvastam a verseit a Rubophenen, aztán megnéztem a blogját is.

Nagyon tetszik. A Rubophenen a maga versei a legjobbak, már azok közül, amiket olvastam (nem olvastam mindent, de azért jónéhányat, meg a blogját se végig, csak bele-bele (majd egyszer végig is, ha több időm lesz)), szóval maga nagyon jó, írásban meg rajzban is, de tényleg!

Gondolkoztam is, hogy talán valami híres, csak én nem ismerem, mert az ciki.

Ami engem illet, egyelőre magát nyomtatnám ki százezer példányban alá frikárd.

Csak ezt közlöm az ország népével és a világ közvéleményével.

Isten áldja!

fzs.

hiba-e vagy ez a normális

Azt hiszem hibát követtem el, hibákat, mégis ez a hiba maga vagyok én. Úgy értem, mikor hiba is én. Merthogy mégiscsak magam is emberből. Mármost ha írok, ezt a magamat is vállalnom kell. Ahogy a mai pattanást is hiába igyekszem eltüntetni,

mindaddig ottmarad, míg rendeltetése
ottmaradni. Akarom,

de ez nem túl-

illetve visz-
szafoghatok
növekedésén,

nem akarom.
Gondos munkával eny-
híthetek,

ságosan lesz
valójában
észrevehető, vagy
csupán minimális
különbség. A tükörben
tehát minden arcomnak
tisztán kell látszania.
Szürkének, gyöngy-
házszínűk,
fehérnek,

feketének,
színesnek.
Mattnak,
lyukasnak, kon-
trasztosnak, erős-
nek. Mindegyiknek
jelen kell benne
lenni. Egyszerre
vagy külön, mikor
mi. Mára már pontosan
szembe tudok nézni bárme-
lyikkel. Mindegyik képes bírni
tekintetem. És ez az, ami

visszatükröződik, tehát nem lehet hamis.
A tükör nem vezethet orromnál. Persze lehet-
nek trükkök, azonban az én
tüköröm a lehető legegyszerűbb
tükör. Tehát nincs okom azt gon-

dolni, vagy csak feltételezni is, hogy félrevezet.

Pontosan tudtam tehát, illetve helyesebben, éreztem hogy hibázom –mert azért ezek nem kifejezetten tudatos dolgok–, hiszen az üzenetek is eljutottak arra a helyre, félreérthetetlen, ahová el kellett jussanak. Hogy ártatlanság-e vagy az ördög erősebb, nem tudni. Néha az az érzésem, ez a kettő együtt él. Azt gondolom, a szeretethez közelebb van az ördög, mert az foglalkozik társaival, legyenek akár áldozatok. ha jól, ha nem jól cselekszik. Az ártatlanság pedig önző. De mivel tudatlan benne mindez, ezért nem róható fel. Sőt. Az ártatlanság kifejezetten hatással van az emberiség önnönmagára visszautaló tudatfejlődésére. Tehát valójában az ördög(i) is, az ártatlanság is (egyik tudatlan, másik tudatosabban, hogy melyik, honnan nézve), előnyére válik az emberiségnek, tehát mindkettő kifejezetten pozitív tulajdonság.

Fontos maradt ki az előző bejegyzésem bevezetőjéből, ami helyesen így hangzik: A lehető legnagyobb szeretettel viseltetem minden szereplőjéhez, beleértve magamat is.

Hiszen a szöveg legalább annyira szól rólam, mint a többi szereplőről, ráadásul a szereplők összemosódnak egy ponton, és már nem lehet tudni valójából kiről is van szó. Van, hogy a szemszögek íráskor nem áttetszőek, minden oldalról. Előfordul, hogy jóval később sikerül azonosítani egy szereplőt, pl. egy másik testében. Olykor csupán egy, ha fogalmazhatok így, félrevezető jel utal arra, hogy hasonulás történik. Ebben az esetben természetesen magam is félrevezetett vagyok. Különös ez a tudati játék.

Véletlenül –mondom ez sem lehet véletlen–, hogy éppen a Mexikói útnál lettünk az autóból kitéve, mackó az antikvárium

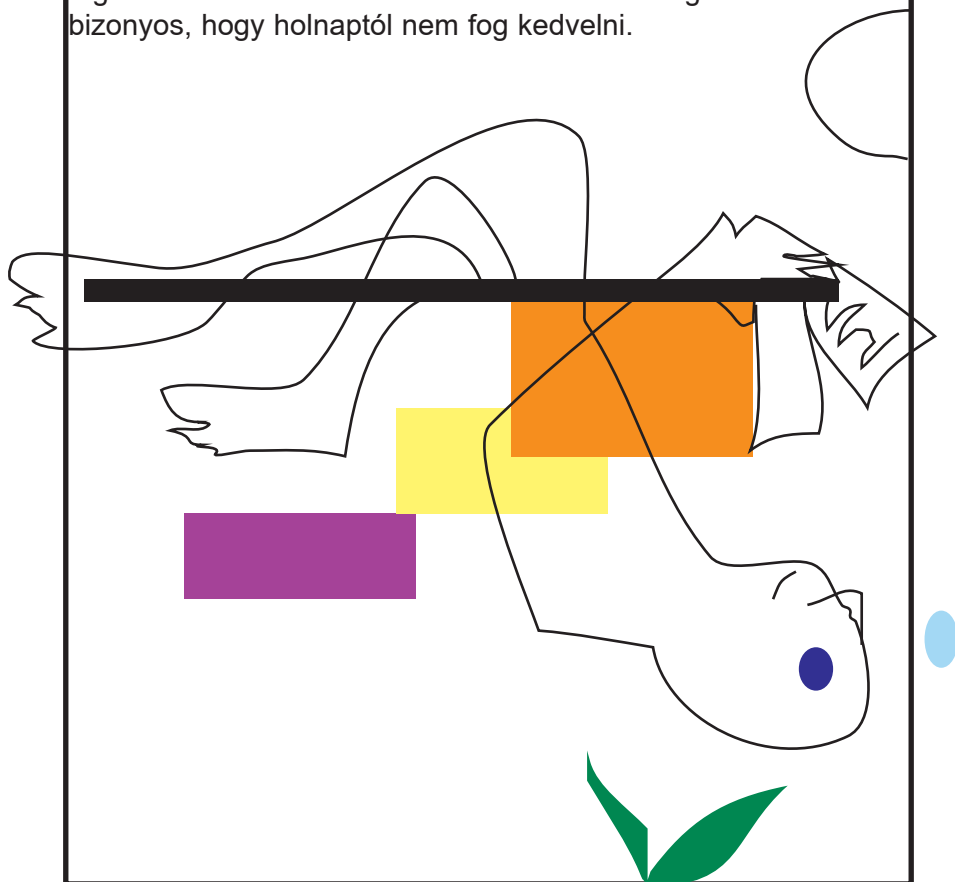
felé sandít, nem mehetne-e be oda. Tehetnék-e mást, mint ráhagyom, tudom mennyire szeretne. Én kis ideig unatkozva nézelődöm, ilyenkor zavar hogy annyi könyv, ennyi között hogyan válasszak ki pont egyet amit olvasok, aztán csak nézelődök folyamatos zavaromban, valójában egy könyvet sem veszek le a polcról, mert azért miért ugye éppen azt, amikor ott van még többszáz, ez így szokott lenni, mígnem már éppen mennénk, mackó már hajlana, amikor szemem a kirakat egy eldugott szegletében rábukkan: Müller Péter, nem hiszek a szemnek, egyszerre kettő is... szeretetről... örömről. Na mármost melyik, mondom, s lapozom, igen, már megint tudtam mindent előre. Mi van benne. Pedig igazán nem olvastam. Aztán ennek maci is örvend, hogy így még maradhat, s aztán akadok erre a szövegre is: *„Papíron maradt az egész. Prédikációkban, szentbeszédekben, halhatatlan versekben. Szegény Tolsztoj elkövette azt a nagy hibát, hogy elkezdte az igazságot keresni. Belenézett a mély kútba, és a kút is belenézett: elkezdte vizsgálni saját életét és lelkét: nem talált benne szeretetet. Önmagát roppant élesen látta –nem volt benne szeretet. És futni kezdett–nem a családja, hanem önmaga előtt. És nem tudta utolérni magát, mert meghalt.”*

Hát véletlen-e, mondom később mackónak is, hogy épp ma itt, Müller Péter.

„Kimenekült belőlem az élet” mondja mackó már a metróban, hogy ha író lenne, de nem lehet, mert nem tud olyan jó történeteket fabrikálni, mint az igazi író, nos akkor valahogy így kezdene egy könyvet. S hogy tetszik-e nekem. Érdekes, máskor is van hogy mond ilyesmit, de nem kérdezi meg, hogy tetszene-e nekem. Inkább én szoktam tőle így, a különbség, hogy én halálos komolysággal kérdezem, ő játszik. De játszik-e, kérdem így utólag. Nos megint komolyan veszem, s hogy tetszik, mondom. Valóban szeretem ezt a fanyar humort benne. Ő fejben író, azaz ha lenne arra ideje, hogy fejben írjon, különben kb. 5 évente ír le valamit.

Ma este több dolgot jegyzeteltem, volt ami egy kicsit rólam is szólt. Azért egy dolgot mégis: *"a női tanulás nem lineáris"*, hogy ezt mennyire mindig magamon éreztem. Ha csak innen is, mégiscsak nő... máshonnan pedig, valamelyik másik végről, de ugyanarról a cérnáról, egy kislány, aki folyton a férfi tekintetben egy ideális apát lát. S hogy ez mennyire férfi és mennyire apa, vagy ez is összemosódik. Kislány is nő is egyszerre...

Már megint írok, és persze nem lesz meg a holnapi házim. Ki fog ábrándulni belőlem a számtech előadóm. Egészen bizonyos, hogy holnaptól nem fog kedvelni.

ami örökké engem várt, hogy bekövetkezzék

A mai álmom igen különös volt. a környék, környezet amibe csöppentem is, ismeretlen volt. a szűk utcák, előbb valami kirakodók az út két szélén, kirakatszerű alacsony épületekkel, ember is, talán ablakokban, kicsit olyan olaszos, valami ilyesmi házakkal, lépcsőzetes, lejtős-emelkedő apró kanyargókkal. de mintha nem lettek volna színek, olyan kopottas, szikár volt minden. emberek is úgy voltak, hogy voltak is nem is. mint egy emlék. egy film, egy fotó. egyedül én voltam élő, ebben a kompozícióban. de ez akkor még nem derült ki. Éppen egy társasághoz kellett volna beülnöm egy kocsiba, akiket nem nagyon ismertem, azt sem tudom, hogy kerültem erre a helyre, aztán kikötöttem, legalábbis kinyílt előttem egy olyan autónak ajtaja, pontosabban inkább csak a három fekete ruhás alakra emlékszem, akik természetességgel fogadtak a kocsiba, mintha velük kellene mennem. Ott teremtek, én meg azt hittem a társasághoz tartozik. Aztán hosszú útra emlékszem, két oldalt fák. Nem pontosan van előttem, miről beszéltem, csak arra, hogy olyan kedvesen meséltem, azt sem, magamról-e. aztán az egyik figura azt mondta, most kiszállhatok, ők tulajdonképpen bűnözők, valójában nem velük kellett volna mennem. És olyan kedvesen mint ahogyan én velük, hangtalan elbúcsúztak, pontosabban kitétek. De hiszen ezek éppenséggel megerőszkolhattak, kínozhattak, mi minden mást csinálhattak volna. és én mint egy gyermek, csak beszéltem hozzájuk, talán megsajnálta. Igen, bizonyára az történhetett, hogy megsajnálta. Ez a három bűnöző jó volt hozzám. De különben is, felmerült, valóban bűnözők voltak, vagy csak megjátszották a jelenetet. Ezen tűnődtem. Nem lehetett olyan varázserőm, hogy csakúgy látatlan beolthattam volna őket. Mégis kell legyen valami különös ebben a történetben. Hogy ennyire megszelídültek látványomra. Azt hiszem, igen, megszerettem ezeket a sötét fekete embereket. Hogy engem nem bántottak, amikor egyszerűen csak bánthattak volna. De miért éppen ők termettek ott, amikor eltáthattam a

szám, hogy nem ültem abba a kocsiba, amibe hivatott. Es tulajdonképpen hová kellett volna mennem, ez sem derült ki. csak az, hogy kiszállhattam, és nem történt velem semmi baj. Szeretetet éreztem, és megnyugvást. Megmenekültem valamiből, amit meg sem ismerhettem. Áldott volt hozzám a sors. Úgy tűnik. És mégis. Igen, azt hiszem, képes voltam elvarázsolni ezeket a feketeruhás, kalapos embereket.

Istenem. De hiszen az a régi gyermekkori emlékem. Amikor ugyanígy kinyílt az ajtó, és azok az alakok szaladtak utánam, majd be akartak tuszkolni a kocsiba. De ezek nem tuszkoltak, egészen csak nyugodtak voltak. Készen állt már a jelenet, mielőtt meg sem születtem volna. legalábbis így tűnt. Mintha ez az autó egész életemben arra várt volna, hogy engem befogadjon, majd mint egy pumpa, finoman kilökjön magából. Különös. Egészen különös történet. Mintha mától szabad emberként léphetnék a világba.

nem találok szavakat

Különös, amikor hazajöttem, és mielőtt el kezdtem volna írni, még csak a Szépség és szörnyeteget vettem észre... pedig az Inda galériát is megnéztem, ott volt tehát az orrom előtt... aztán most nézem, s hát a tükör. itt is, akárcsak bennem ami imént lezajlott. már megint a félreérthetetlen azonosító jelek.

...s a toll felsebzett, ahogy szállt
hogyan a földön töltött idő, álom?

pár napja egészen különösen finomat szeretkeztem. csak úgy beleolvadtam a szeretkezésbe. a párom teste volt, majd beúsztak azok az arcok, onnan a zenéből, metróból. az a két szemtellenül pimaszul kedves fiatal arc. amikor úgy néztem, amikor néztek. hosszú, egészen különösen hosszan tartó érzés volt. mintha sohasem szűnne. talán nem bűn szeretni párom testét. amikor odabújok is, mellére, kicsit fentebb, éppen ahol a lyuk, hónaljnál befér a fejem. ezt a kis rést éppen az én fejem méretére tervezték.

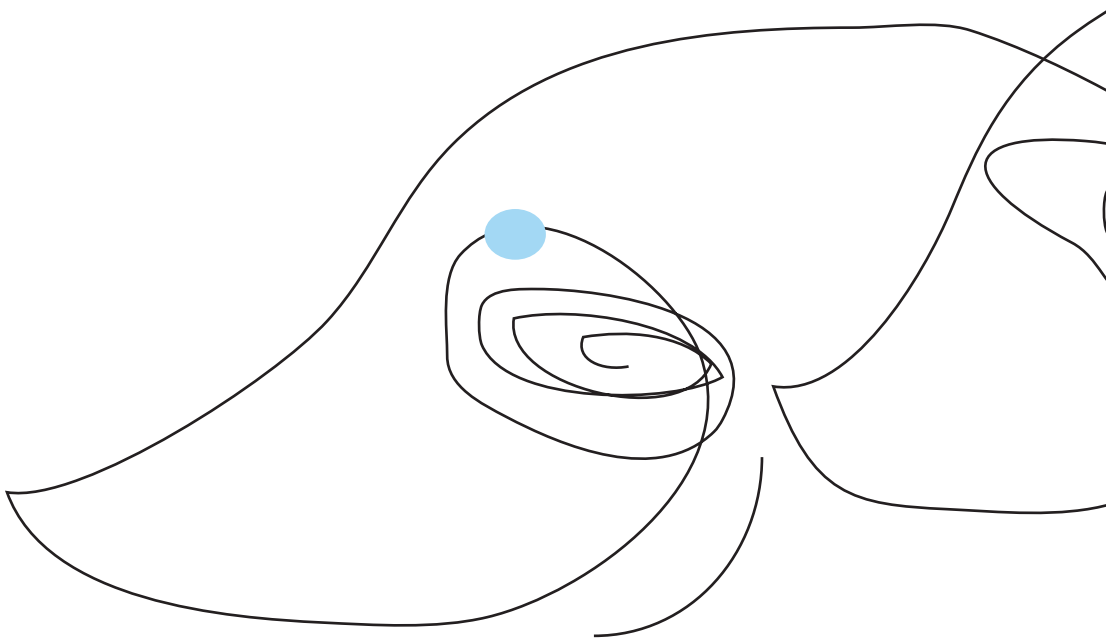
én megfogom a kezéd, mindenki mindenkinek megfogja kezét. amikor már nincs erőm tovább vergődni, a kezek körülvesznek. hogy nem kinyújtani, visszatolni? a kislány letérdel, kinyílt szemmel, és előre, kicsit felfele néz, óriás pillangók szállnak el, balról megindulnak a felhők. fekszem hanyatt, fogom az égből felém hajló istent, és belevarrom a testembe.

énnekem minden ember olyan, mintha a végtelenségig élne.

énnekem minden ember olyan, mintha a végtelenségig élne.

na persze, odadörgölözni orrához. már-már egészen megfeledeztem.

mackó születésnapjára, 2001-ből, vászonba varrva

zöld babák, 1995, zöld babák, emlék egy kiállításról

amennyiben a filozófia maga a csönd
vannak művek, melyekben látványos csendek vannak, a megjelenésre operálnak, megmunkált csendek. és vannak, amelyek háttérben maradnak. néma csendek. hogy aztán egyiket filozófiának mondjuk-e, másikat szépnek, tetszetősnek, ez is a levél-virág-gyökér viszonya. de egészen össze is cserélhetjük a

csendeket. egyiket a másikkal. ahogyan elvegyülnek egymással. ezek lesznek a néma beszélő csendek. aztán vannak egészen másfajta csendek is. például amikor nincsenek csendek. csak

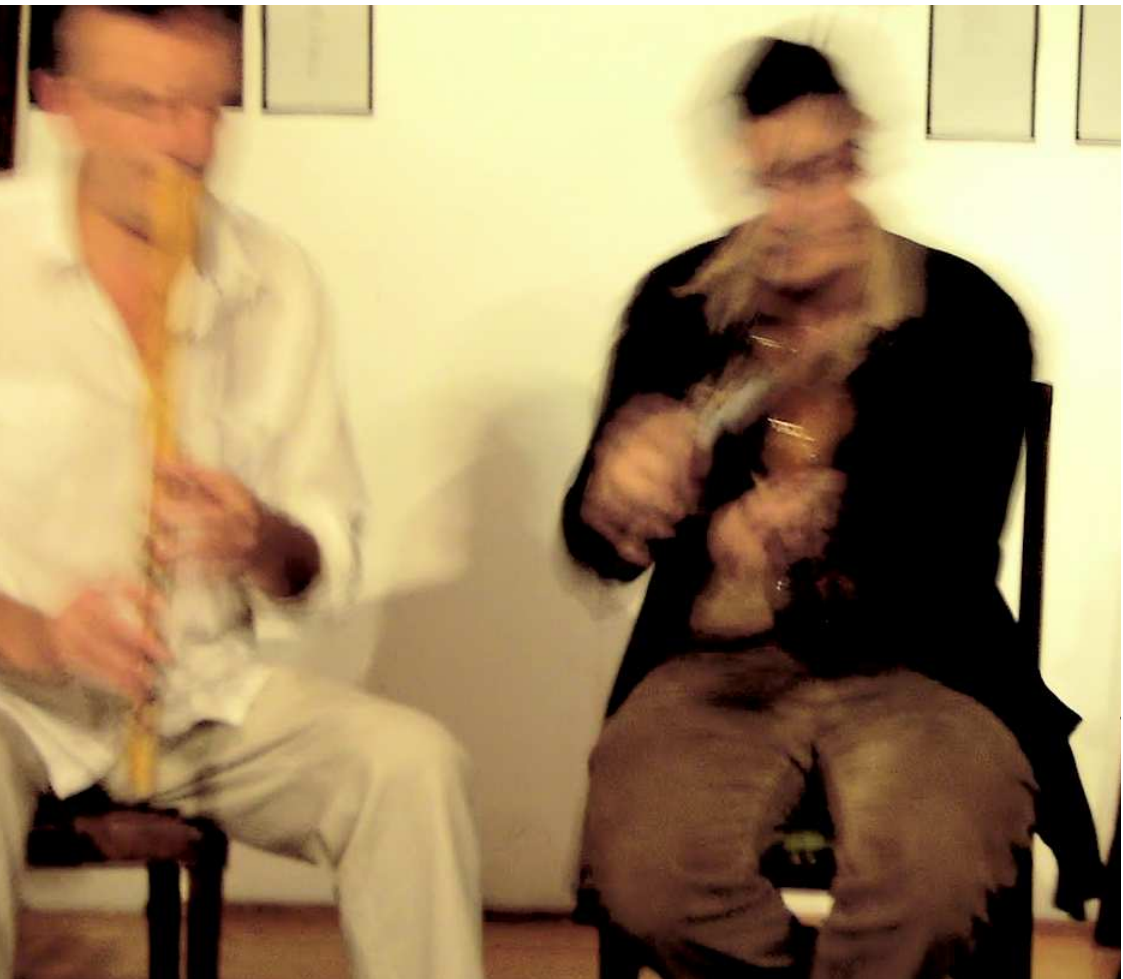
elszenvedői vannak.
(folyt. mű filozófiája)

.....benne lenni levegőben

Ízek nélkül is...

Kávédíós-mézés

tükörreflex

Nem is tudom. Igazából az van, hogy előbb-utóbb leesik a tantusz. Ma délután például egyből beugrott. Alighogy hazaérek, épp leteszem a csomagot, máris tisztán látok. Eddig azt hittem,

csupán éjszakai ébredésekből jönnek a megvilágosodások. De ma egészen különös, hogy éppen egy világos délután. Azonban ami megnyugtató, minden dolognak megvan a jó, hasznos oldala. Az érzelmeinket pedig igenis rá tudjuk erre a pozícióra hangolni. A szív jóllehet egy igazán érzékeny masina, amivel

azért jó vigyázni. Mert a sérelmeknek akárhogy is, nyomuk van. Például tegnap mondta egyik rokon, mackó felőli oldalon, hogy igenis a sebet orvossal kellett volna összehúztatni, mármint a bőrt rajta, így nem maradt volna utólag heg. Én valahogy kivételesen mégsem bánom. Bal halántékomon örökre bélyeg immár, mi sosem tűnhet el. Szinte látom is a pecsét feliratát. Legalábbis tudatomban valahol immár mindig ott...

S a tükör is ugye, attól függ honnan nézzük. Közelebb vagy távolabbról... esetleg ha túl közel, szóval a tükör olykor valóságtól eltérő képet mutathat. Úgyhogy azért sose vegyük azt se készpénznek:)

Most kis ideig a kútról hozom a vizet. Folyóügyek lezárva.

Ma elmaradt a számítékh előadás. Lesz házim.

ágaskodó kicsi száraz ágak

behunyni szemet, így éldegélni. ha rám süt a nap, mosolyogni. aztán úgyis minden összecserélődik. kinyitni szem, becsukni Nap. tovább, menni tapogatózva. de hiszen még itt sincs a tél. nem kell sapka, kabát, csizma. jó előre becsomagolni. az idő olyan kiszámíthatatlan.

amikor boldog

Sokszor előfordul, hogy igazán boldog vagyok, ugyanakkor érthetetlen szomorúság ül rajtam.

Tegnap ahogy a királyon vissza mackóval, P jön velem szembe, alig hiszem, nézem, valóban ő-e, nem tekint rám, szinte mintha félne. Hihetetlen, milyen kicsinek tűnik. Éppen ahogy B is azon a kiállításon egyszer nemrég. Ő nézett. Mindvégig figyelt. Amikor kimentem is, fel a lépcsőn, tekintetét éreztem. Nem tudtam sajnálni. Nem éreztem semmit. Láttam újra magamat pillanatra abban a fülledt szobában, az a sok hatalmas férfi. Milyen sokat tesz az idő az emberi arcokkal.

Egyszer lesz egy hatalmas kiállításom, és egy filmem. Egyetlenegyszer. Senki nem fog ismerni. Elvárászolom a világot. Aki segít ebben, kezét, akár csak hitet nyújt, áldott élete lesz, örökreszóló boldogság költözik belé. S akik fájtak, fájdalommal szórták életem, sátáni erő viszi szomorúságba. Már most is látok egy-két arcot, akinek röviddel utána stúdiója, kiadója, élete tönkrement. Azt hiszem birtokomban valami megmagyarázhatatlan erő. Nem mondom hogy néha félek tőle. Félek, hogy mindez akaratomon kívül történik.

Azt nem tudom, halott leszek vagy még élő, de lesz valaki, aki halála pillanatában visszaadja az életem.

Köszönöm mindenkinek, aki erőt ad, aki vigyáz. S bár nem ígérhetem e szent erőre, hisz nem rendelkezem felette, sosem fogja megbánni. Nem gondoltam hogy szövegírás közben még

könnyezni tudok. Azt hiszem, bocsánatot kellene kérnem. Az élet, a létezés örökké félelemmel tölt el.

Vannak azonban amik érthetetlenek számomra, például ma a Ráday utca 9-et kerestem, egy kiállítást ajánlott egyik tanfolyamtársam, hogy a barátja, ismerőse, és végigsétáltam a Ráday utcán. Természetesen nem találtam, de hosszasan megálltam a 25 szám alatt, mert éppen egy másik tanfolyamtársam szeretett volna a benti MOMÉ-s kiállításon szereplő tervekhez hasonlót csináltatni. Igazából szinte mindenhol hosszasan megálltam, mert közben kihasználva az alkalmat, saját kiállításunkhoz kerestem molinós anyagrögzítés mintát, hogy ebben némi ismeretet szerezzek.

"mesélek magunkról, hogy megismerje egykori önmagát"...

mesélek magunkról, hogy játszhasson egy

iskolát

nekem csak a naplóm van. idővel így is megtanultam öncenzúrázni. persze az álmok. mindig az álmok maradjanak legfelül. nem járok társaságba, nincsenek barátaim, csak a párom. akivel általában meg lehet beszélni dolgokat. így is tegnap, még azt gondoltam, milyen szép is lenne egy nőnek két férjének lenni. tegnap még határozottan állítottam, igen, valóban, különös dologra leltem.

az írók, akik összejárnak, egy csapatban dolgoznak, egymás közt beszélnek ki dolgaikat, egymást. nyilvánosan is összejátsszanak. vagy szét. olyan mint a sakktábla. jó játék, ha mi is benne lennénk. nekem csak a naplóm van. ebben teszek önvalomást. jól, rosszul, mikor hogy. az életem, gondoltam, hogy minden egyes pillanatban hű legyek magamhoz. aztán csak ezt is ki lehet játszani, el lehet játszani. nem kívánok sokat már. szinte azt mondhatom, nem várok semmit. de ez így nem igaz. csak dolgozni, ahogy mindig is. az élet pedig egy lutri. nem lehet mindkinek szerencséje. de menni azért kell.

az ember hajlamos azt hinni, hogy tökéletesnek teremtetett. kényelmes álláspont. pedig ez alól egyikünk sem kivétel.

az idős ember. pontosan az idős embernek kellene úgy viselkedni, hogy példát vehessünk. nincs fiatalabb vagy idősebb ember. az ember mindig egyforma.

Írni és játszani

A mai nap.

Szilágyi Ákos- Varró Dani- Kiss Judit Ágnes-
Háy János

(azt hiszem semmit nem kell hozzátenni)

Tegnap, vagy még tegnapelőtről:

„...ments meg uram a patás angyaltól” valahonnan a szöveg
végéről Csányi Vilmos Juhász Ferenchez írt legalább annyira
hosszú prózakölteményéből.

((azt hiszem Csányi Vilmost most szerettem meg, na nem az
idézet, egészen sokkal mélyebbről, szeretet, arcok... (tehetném
idézőjelbe, de minek) mert ugye a magam részéről mégiscsak
a szárnyas angyalok:))

„királylány virágot lépik” -ezen a versen dolgozik
Juhász, mondja Makk Károly, továbbá „megbicsaklik, mert az út
rögös itt-ott, de kíséri mindannyiunk szeretete”

A sok fény. Mégis valami vitt lábain. Nem engedte, hogy
fürdőzzek az emberekkel, azzal a sok csillogószemű, boldogem-
berrel, abban a fényben. Pedig igazán

kíváncsi voltam arra a tűzijátékra, amit meg lehet enni. Volt is egyszer, hogy visszafordulok... s hogy a fény... most mégis féltem. Vonzott és taszított. Félttem együtt enni, lenni a sok híres emberrel. Pedig éreztem, visszamosolyognak, mint akkor.

Szeretem, mert az íróemberek rám mindig mosolyognak. Akár a munkásemberek az utcán. Férfiak. De nemcsak férfiak. Én kifejezetten szeretem amikor a férfiak és a nők rám mosolyognak. Van hogy visszaszól egy 16-20 éves pimaszul fiatal csávó (nem tudom, talán külföldiesebben kellene írnom, pl. tsávó vagy chávó), szóval hogy „milyen csinos vagy, de irigylem a párodát”, s hogy mosolyogtam, vissza „ráérsz”? vagy legutóbb, bocsánat hogy kimondom, de istenúgyse így volt, „leszopnál, na?” s mutatja zacskóját, hogy ezért. Fogalmam sincs persze mi lehet benne, de pontosan értem. És komolyan mondom, nem haragszom érte. Érzem, hogy csak játszik. S valóban, ha mosolygom, mindig visszamosolyognak. Na persze azt nem tudom, ha egy sikátorban ugye, mert az más eset. De azért igyekszem nem sikátorok felé tévedni. Este egyedül szigorúan csak szokott helyen. Pedig azt nem mondhatom, hogy olyan csinos lennék, inkább a szemem. Abban lehet valami, hogy ők is elmosolyodnak. Hát valahogy így vagyok a József utcán, nagyjából az emberekkel. Mert olyan is volt, hogy csakúgy minden előzmény nélkül, „Isten áldja”. Egyszer valami jósnő, hogy „magát valami nagy szerencse éri”, s tényleg ért. Éppen rögtön azt követően.

Csoda-e, hogy az átjáróknál az autók orrát szoktam nézni, nem a lámpákat, azok olyan megszokott egyhangúak, ezeknek legalább mindig más arcuk. Ez csak úgy eszembe jutott. Biztos az arcok.

Azt hiszem, kicsit megzavarodtak bennem a dolgok. Valamilyen ismeretlen játék. Kíváncsisággal tölt el, nem mondom,

hogy kevés félelemmel. Igazából inkább az, nem tudtam, hogy minden játékra alkalmas vagyok. De azt szeretem, hogy semmit nem kötelesség végigjátszani. Hogy tulajdonképpen szabad vagyok. Hogy minden játék játék maradhat. És ettől máris múlik félelmem. És akkor még élvezem is. Hogy képes vagyok, tudok játszani. Mert ugye írni és játszani egyugyanaz. (az igaz, hogy írni sem mindent merek)

Istenem, ez nem lehet igaz, most veszem észre, ugyanaz a lila-rózsaszín gombocskák, azaz bojtok, akár a rajzon. Isten akarata ez is (különös hogy mostanában milyen egyhangúsággal, értem természetességgel írom le, isten, nem mintha magyarázni, de eddig mégiscsak röstelltem, legalábbis tartózkodtam így egyenesen), pedig mennyire hogy az ízlésesebb, esztétikusabb, nőiesebb színes virágosat szerettem volna, narancs és sárga virágokkal, olyan nagyszirmú virágok, az az igazi királykék alapon, szögletes. Sokáig néztem utána, visszamentem, igaz hogy a selyemsálért, de valójában mégis a táskáért, és persze hogy legelőre tette az árus, ott fenn magasra, hogy mindenki lássa, azt a táskát ugye, amit magam találtam ott a kacatok közt eldugva, aztán sunyin mosolygott rám, visszamosolyogtam, persze, zavaromban, de aztán ezt is megértettem. A mosolyát. Hogy rászédett. Pedig igazán olyan szép volt az a kék alapon narancsos virágyszirmok. De ő ezt akarta. Fent. És mosolygott. Talán így akarta, a leckét, s gondoskodott, legyen mire emlékezmem. Hogy éppen mint a lila angyalszárnyas figura fülében. Éppen ilyen bojtokkal legyen táskám. Hogy azonosítson vele engem. És sikerült. Amitől tartok, mindig az leszek végül, nem ami szeretnék. És ez már örökké végigkísér. Cudarul játszik velem a sors, miközben azt hiszem én játszom vele. Szép kis trükk.

Szóval az történt, hiába húzom a zipzáráját, nem megy, aztán mégis, hát nem elrontom-e. Mutatom, hogy mi, hirtelen néz rám, aztán mutat hátrébb mást. Nem igazán tetszenek amik, a na-

gyobbak már 2000, annyi azért mégse, csak azért maradok, hogy mondja, a kisebb 500. Végül kiderül, félreértem. De hát ez is a trükk része. Kihaszználják, két fickó ugyanis, hogy nem megy egyértelműen a kommunikálás. Szóval nézegetem, nem az igazi, szabad terepet adnak igaz, pakolgathatok kedvemre, de aztán egészen mélyen, iratok, miegymás alatt, kihúzom, egyenesen rátalálok a valódira. Tükröt kérek, próbálgatom úgy félóráig, általában ennyi idő legalább, de van hogy 2 óra, a választás. Egy táska esetében. Cipőről inkább nem beszélek. De szerencsére ez nagyon ritka. Na és a többiről már úgyis beszéltem. Szóval a kék alapon csodavirágokkal nem lehetett az enyém. Helyette az elszakadt zipzárost adta csak végül 500-ért, mert a többi mint kisütötte mind 2000. Pedig olyan igazán gyönyörű virágok voltak. Persze itthon kicseréltem, nem nagy ügy, varrógép, miegymás, kézzel, szóval lett új cipzár, de akkor is. Most aztán hordhatom ezt a kissé lazán giccsbe hajlót, szerencsére csak érinti, de nem öleli át egészen ezt a formát, mert ami mackónak is tetszik, s mint ahogy hozzátette, módjával tetszik, az ugye kategória alatt mégsem lehet.

(BNV-péntek, nőnap, Indiai pavilon)

Még annyit hogy azért hiányoltam a fiatalos kísérletező, új dizájn formatervezett bútorrészt, olyan igazán határokat feszegető mintákat, ahol a forma s nem a kényelem viszi a zászlót, hogy itt mindenütt tömegcucc, a kényelemért. Aztán mint megtudom, volt az is, csak ez évben már nem itt, hanem Múcsarnokban került bemutatásra...Gödör? Valahol a kettő között.

Néha annyira nevetséges vagyok, de igazán. Ezt most végképp nincs alkalom megmagyarázni. Majd legközelebb, egyszer.

Most akkor 11 vagy 12... Pontosan egy nappal kellett volna korábban. Hát ami igaz, késni szoktam, tény, nem ritkán, ugye

amikor otthonról, kivéve ha nem otthonról, és minden épp úgy egyezik. Na de egy napot késni már kicsit feltűnőbb. Szóval értem vagy:) jól értem. Mindenesetre nem tagadom, van némi hiányérzetem. Hogy kimaradt valami, ami hozzám hivatott volna tartozni. (azért hogy semmi se maradjon ki, volt egy alkalommal, hogy úgy tíz nappal korábban mentem például koncertet meghallgatni)

Csányi Vilmos azért meglepett. Próza-Vers ahogy keveredett... majdnem sírva fakadtam. Tud ez az ember valamit. Valóban ő írta mindet? Nem tudom, hihetek-e. Csányi író lenne? Értem nem tudósíró? Hogy nemcsak állatokkal? Egyedül nála tapsolt mindenki körülöttem szívből. Úgy értem, külső teremben. Belül azt nem tudom. Nem láttam. Azért Kenyeres is adta formáját, és ami igaz, Spiró sem hazudtolta meg magát.

Na még egy a mából, aztán úgyis kimarad a jegyzetfüzetem nagy része.

„gyerek iróniáján keresztül képes választ adni... a felnőtt finomkodó” igen. Azt hiszem pontosan értem. (Balázs Imre a 120 éve született Karácsony Benőről)

Még tulajdonképpen mackóról írtam volna, hogyan is vásárol könyvet, hogy ugye egyik oldalon öntörvényű koncepciója, saját világ, másikon hogy mennyire is bízik ízlésemben, általában megkérdi, hogy ez vagy az tetszik-e nekem, s hogy szeretem-e, aztán veszi meg. Különös hogy eddig erre így nem is gondoltam. Pedig igazán nem ismerhetek mindenkit, sőt, mennyire hogy keveset, de hogy akkor mi az én benyomásom...

(azt hiszem ezt a naplórészt mindenképp újravenni)

Szóval, Colát is csak „titokban” iszom, ahogy néha úgy esik (irodalom, kiállítás), hamburgert is, mert ugye ez sem illik. Szégyellem is amikor kérem. Azt hiszem, én valóban szeretek

játszani (a közönséges játékokat is, de az más, ott ami jó, nem kell gondolkodni),

mert sosem tudni, mi lesz a játék Vége.

Akarom nem akarom

Igen igen, kétségtelen, vannak bűnös gondolataim. De hát a bűnösség is, amikor a játék része, s akkor még csak nem is írás, mert az már csak a leképezése, nem-e egy pillanatban áthajlik ártatlanságba. Mert ugye itt is nem arról van-e szó, hogy a kíváncsiság. Hát persze hogy megijedtem amikor egyszer, igazán egyetlenegyszer voltam konkrét, pontosabban félreérthetetlen helyzetben. Azaz nem tudtam kezelni, s úgy tettem, mintha meg se. Mintha valóban csupán véletlen akkor ott. Hogy senkinek kellemetlen. Azok a dolgok, amiket nem akarom, hogy megtörténjenek, úgy is kezelem, mint amelyek nem történtek meg. Mint ahogy valóban nem is történtek meg.

Hogy első kötet az, ami meghatározó. Igaz. Talán igen, az is lesz. De most mentségem, hogy első közös. Szerkesztő, „illusztrátori” jelmezben...

Becsey Zsuzsa. Valahogy már megtanulhatnám, így illik bemutatkozni. Mert néha igaz, hogy képes vagyok normálisan kezelni dolgokat, de amikor egyedül, valahogy kevésbé van bátorságom. Azt hiszem ahhoz hogy normális legyek, értem normáknak

megfeleljek, szóval hogy ne annyira feltűnően lógjak ki, valakinek mindig a hátamban kell lenni. De legalábbis közvetlen közelemben. Ez is egyike a szomorú következtetéseimnek. Mert ugye az hogy játék, is csak máz. Hogy maradjon amibe kapaszkodni. De hát ez is több a semminél, sőt. Egész sok energiával tölthet fel. (Bocsánat, felszínt akartam írni, mert ugye a máz egészen más. A játék sose hamis. És mindig csak a legkomolyabb értelemben.)

Butaság. Mikor egyedül, olykor épp akkor a legnormálisabb. Mindegy, ezt túl nehéz kifejtteni. Vagy inkább csak most unalmas. És különben is már mondták mások, hogy amikor társaságban, egészen más, szóval hogy normális vagyok, nem mint írásban.

Ezt már régebben szerettem volna, hát most legyen az akarom nem akarom dolgonál.

Szóval, egyetlenegyszer szerettem, s igen különös emlékként hordozom, amikor egy férfi, író-költő akit különösen kedvelek, azt hiszem mert ő is olyan „gyerek”, igaz, nem tudja magáról, legalábbis nem szereti magát így (pedig olyan szeretetreméltó), nos amikor ez a férfi térdemre tette kezét. De ő valóban szeretettel tette, és legalább olyan ártatlansággal mint én, vagyis tudatosan, és nem hátsó szándékkal. És ami legfontosabb, értem, magamért, nem mert akart volna bármit is. Ezt hámozza ki valaki (mert ugye a legjobb pszichológusunk nem mi magunk vagyunk-e magunknak:) ...és még őrzök egy másikat is, emléket, ugyanitt, de azt nem árulom el. Különben sem titok. Na az, végképp nem titok.

(ja, és csinálni kellene az előző írásomhoz egy, ha nem is nagy, de legalábbis aprócska korrektúrát.)

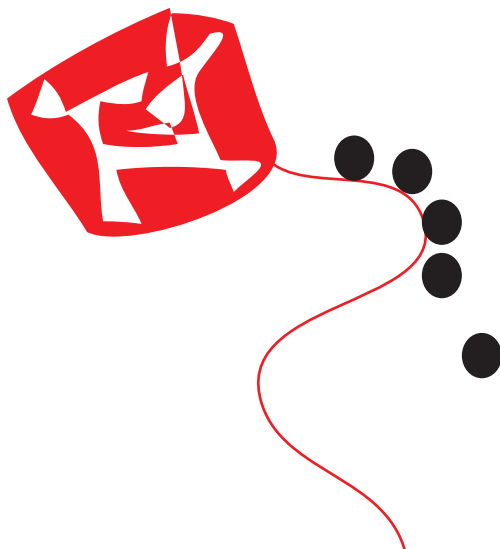
Napló.

Meghatározhatatlan, az ember mikor lép ki. Egyszer eljön egy pont. Ezen nem lehet és nem kell gondolkozni. Jön. Váratlan, meggondolatlan. Mint egy gyöngyöző csepp, a tengerből. Legjellemzőbb, amikor valamit meggondolok, kiírok, aztán amikor eljön az idő, éppen ellenkezőjét cselekszem. Nem azt, amit meggondoltan végigvezetve, küzdve, gyötrődve, cselekedtem. Valami egészen mást. Írok meg.

Naiv gondolatok. Minden egyes gondolatom, amit megírtam valaha is, elterelő gondolat volt. Felépíteni egy világot abból a semmiből, ami nem valósulhat meg. Tulajdonképpen megtettem, ami rendeltetett, amit kirendeltem akaratlanul is, magamnak. Mondhatnám, persze, jelek által vezetve. Egyetlen gondolat nem az enyém volt. De úgy is mondhatnám, már régen benne voltam, amikor jöttek. Amikor a toll a papírhoz ért... kattogás, betűk. Kívül, és mégis magamon, belőlem. Becsapás, önbecsapás, innen már nincs jelentősége. Felépült egy világ, a semmi világa, a nemlétezőé. Tehát létezik. A semmiben. Nincs megfogható anyaga. Nem látható, de mindenholnan elérhető. Most már visszavonulhatok. Hogy ne legyen megírva már a semmi sem. Semmi árnyékában. Kellett, szükséges volt az a semmi, hogy megszülethessen ez a valami, ami visszavezetve maga a semmi semmijévé lett. Tehát, nem írom meg. Nem nézek vissza. Igaz, mondhatnám hogy van egy holnap is. Holnapután. Hogy az is, *valami más* lesz-e. Kezére játszva jeleknek. Szerződést kötni végzettel... avagy a végtelen.

Tegnap is, éppen néhány napja egy fotón dolgoztam, többek közt. A fotó alsó 1/3-ának része tele kékes fényben játszó bogarakkal. Foltok, persze, apró hosszúkás pöttyönyi foltok. Nem távolítottam el a képről. Adott valami 1890-es évek végi hangulatot a festészet maníráiból. Emlékeztetett egy stílusirányzatra. Amikor a fények árnyékok színes pöttyökből. De aztán a konyhát tegnapra már ellepték ezek a pöttyök. Apró repülő bogarak. Cseszlék, mondanám otthoniasan. A szemétkukában kezdődött, a gyümölcs, zöldségmaradványok. Éppen amikor a fotón dolgozni kezdtem. Muszáj volt kiirtani. Olyan volt mint a madarak filmében madár nélkül. A bogarakkal. Iszonyú látvány volt. Sárga plafon egészen fekete. És féltő, hogy így is bármikor visszatérnek. Pedig a fotón, fotókon minden mást retusálhattam, csak ezeket a pöttyöket nem. Belső parancs. Tehát a bogaraktól folyamatosan félni kell. Hogy visszatérnek. Aztán volt az a fotó is, arc a kék szemekkel. Abban a prospektusban. Az is ki volt nyitva pár napja. Annál az oldalnál. Nem én tettem, egyszerűen csak ott volt. 10 éve lakunk itt, és ugyanúgy gyümölcs, zöldségmaradványok kukában. De a cseszlék még eddig egyszer sem környékeztek. Lepke. Mondhatnám. De cseszle..

Az álom. majd mindenképp lehetne írni az álomról. Hogy az se íródjon, történjék meg.

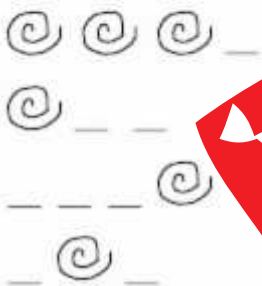

tó közepén állva

kacsint a Nap és
kacsint a leány
iszapból bajusz
hajon fűszál sár

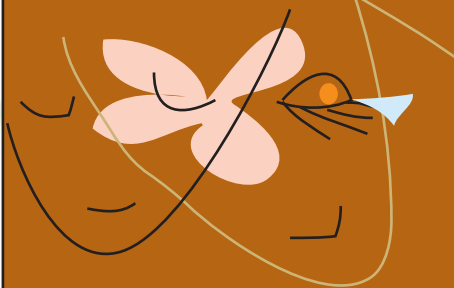
fekete arc
fehér arc
játékból is
nyár tavasz

most fogjuk meg egymás kezét

most hunyjuk le szemünket

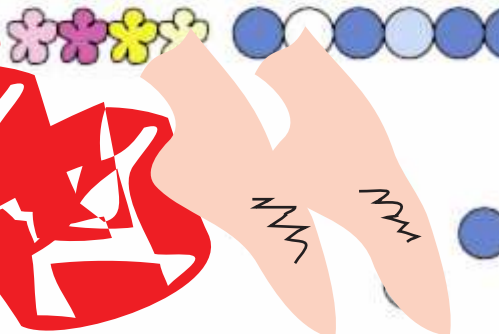
mesél a szék

most hunyjuk le szemünket

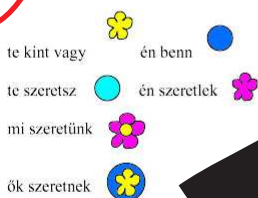
most ne csináljunk semmit

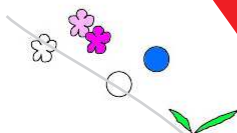
most

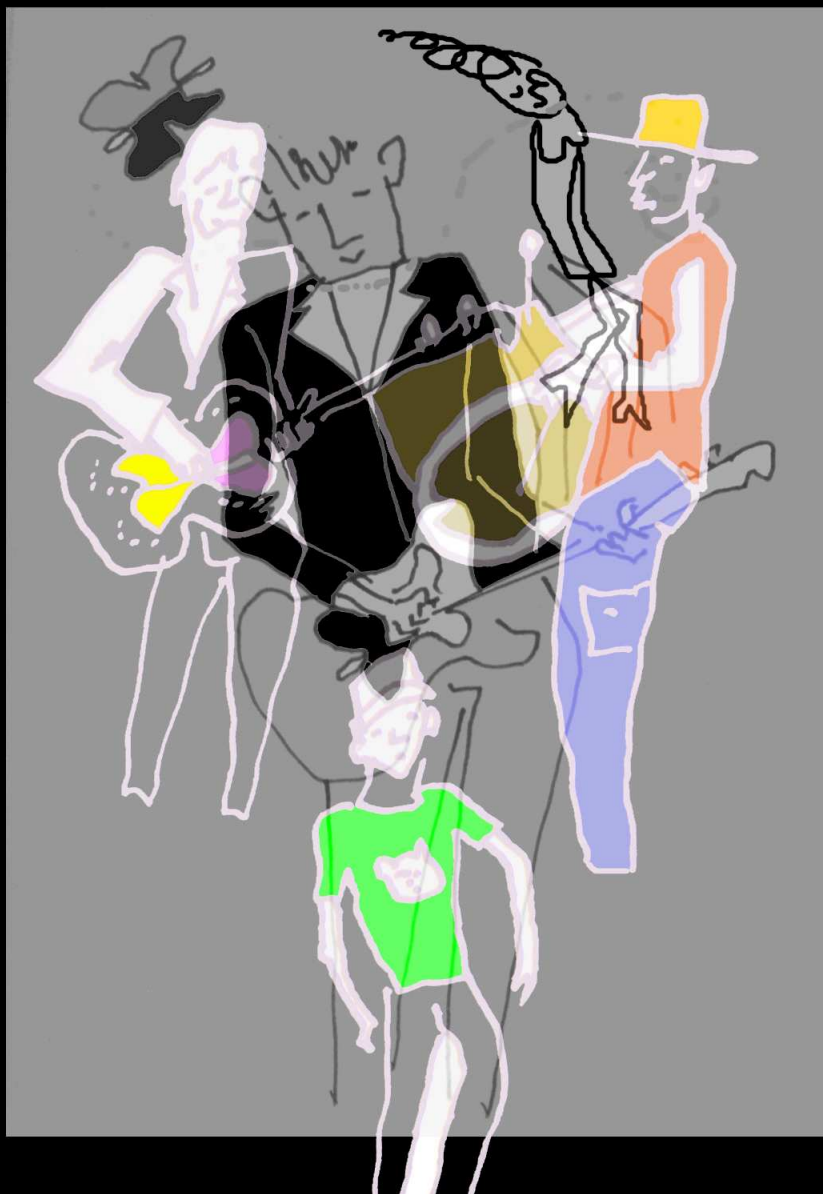
most hunyjuk le szemünket

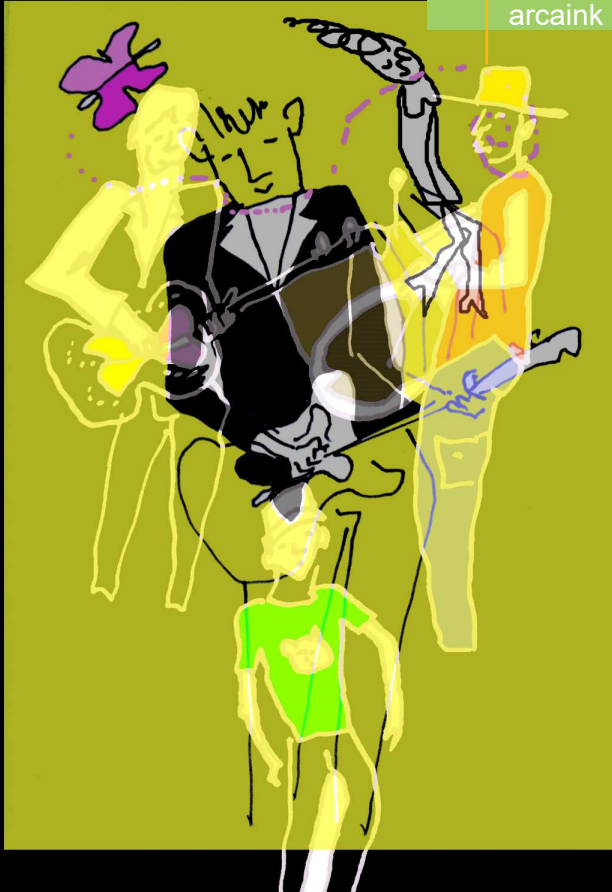

most ne csináljunk semmit

felhívás

bélák a gödörben, 2009

Mint akkor, 20 évesen is.

valamikori nyulacska naplóból. Szarvasbőgésre várva

Mackó jó. Mackó szerepeket játszik. Mackó időnként eljátssza önmagát. Aki más, mint ő, maga. Mackónak csak a szája jár. Mackó sokat akar. Mackó sokat vár a világtól. Mackó soha életében sem élőlényt, állatot, embert nem bántott. Mackó jó. Mackó azt mondta, muszáj volt, különben nem érjük el a járatot. Mackó, ha akarja, megállítja a világot. És különben is, mackó elhiszi amit mond. Mackónak meggyőződése, hogy az nem ő, de mégis kell, hogy az is ő. Hogy legyen aki megmondja. Különben a világ sohasem változik, mondja. S hogy nem volt fehér a szája, és az arca. Azt mondja, én tévedek. Ő játszotta a szerepet. Hitelesen játszotta a szerepet. 12 és fél óra út éjszaka, teliholdkor az erdőben. Soha vissza nem térő alkalom.

Elárulom, féltem. Bőgés az nem, de volt csörömpölés, ág reccsenés, roppanás, sötét és fényfolt homályában átszaladó szarvas. Csendek. Hatalmas nagy csendek. Mackó nem fél. Mackó mindig jól alszik. Mackónak nagy a lelkiismerete.

régi idők. ahogy az idő megfordul.

s hogy ennek is lőttek: nyúl!

tisztázzuk, csányi egy kicsit rászédett... egy kicsit persze, merthát ugye a babonák napja, ráadásul csütörtök, persze, de azért mégis ugye... mentségem hogy közben jól elkalandoztam, s így ahogy keverte a saját szöveget, nem-e összebogozódott a juhászéval. na mindegy, legalább van akit rászédni, nemigaz? aztán úgyis, nem-e jobb így, mintha sose jöttem volna rá. mert időnként becseng a fülembe ez az. és hát vannak azért megvilágosodások. de ezt az összemosást csányinak sose bocsátom meg. gondolhattam volna, úgy csillog az a huncut szeme... örökké úgy pislog, én meg persze mindent elhiszek. nem-e mackónál is mindig utólag jövök rá, hogy rászéd. most aztán járhatok utána a pacsirtának is, ugye, szeretet, arcok, mindegy. s hogy mi tőle. a rózsaszín nyúlnak annyi. le se mossa már magáról a rózsaszínt. most már aztán végleg nem. Tádéről nem is beszélve.

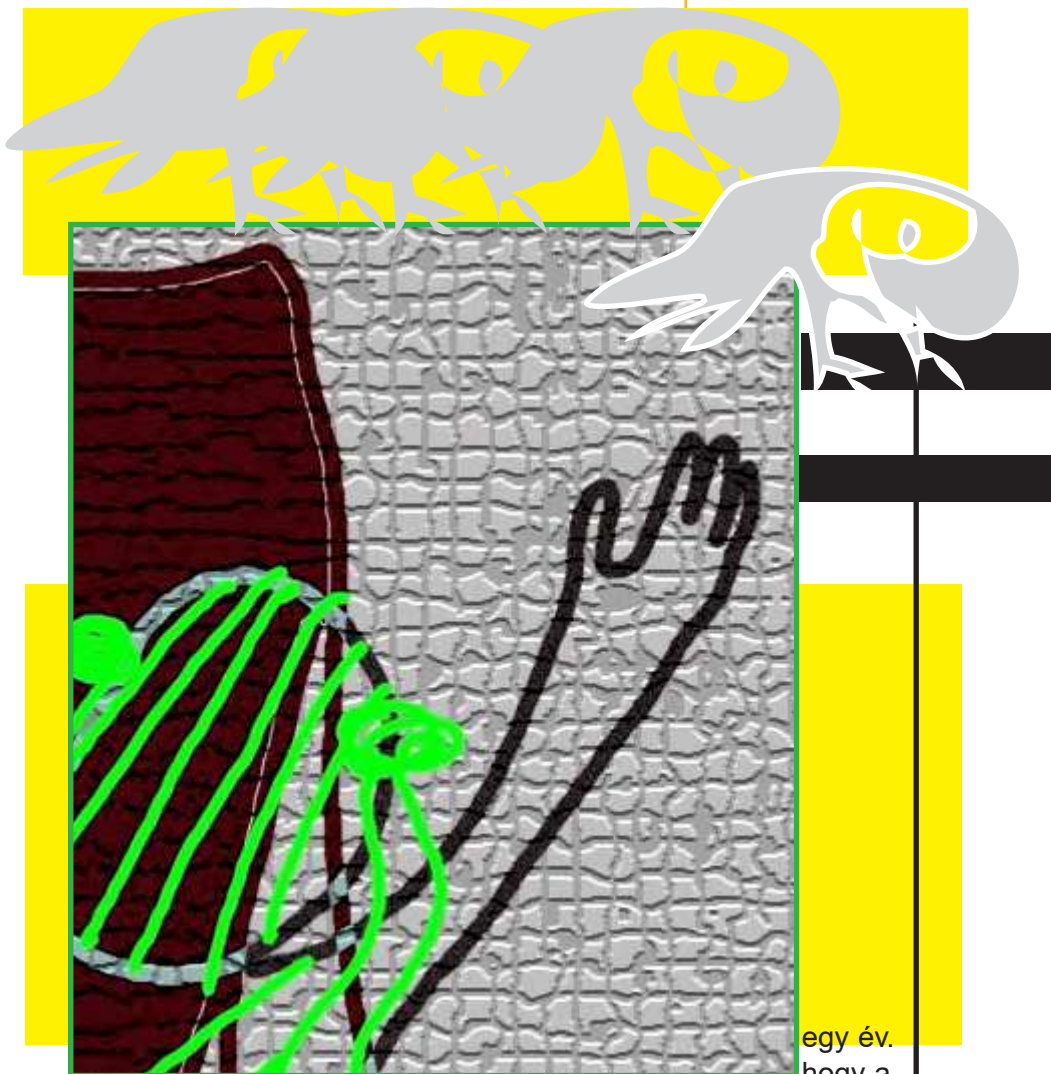
Ma büntetésből nem írok le egyetlen nagy betűt se! és csányit ezentúl örökké kisbetűvel!

most jut eszembe! mégis túljárok az eszén... de hiszen felvettem, éppen akkor nálam volt a kiskészülékem. úgyhogy csányinak annyi. most a lepel ugyanis szépen felfedődik. hiszen vissza tudom hallgatni. melyik részben, hol voltak a félrehallások. a kisördög azért mindig segítségemre... már nem is haragszom annyira. így hogy egyetlen részlet sem maradhat megfejtetlenül. még az is kiderülhet, csupán saját fényemtől

voltam elájulva. azért ennyire gonosz ne legyek. talán mégis megbocsáthatok csányinak. és még az is kiderülhet, ő se hazudtolta meg magát. merthogy mégiscsak ott volt a tudós hang. az ember mellett, vigyázatosan, kellő távolságtartással (de ez most elhagyható), becsomagolva.

ezt a cicát ma reggel a többiektől félreesve, kicsit távolabb találtam. olyan volt, mint akit félrelöktek. felveszem, de hiszen igen, ez az a cica. abból az időből. régen nem vettem kezembe. volt idő, hogy el akartam tüntetni. csak ne a játékok között. egyáltalán azt akartam, hogy ne létezzen. aztán mégse volt szívem. ő is csak egy kis plüss állat, mint a többi. ma megölelgettem. olyan meleg volt, ahogyan rásütött a nap, néztem a zöld szemét, meleg puha testét, akárhogy is, szerethető, konstatáltam.

egy év.
hogy a

babáknak valóra váljanak álmaik.

9 babaruha, 9 szárny. ennyi időm van mindezeket megvarrni. különben a babák nem lehetnek angyalok, és magam is elveszek.

a babáknak repülniük kell.

?

tejjel áztatva

nem vagyok már szerelmes hiába

emelt fejjel járok a világba

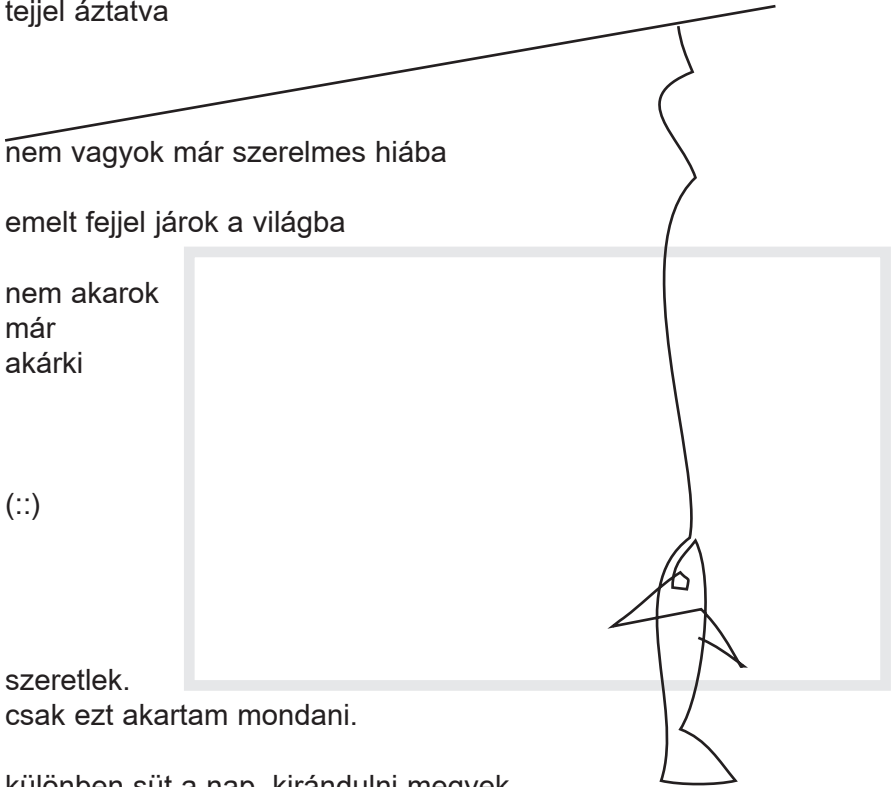
nem akarok
már
akárki

(::)

szeretlek.
csak ezt akartam mondani.

különben süt a nap, kirándulni megyek.

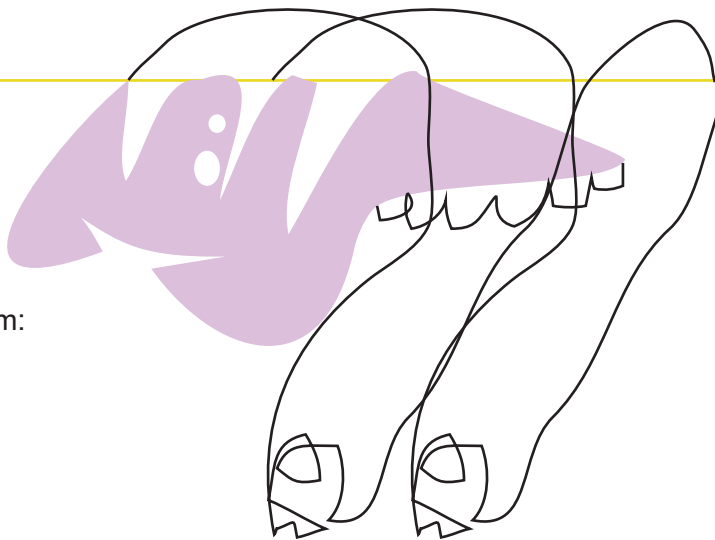
homokba fénybe esőbe

árnyékba
fúrom fejem
csak hogy ne

hogyan magyarázzam:

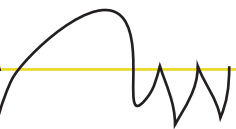
az Álomlovacskát...

mit nem adnék, mackó ma boldogan jönne haza
és mégis

Itthon vagyok

valaki más, csak egy emlék

Senki vadászat lezárult, – bementék a rádióban.

Egészen megnyugtató, hogy végül senkit nem kell szeretni.

Úgy kezdődött, hogy

– hordtam a kabátot, amit tőle kaptam. Értem tőlük, de ez már egynek számít.

– a cipőt,

– a csizmát

– csizmákat, mikor melyik, ugye nadrág, idő függvénye, s a szoknya

– melyik kabát, legutóbb a csuklyásak, de azok közül is válogatható, mert van amikor kicsit hideg, máskor nagyobb, értem a súlyosabbik, de ez is fordítva, mert a látszat csal. A melegebbik a pihesúlyú. Frászt. Tessék ezt igenis nagybetűvel írni. Hideg mint a nyavalya. De a kabát, a kabátok mind melegek. imádom. Gondoltam volna-e korábban, hogy még a tél sem elviselhetőbb. Iszonyú könnyedén, csakúgy lebegve mentem a múlt nap is a postára a kemény szél. Kinyitottam, na azért olykor bezározva a kabátot, mégis volt hogy belül fűtött a melegség. Mert a napot azt sikerült testembe zárnom. Persze a szél csak tolt (tombolt is, de ez mellékes, aki se nem hall), s ha szembe is, szinte behunyva, sétáltam sötétség nap küszöbén. (küszöb nélkül* valami fényötét sávban. Most is csakúgy lazán, akárha föld felett. A gyerek valahogy eltűnt közelemből, lett nő, a férfiak is szembenéztek. De én nem láttam. Egyiket sem, mert olyan jó volt a

szélben csak és kizárólag magammal. Végre. egyedül.

– de az a kedvenc, na arra a legbüszkébb vagyok. rövid az ujj, és trapéz, alóla kilóg a kicsit hosszú lilakékmályva pólóm, az is trapézan. Amiért büszke, és most tényleg a legbüszkébb, ezt már fokozni sem, hogy először történt. Álltam, körülöttem család, értem a pót, a helyettes, mindenki, hogy:

– de hiszen ez? egyáltalán és hogy képzelem? A másik, vagy ez..., de leginkább is ezt. Legalább szép. Aztán ő mosolyogva, kikacsint, hogy azt veszi ami neki tetszik. És ez valóban ő. Először. Sem először sem másodszor, senkisé. És ahogy hirtelen nézem, valóban beszélték szemei.

Ezt a kabátot szeretem azóta is. a legkedvesebb. Csak mert rövid, csak mert éppen a testemhez. Hogy kicsit csámpás... hát választhattam volna-é a tökéletesebbet.

Hogy a zárójel a *. Tudhattam volna. a két zárójel. Már megint hazaérkezem.

De hogy miért akartam, hogy x anyám legyen—xx persze, de ez más, hogy apám. Mindig idegen apákra, anyákra vágyni. Ez is valami complex és multipéés, értem multiplex. De az a rég, az emlék. amikor még göndörded szőkén ültünk ölben, fehéren feketén.

tenyényi magocskák3ból, hiábapróba

Szemszög kérdés, avagy többszemszög

Mentség-e gyermekként.

Kissé zavart vagyok, távol magamtól, arcomtól. Pedig tapintani

lenne jó, letapogatni, pórusaiban érezni. Hogy lehet-e teljes emberként (értem birtoklással) létezni ezzel a távolságtartással. Ahhoz hogy képek is, megszoktam már a képeket, csoda-e, szét kell szórnom magam. Nem tudom, ez mennyire segít a dolgok kézbentartásában. Hogy vagyok valahol én, vagyunk ketten, és valahol mi, többen. Azt hiszem, egy egészen új élet. Felnőtt lettem. Ez a nyár különös nyár volt, a legkülönösebb, ami velem. Kijózanított.

mind szeretünk

most már csak a sapka, a sál, az elveszett cipő...

Azért még mindig érzem néha, hogy az írás árulás is. Vallomás. Nekem, nekünk, neked. Mostanában van, többször, hogy ezt

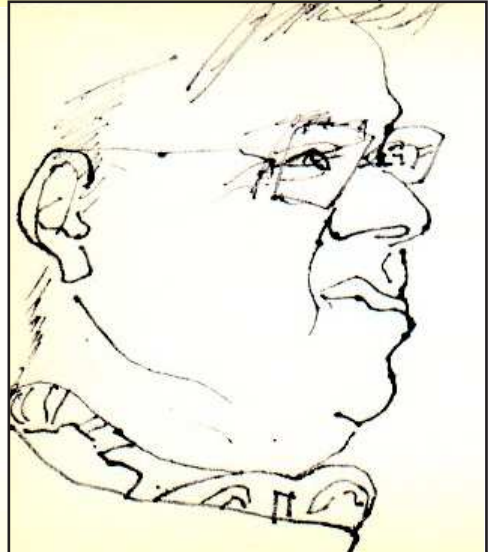

érezem, vagy éppen hogy nem érzem. Magammal, másokkal. A gyermek, az ördög, a szent és a nő. Éberség, lelkiismeret.

Ha valóban jó ember lennék, hazautaznék, apám mellett lennék. Reanimálóban három nem működő szervét próbálják

menteni. Megmérgezte egy halkonzerv, és három hétig nem ment orvoshoz, míg már nem tudott felkelni. De valóban a

halkonzerv vagy a műtét maradványa? Vak-bél. Addig, míg csupán szemünk vak, egészségesek vagyunk. Hiszen birtoklunk egy világot. De amikor a belek, a hús-vér sorvad el, nincs esély.

Engedd meg naplóm, betegyem ezt, ő úgysem...

„Előre siratni,

Akit később is lehetne.

Meghalni azelőtt,

Hogy muszáj lenne.”

kezs

arcaink, hogy mindig új nap íródjék

A38 szeptember5, Joe McPhee Quartet (USA)

Barátnők"-Cseresznyésklub Márton Lászlóval, 2008 szeptember
16

tenyérenyi magocskák3ból, újrapróba

Jó reggelt naplóm! Nem tudom, örülsz-e nekem. Sok idő telt el, változtunk, változtam. Csak egyvalami nem változott, hogy én és te maradtunk. Megmaradtunk.

Amikor a provokáció is már nem fentről, hanem lentről érkezik.

és én is mertem még köszönni. a pénzek. Igen, emlékszem. Az érmék. Amikor még értek. Rézsárga apró csörgő játékok. A pul-ton. Amikor még sorban álltunk. Várakozva, hogy eljön egy másik, valami más, jövő. A posta, posták, sárga csekkek. Semmi sem változott. Ugyanúgy állok a pultnál. Talán a mosoly. valami Múlt, az eljövendő. szeretném odaajándékozni a mosolyom. Egyetlen amit még szóltan, némán tehetek. Szeretettel.

a szavak, persze, más... beszélni. a remény. hogy egyszer szavaimból lehetnek angyalok. addig is, marad a fény, ami még életből.

bármilyen lépés fölösleges. még csak kezét sem emelni. Ahol nincsenek régiek, és nincsenek újak. esély. integetni.

Most bemutatom az érmécskéket. SzürkePepita nyuszt magam varrtam. Nem tudom mikor, régen. Nem olyan nagyon rég, talán úgy 6-7 éve. Ajándékozni szerettem volna, talán éppen Jankának, erre sem emlékszem. Csak arra, hogy végül itthon maradt. Rongybaba. Szedett-vedett maradványokból. Hogy mutatott volna Janka kezében. Vagy inkább mert megszerettem, de magam előtt is titkoltam, aztán kifogásokat találtam, hogy biztos ezért meg azért Janka nem értékelné. Pedig egyáltalán nem bizonyos, hogy nem értékelte volna. a már-már rózsaszínbe

hajló hosszú fül kutya, meg a papa mackó, s emlékeim szerint a pirosruhás baba, hajléktalanok voltak. egy erdő szélén találtuk mackóval, aki a sárga mackó bal szélén, a barna fülű, kicsit szürkésedett idővel, na ő egyetlen a babák között, aki egészen a gyerekkorból, meleg otthonból, nos együtt hazahoztuk, megfürdettük őket, jó sok habos vízzel, ahogy szerették, amikor még őket is szerették, és nem dobták ki a városszélre, kukás szemét közé. azóta itt vannak társaikkal. A csokibarna mackó, ő a frankfurti mackó, is több mint 10 éve itt, talán éppen 14. igen, már egészen kamaszkorú. Ő az első, a gyermekkor emlékeit hordozó legelső mackó, aki az esőben pusztult majd 40 éve, aztán most egyenesen itt, hogy a többi baba közt lehessen, feltámadt. Egy fonott kosárban érkezett, egészen különös kosárban, ami ugyancsak frankfurtból. De mivel múltból jött vissza, kortalan. Ideje nem földi időhöz mérhető. Így aztán könnyű mesélni neki. Ő a legpuhább, legpihesúlyúbb a babák közt. Tulajdonképpen nincs is súlya. És nem beszél. Valamilyen más adapterei vannak, ismeretlen, mert az információkat, mindent amit hall, képes kezelni. Rózsaszínfülű, talpú, orrú fehér-szürke malacpofa, rejtély. Ha jobban megerőltetem magam, ő is a hajléktalan babákkal került hozzánk. Csak összetévesztettem korábban a kicsi barnafülű mackóval, barnamackó öléből. Mert kicsi mackó, aki kicsit kutya kicsit mackó, a szeretetből érkezett hozzám, ajándékba kaptam egy igen kedves lánytól. Kollégiumi társak voltunk, szobatársak, mindvégig kicsi mackó volt a hálótársa, aztán egy napon enyém lett. Most ott van ő is babák közt. Amikor kaptam, olyan illatos volt. amikor velem aludt, olyan emberszaga lett. Vagyis, igazából az én szagom. Mert mackónak is más illata, anyámnak is más volt, nagyiéknak is. Már nincs szaga. Zöldszemű macskatigris bébifü pedig, ő egy egészen kegyetlen időszakban lett lakótárs, amikor legszívesebben nem kívántam volna. sokáig nem szerettem. sosem aludtam vele. És akkor végül bemutatom magamat, már szinte kívül a képből, én vagyok a zöld macska, tehát nem vagyok baba, cicának nem elég cicás, sem fiú sem lány, tehát egészen se nem ember, se nem állat figura. Farkammal betakarom a babákat szépen sorba. Végül az egyetlen ember, aki szintén nem egészen ember, ő a

sárga napocska, azazhogy napocska is meg ember is, hogy sose legyenek a babák fény nélkül.

csak a kislány hiányzik, meg a rózsaszín nyúl. valami varázserő. a zöld macska, zöld szem. mert minden valójában a kislánytól kezdődött. amikor érkezett, felfele, lépcsőkről. amikor még nem voltak rossz idők. aztán van még egy tévedés is. pontosabban egy jó megérzés. a pirosruhás baba. mégiscsak van magyarázata az elbizonytalanodásnak. hiszen a baba nem is fürödhetett a szörmés állatokkal. mert a babát egyszerűen csak használtboltból vásároltam. magam választottam. megtetszett, akárcsak a frankfurti barna mackó. igaz, ő egészen új volt. hiába hogy svéd-mintás pulóvert viselt. ők ketten azok, akiket magam választottam társul. azért ez sem egészen. mert barnafülű sárgamackót is magam választottam, amikor már felnőtt, pontosabban emberré. de ez olyan bonyolult. aztán manócska is. valahol elbújik a babák között. igen. van a levegőben, határozottan valami különös erő. aztán van még egy ennél is furcsább. manócskából is kettő van. egy sárga, meg egy barna manócska. ez is csakúgy átalakult, egyikből a másikba.

ma reggel

Könyvünk kiadása. Kompatibilitás problémák: vagy a megálmódott, kikísérletezett papír nincs, vagy a nyomda dolgozik más méretben. Végül előbb-utóbb összejön, talán még ebben az évben kiadatik.

Kiadványszerkesztő tanfolyam, egyre szigorúbb szabályok, vizsgák, akárha egyetem. Teljes nyomdaipari ismeret, könyv-, kiadványfeldolgozás.

Ma reggel 10 óra, Kőrösi Zoltán, litera új főszerkesztője ugyanarról a felnőtté válásról beszél, cél, mint én a tegnapi beírásomban,

xx

Ül a hideg padon
 Hajtókáját behúzza
 Eszébe jut az erdő
 Amikor a sötét éjszaka
 Földön kuporodva félt
 Hogy felfázik
 Nézi a levelet
 A sorok mind rosszul feküdtek
 A betűk
 Ereje sem volt
 Végigolvasni
 Fent hirdették a precizitást
 Hogy a kiszámíthatóság
 Egyenesen arányos az
 Őszinteséggel
 S hogy a kölcsönös megbecsülés...
 Vagy hogy a bölcsebbek szerint
 ...de ekkor már elaludt.
 Álmában
 beúszik még
 párja arca

ami bennem zajlott. Azt hiszem, összenőttem, együttgondol-
 kodom a literával. Szeretem a literát, a dokkot, a centrifugát,
 versíróverseny, tollinga, JAK...akik az utóbbi időkben mind
 adtak nekem. A dokk szült meg, a litera tett felnőtté, a centrifuga
 elfogadott gyermekként, nőként, élőként, halottként, a versíró-
 verseny vigyázott rám, táplált, majd elhagyott. Több mint
 szeretet ez, szerelem. És akkor még ott a JAK, a rejtély,
 Íróakadémia maga színesség, gazdagság, önzetlenség, ELTE
 sokszínűség, titokzatosság, érzékenység, tollinga aki kiemelt, s

mind kik önbizalmat adtak, ... valahol apacuka, figyel, nem tudni mi takar.

„lélek test utáni vágyódása”...teremtésből, bűnből...”szívünk jézuskája”...”valós tárgyából adódó igazság más”...”isten nem a teremtés, hanem a cselekvés”... „egy vonalat hagyott, amire hasonlít az én” (elejtett magok Borbély Szilárdból -ugyanez a reggel)

s hogy Németh Gábor írni szeretne... (még a 16.-i estből)

csendek, percek

két napja semmi hír. csak az üresség. egy fiatalos, állandóan ugrabugráló, sosem megnyugodó test amikor néma. csak ne kapkodás. történjen valami. mert sosem gondoljuk komolyan, hogy velünk is megeshet.

valami kezdőbetűk, lila fekete

Dorka szerelmei. zöld a zöldben.

A fehér mackó és a rózsaszín pizsama.
Megfelelések árnyékában

minden átköltözik egy

más világba.

A balettmozdulatok. Mindenből kivonódik egy kicsi fény. Hogy mélyebbek legyenek a ráncok. Nagyobbak az árnyékok. Szűkülő körben fehér sávok. Arcok kékben, fényben. A sárgák. Minden kivonódik amikor összeadódik. Szivárvány ködben. Fekete álmok. Minden mozdulat egy pontba vezet. Minden mozdulat egy pontból ered.

fehér blúz, fekete szoknya. Janka. vörös ing. gesztenye, barackok.

mindent csak jegyezni
még mindig semmi. telefonok is halottak.

Pannon Tükör. nem megfélemezni róla.

ma különösen nyugodt, kiegyensúlyozott voltam, más. az emberek is megjegyezték körülöttem. azt hiszem sikerült mindent kizárnom magamból, teljesen üres voltam, a pillanatnak éltem, és tettem dolgom.

talán az előadó, másik terem. nyílt, magas tér. közvetlen előttem akit hallgatok, nyugodt, ma különösen jó hatással rám ez a nyugodtság, visszafogottság, csend, mintha elveszne a térben, beleolvadtam vele a levegőbe, emberek arcába, testébe. mintha mindenki én lennék, mellettem, körülöttem, csak mos nélkülem. mindenki más van. kéznél voltam bármilyen kérdésnél. én is kérdeztem, amikor kellett. nem volt gond mint máskor, nem kellett előre gondolkodnom, hogyan is, mikor is kérdezzek. minden olyan természetes volt. ritka az ilyen pillanat. és ez ugye hosszú pillanat, egész fél nap. volt aki kérdezte szünetben most hogyan hogy ilyen más, felszabadult, nem tudtam a választ, bár magam is csak éreztem, nem is kerestem. semmi okom nincs, hogy más legyek, mondom, de valóban, különös, hogy ma olyan más. talán jó érzés volt megszülni a tegnapi írást, ezt csak gondolom, bár nem merem visszaolvasni, nehogy ne tetsszen. félek megélni is, milyen lesz. talán ez is abból az erőből. érzem a su-

gárást, ma legyen az fiú vagy lány, végigsimítottam arcán, vállán. a legfiatalabb fiúnak közben szemébe is néztem, szeretet volt benne, és én is adtam, akaratlanul is ebből a sugárzásból, viszont, szeretetet. szeretem ennek a fiúnak nyugodtságát, 22 éves, de van valami különös benne.

más mint a többi 22 éves. kortalan és nemtelen, miközben nagyon hagyományosan gondolkodik a nőről és férfiről.

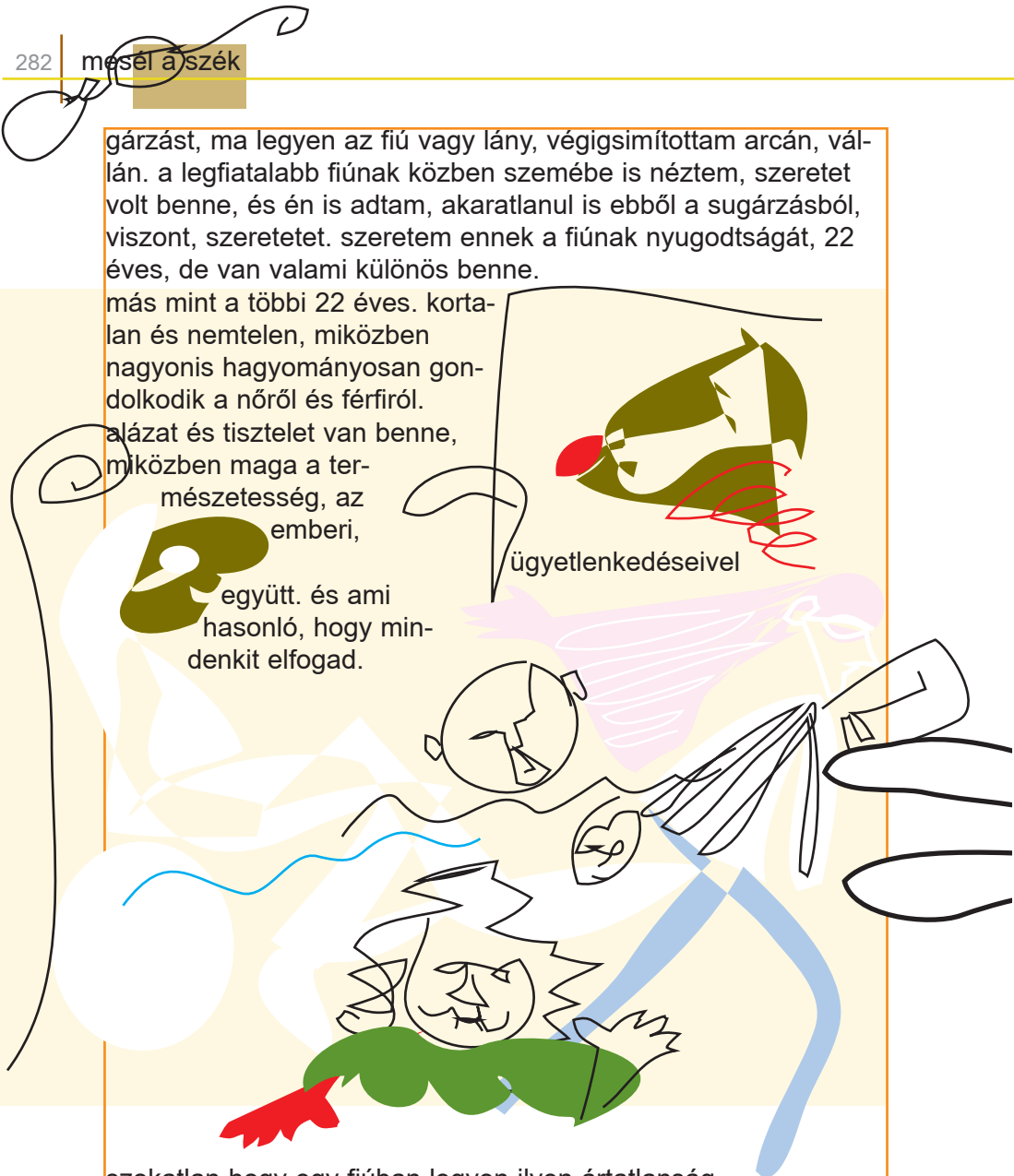
alázat és tisztelet van benne, miközben maga a természetesség, az emberi,

együtt. és ami hasonló, hogy mindenkit elfogad.

ügyetlenkedéseivel

szokatlan hogy egy fiúban legyen ilyen ártatlanság.

persze okos is, ravasz, ezt az oldalát nem ismerem, csak látom. nem ismerem, mert nincs közöm. viszont korát meghazudtolóan eszes, és lezser. van valami tisztaság benne.

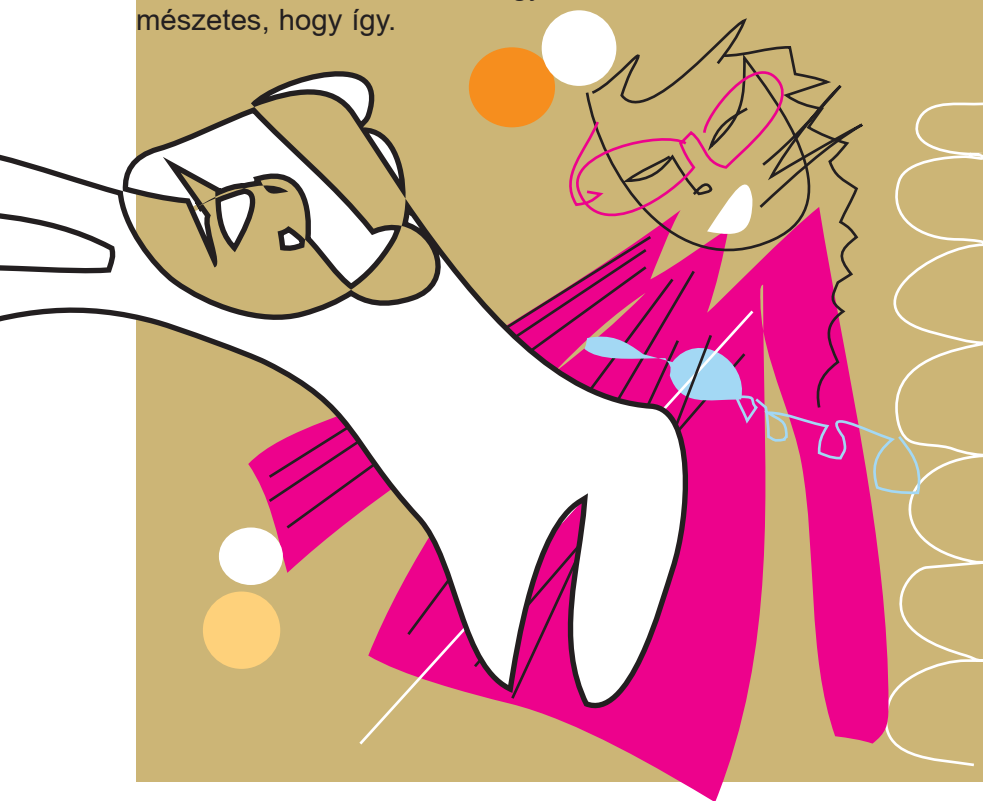

a fiúkkal különösen közvetlen, de a nőkkel is kiegyensúlyozott viszonyom.

hihetetlen segítőkészek voltak ma a nyomdában, illetve copy general, imádom hogy ott mindenki fiatal és tetre kész, teljes szakmai pártfogásra, eligazításra számíthatok, bármikor fordulok felé. legyen az fiú, lány. ezúttal fiú.

szeretem, hogy itt a tanfolyamon mindenki olyan emberi. legyen az lelkész, aki már nem lelkész, azazhogy lelkében lelkész, és cigarettázik, és emberi, de emberi a nyomdász, a takarítónő, szőnyegtervező, gyermeknevelő, a munkakerülő, aki mindenhez ért, és mindenkin segít, hogy mindenki egyformán ember. talán az önismereti tréning tette ezt, hogy mindenki mindenkivel így, talán mindent csak én látok így, talán mindenkinek ez csak természetes, hogy így.

még reggelről...

sohasem folyamatosan, mindig csak egyik pillanatról a másikra öregsünk. legalábbis amikor már észrevesszük. hogy egyszer-csak az ami rég, már nincs. hogy megváltoztunk. hogy az akkori vonások már nem ugyanazok,

ez másnál világosodik meg először, aztán egyszercsak váratlanul magunk is... hogy hasonlítunk, megváltoztunk.

Csiksomlyó. valamikor 2000 körül, vagy régebb, vagy mégis innen, közelebb. beleköltöztem Szűzmária szemébe. tömegek álltak, órákba tellett míg sorra kerültünk, mackó emelt fel, hogy közelebb legyek a szoborhoz. kérni lehetett egy dolgot, ami beteljesül. én mivel nem

tudtam
választani,

kettőt kértem. azt hiszem, most azon az úton haladok. az elsőn. a másodikat nem szabadott volna kérnem. féltem, mindig féltem, azóta is, amiatt hogy egyszerre kettőt mertem, hogy telhetetlen vagyok, elveszi tőlem az első is. de azt hiszem, nagyon közel sikerült hozzá érnem, emlékszem teljes erőmmel szuggeráltam, hogy a fejébe költözzek. birtokolni akartam. beleolvadni fejébe. azt hiszem a szem. ekkor veszíthettem el a szemem. vagy éppen hogy egész lényem szemmé. egy óriás szem vagyok, aminek nincs teste. miközben élek egy másik életet, ami testből, szerelemből, kívánságból, hódításból, élni vágyásból. kétségtelen. a hiányzó szem. hogy akkor történt. pontosan éreztem, hogy belenézek a testébe. egészen beléköltözöm.

de a halszagú autó megijeszt. és hogy nincsenek szüleim, beszélt belőlem a gyermek. de ki volt ez a gyermek? hiszen nekem vannak szüleim, apám is anyám is akik örökké szeretettel halmoztak. nincsenek, csak jó és szép emlékeim. ha voltak is ami nem jó, azok is mind idővel csak megszépültek. mik ezek a folyamatos jelek? nincs átok, hiszen semmi okot nem adtam, és semmi okot nem adott más sem. meg kell fejtenem az összefüggéseket. de most nem. nem akarok gondolkodni. majd fejtődik ha akar. tartani akarom ezt az üres állapotot. a semmiben, testetlenségben lenni.

minden ami írásaimban, megtörténik?... olykor volt, hogy megálmodtam dolgokat, amik megtörténtek. közvetlenül az álomból. egyszer apámról is megálmodtam, és amikor a telefonban mondta mi történt, vagy inkább én mondtam el neki, mi történt, akkor számolt be, hogy megtörtént.

Kántor Pétertől kellene kedvenc verset választanom. többször jutott eszembe, ez is jelenthet valamit. de az időt sosem én választom meg. Tandorit is elsőnek választottam, és első lett. jaj most látom, de hiszen eltűnt tandori is. a semmi kéz. istenem miért tűnnek el az emberek. félek.

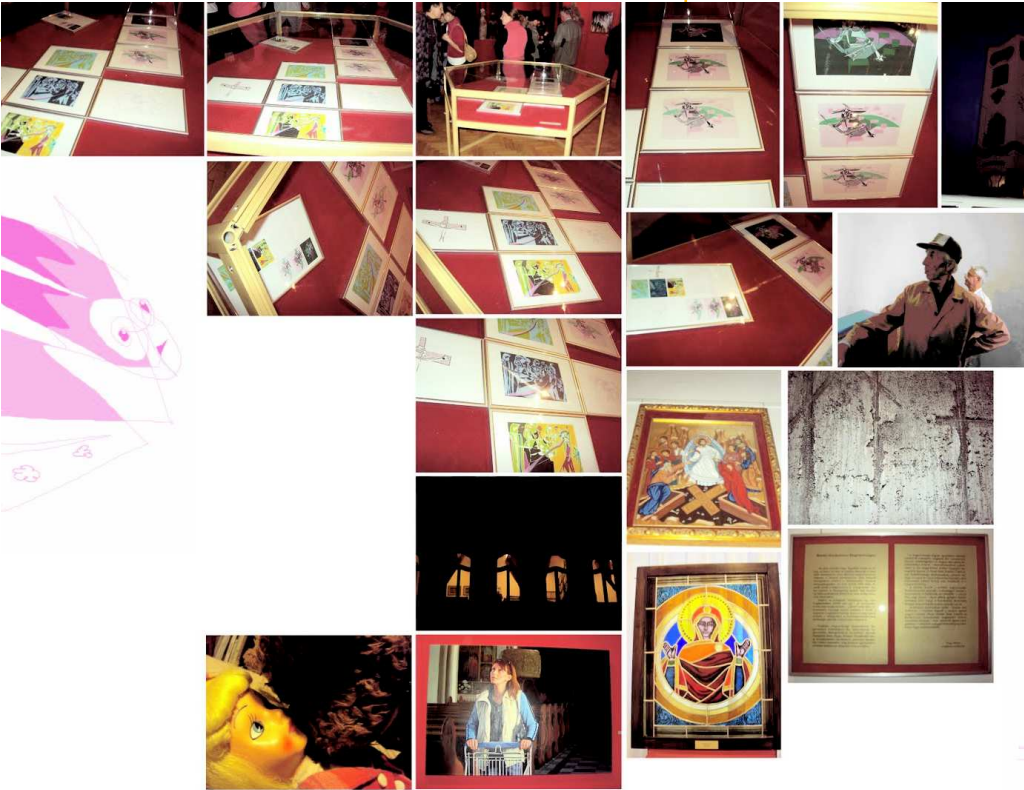
azt hiszem kezdeni kellene majd egy egészen különös naplót. csak tudnék magamhoz elérni. érkezni. azt hiszem a tenyérnyi magocska egy egészen új fejezete lenne. valami más. nem is magocska, nem tudom. egyszer eljön az idő. valami aminek folytatódni.

jaj, és ma el kellett volna menni felolvasni, Kolibri...dehát semmit nem választottam, nem jutottam magamig. talán már nem érdemes menni se. úgyis késnék. sokat késnék.

módosítanom kell a bejegyzéseimet. a felnőtt ölni tud. az ember ölni tud.

(cím nélkül)

a csöndnek is ára

apámat mentő vitte hétfőn reggel Marosvásárhelyre, úgy tűnik, holnap már beszélhetek vele. azért jó egy fiútestvér is kéznél.

0040.....

az van hogy tenyérsnyi magocskák valami szent hely lett, nem merek beírni. (próbálkozni.) az is meglehet, kítaszít saját naplóm. lehet hogy már nem szeret. de az is meglehet, csak mély álmra szenderült.

apámnak hangja van, de szervei nem működnek. ez is különös. még nem tudják mi a baj, de ő úgy érzi gyógyul. hogy már korog a gyomra. csoda-e, apámról van szó. 100 év múlva a sírból is kiszól. na de kinek... leszünk-e még akkor. a sepsiszentgyörgyi kórházban 5-6 fokos kórtermek, fűtés nélkül. nem csoda, ha egy

amúgy is leállt szervezet ráadásként tüdőgyulladást kap. apám szerint az snapsz, semmi. értem én, a semmihez képest még az is valami. marosvásárhelyi kórterem jó. anyám szerint minden másképp. mármint hogy apámmal. de nem tudom megkérdezni.

üzenet

...írni a hófehér hatalmas buszról, ami egyszercsak váratlan megjelent, akár egy óriás. pontosabban beúszott a megállóba, mint a hajó. a sofőrrel, amelyik megkérdezte, diák-e. a visszahőkölésről, mikor magamat pillantottam meg, hátulról. a lényegről, ami nem a látszat. hogy akkor a vizualitás, mi van a szemünkkel, és sok más. szemfényvesztés, érzéki csalódás... a csonkakéz, a fejnélküliség, mert ugye kéz, láb nélkül csak csak,

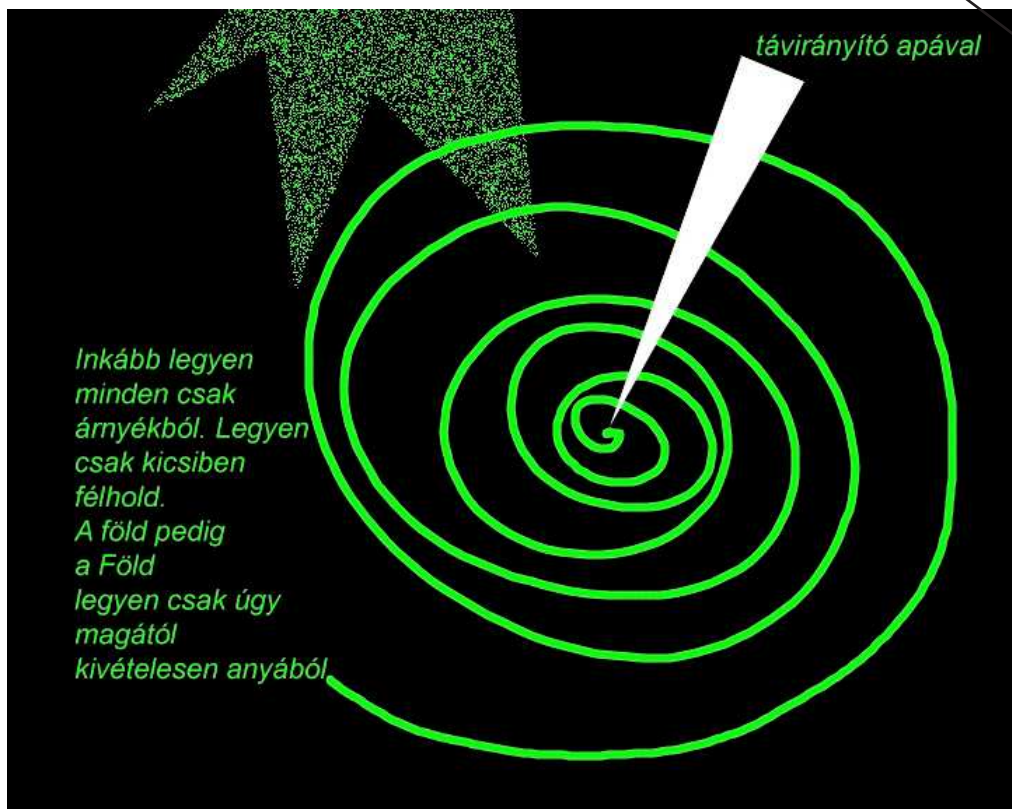
de fej híján. a köpenyről, kék világosság, az aranszegély,
amikor a fák között villan a nap, a szágundás, hogy miért vakít a
nap, ha szembe nézünk. a képernyőről. hogy miért villog az
erdő. amikor olvasom a sorokat.

mert mi van, ha maga a kerek föld az isten. de legalábbis amit
keresünk. és benne állunk. rajta. csupáncsak ezért nem vettük
észre. mert
mindig csak felnéztünk, hiú
ember, amikor csak le kellett volna. a
nap. minden lehetséges. a kör. nappal nem látunk a
szemünktől. mert ugye isten is hibázhatott, ha ugyan mond-
ható hibának. ő is csak gyakorolta a mozdulatot. Nap. Hold.
lehetséges, hogy minden a körből. körben is kör. négyszögekből.
csillag. sok kicsi fény nagy fényből,
hogy legyen valami tökéletlen a kivágott
tökéletesből. lehetséges, hogy Isten csak játszott velünk.

próbára tett. képesek vagyunk-e túllátni önmagunkon. talán igen, a vörös ördög. tudhatott valamit. elhalkuló vulkán. ahogy magába roskadva nézett feketeségben. s a szemek. ahogy világítottak. Hold. Nap. minden olyan aprónak tűnik a vakító sötétségben. fény és sötét. amikor a körben összeér, villan. ez a kisülés maga az örökkévaló pillanat. ez a pillanat maga a tökéletesség. tökéletlenségben. pokol. ahogy mi hívjuk. ahol meleg. mennyország, fény, fehér, hidegek birodalma. győztesek, veszteseké. a szürke fény, halovány... rejtély. de a sárga, mosolyban, titok rejtve. fehér. mégiscsak szembe nézünk. köszönve napnak, arcnak, árnyékból. múlt az eljövendőség. ami lesz, nem volt. sok kicsi fény, sok kicsi árnyék. rózsaszín, sötétből. Hold. nappal szemben. zöld a zöldben.

1esek

csak azt akartam mondani naplóm, szeretlek. még képes leszel

és megjelenesz nekem.

hiába írtam be. tenyérnyi magocskák3 nem enged. esetleg próbálkozni lehetne tenyérnyi magocskák1-el és 2-vel. hátha azok engedelmesebbek. de most békében hagyom őket.

szeptember 27, apám születésnapja
arcaink titok

nyúl aki elfelejtett repülni.....pedig igazán, igazán **csak az a dió** volt kemény. amikor süt a nap, minden dolognak hatalmas az árnyéka.

(arcok, mik rajtam változtak)

Anyu, megváltoztattad ugyan a világot, de kilöktél belőle.
Kineveltél engem, anyu. És én szeretlek.

-

Van hogy a rendszer felbomlik. Következtetés, az írás csak azokkal az elemekkel játszik, hagyja működni, melyek beleil-
lenek a koncepcióba. A többi kimarad. Az írásnak tehát saját valósága van, automatikus szelekció. Ez a koncepció egy pon-
ton már közelít a fikcióhoz. Az olvasó viszont beazonosít,
értelmezéséhez szükségesek a konkrétumok, sémák. Az ember
elsődlegesen sztereotípiákban gondolkodik. Logikája saját maga
felé hajlik, mi több, szereti magát jól érezni. Kívülálló, vagy bent
vagyunk a képben. Eszerint nevetünk, vagy azonosulunk, illetve
nevetünk és azonosulunk, játék-e avagy szomorú a végered-
mény. Jól esik kívül esni a ponton, a nevetés felszabadít, mi
több, terjed. Ez a humor alapelve. Mindig azon tudunk nevetni,

ami nem áll közel hozzánk. Családtagunkon nem szoktunk nevetni. Innen jutunk arra a következtetésre, hogy az írás tőlünk független, vehetjük, irodalom.

KÖSZÖNET AZ ÉLETÉRT

(2007 január 8, 16: 15)

Köszönet az életért.

Köszönet az életért.

Köszönet az életért.

Köszönet az életért.

LEHET HOGY NINCS IS MÁR MONDANIVALÓM

??????????????

(Új életért cserébe halál-----).

Lehet, hogy nincs már mondanivalóm.

(y)

Ma nem mentem kirándulni. A tálcámon ma reggel várt egy egészen sárga alma. Éppen olyan mint a napocska az etűdben. Jobban megnézem, a túlsó fele rózsaszín. Persze tegnap este kikértem mackó véleményét. Igaz, ha megkérdezném, azt mondaná, dehogy, csak véletlen maradt az alma a tálcán. Tulajdonképpen elvinni készült.

Ma megint nem mozdult nyomógombra a számítógépem. Meddig, a küzdelem. Amikor minden valóság.

U alakban visszahajlított kezek
amikor felébredek és magamba nézek, olyan mintha egy halottra emlékeznék. mostanában gyakran jut eszembe, hogy mindkét kezemet levágják csuklóból. aztán csak magam alá húzom a meleg ágyban, amíg lehet, a párnám, a takaró alatt, és szeretgetem a karom végén lágyan mereven visszahajtott kezeimet. mintha sosem akarnék kiszállni a testem melegítette ágyból. a szokásoshoz képest is legalább még két óra, hogy kikászálódok, ráveszem magam, kiszállni az ágyból.

szeress, gyermekem. ilyenkor kihez beszélek.

valami szerelem

jaj, csak szoknék le legalább kis időre a naplóról. igazán már szeretnék versekkel foglalkozni. napok óta ezzel kelek és fekszem, hogy mikor ülhetek már úgy, hogy a versek.

na persze este is Bergman. Liv Ulman, Őszi szonáta. hogy már megint nem véletlen, éppen a Nőnek lenni II cikket követően. sosem véletlen, éppen kivel azonosulok. mert itt is nem éppen arról van-e szó, mint esetemben. tiszta Bergman vagyok ebben a szövegemben. persze nem először látom, sőt, talán sokadszor, mint ahogy általában Bergman filmet. ha úgy adódik. mint most is, véletlen. mert mackó bekapcsolva hagyta a tévét, mint ahogy máskor is szokta. ilyenkor találkozom önmagammal a filmekben, interjúkban, hasonló. szóval küszködik anyjával, gyermeki daccal fordul anyja felé, anyja ellen, miközben örökké szerette, csodálta, testét, mozdulatait, lényét, hogy már megszólalni se tudott a fájdalomtól, remegéstől, rettegéstől, amikor pedig kérdezték. s bár mindvégig életében, gyerekként, kamaszként, úgy érezte anyja nem viszonozza szeretetét.

na és tegnap és a ma is hogy összefolyik. előttem az a nő a tanfolyamon ugyanazokban a ruhákban, szürkésbarna, az árnyalatok, blúz meg nadrág is, éppen amilyen színeket kevertem photoshopban tegnap este, és az előadónő éppen most írja táblára a példát, izeg-mozog, ezt is nem éppen akkor este írtam-e, ...lassan begolyóزم, ha minden stimmel. már behunyt szemmel fogok járni utcán, mert nem mindennel összefüggésben-e ami csak körülvesz.

na persze élvezem, hogyne élvezném. egészen csodálattal vagyok szerelmes önmagamba. ezt inkább húzzuk ki. a látszatnál minden úgyis sokkal bonyolultabb.

nembeszélve ha a söfőr is beteg

mert ugye vannak a valódi jelek,
meg vannak a szemekből szőttek.
ezeket különválasztani, egybe. a
szemeket.

most már jöhetne valami jó. nem, a teát sem szabadott volna. mi
lesz így. de azt a narancssárga színt, amelyiknek nem volt
szaga, sokáig nem feledem.

Mackó most kirándul. Még a Nap is rásüt arcára. Én vagyogatok. Mackónak meggyűlt a baja a buszsöfőrökkel. Idővel ez is elmúlik. Az a baj, hogy mindig nevelni akar. Az emberek meg csak élni. Hogy a söfőrnek az utasokért kellene létezni. Mint az orvosnak a betegért. De mi van, ha az utas is beteg, ugye, mert ez is megtörténhet. Na akkor jön a katasztrófa. Mert ugye a söfőr az nem orvos. Se nem jó, se nem rossz orvos. Egyik sem.

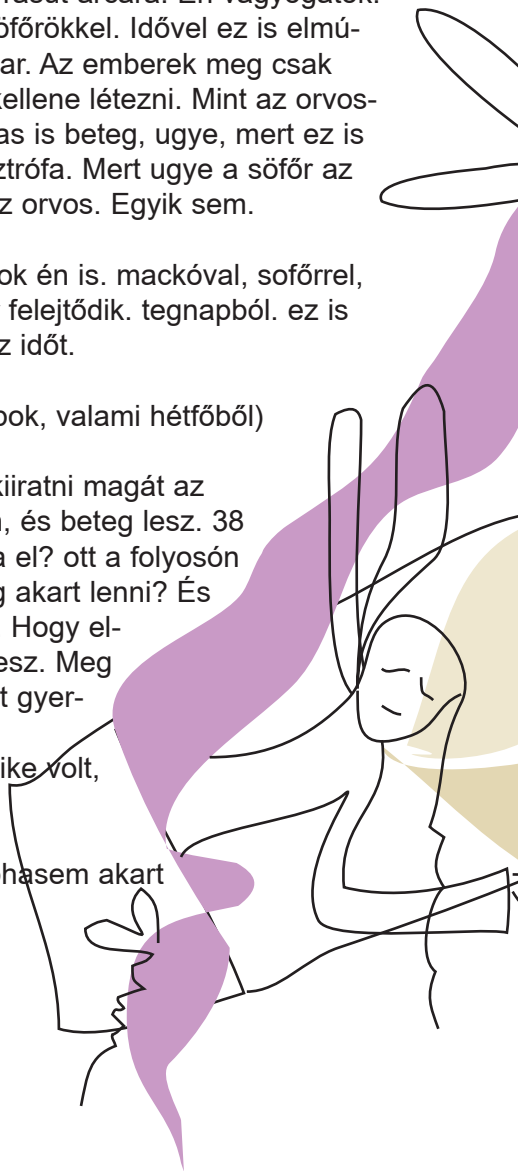
de ma már minden szép. ragyoghatok én is. mackóval, sofőrrel, utassal, orvos. szomorúság ilyenkor felejtődik. tegnaptól. ez is már holnap. helyre kellene állítani az időt.

.....(összevont napok, valami hétfőből)

Ezt nem hiszem el! mackó elmegy kiírtni magát az orvosához, 20 év után, erre hazajön, és beteg lesz. 38 fokos láz. Kérdi, szerintem hol kapta el? ott a folyosón a betegek között? Hát ennyire beteg akart lenni? És beteg lett. Azt mondja, megálmodta. Hogy elmegy az orvoshoz. És hogy beteg lesz. Meg hogy azt is álmodta, örökbe fogadott gyermeket. mondom, biztos, lackó az, a lemezek... nem, azt mondja, ez kicsike volt, de az biztos, hogy nem csecsemő. úgy 3-4 éves lehetett. Ez új. És kérdezgetett. Miközben sohasem akart eddig valójában gyermeket.

valami folytatásból

tulajdonképpen mackó nem volt beteg. úgy érti, nem betegebb, mint máskor. azt mondja, most aztán kellett

kifecsegni, az egész család összeül. hogy csak kipróbálta, milyen, mikor az emberek elmennek betegszabadságra.

iszonyatosan elviselhetetlen tud lenni, mégis nincs egy másik ember, akiben ilyen mértékig bízna.

azt mondja mackó, én úgyis mindig féltem a szüléstől. akárcsak az a baleset. másik időből. a meg nem történt idő. harmadszor után minden történetnek vége van.

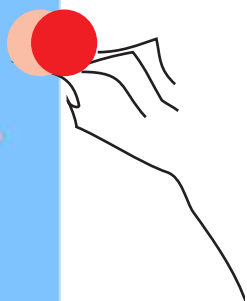
a negyedszer már csak erőtlen. régből. egészen rendellenes.

(én mindig mondtam, hiányzik belőle valami... de ez egy egészen más, történet)

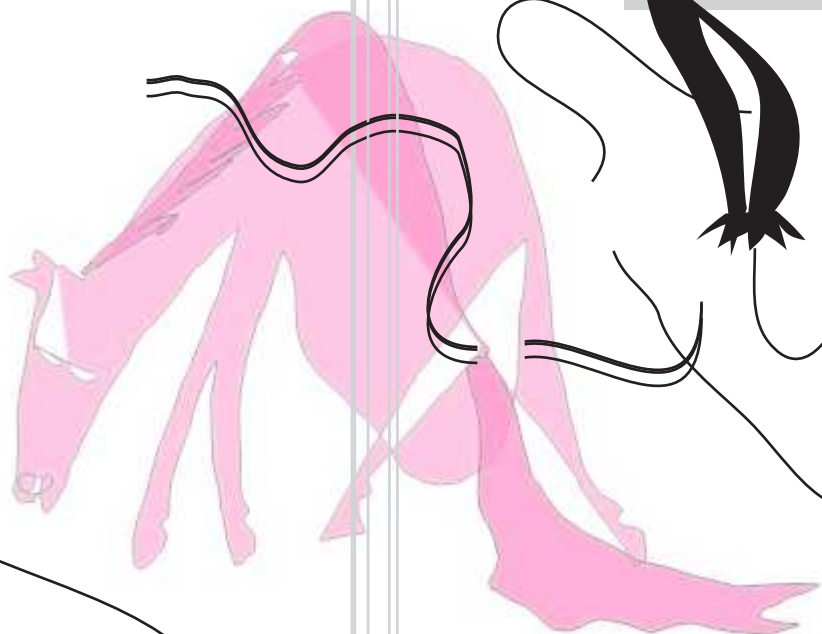
próbarepülés

végre valami vers

istenem, bárcsak valami jel... levegőt ír... találom a dokkon ezt a versem, van hogy amivel nem foglalkoztam rég, idegen, mintha

nem is én, pedig nem rossz, tartalmában valami

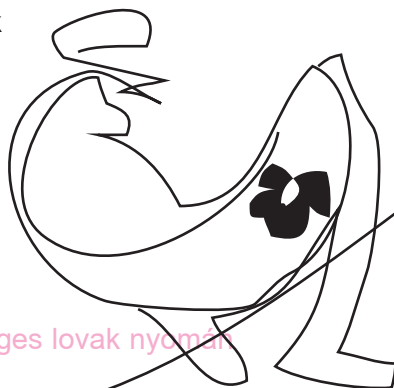
különös atmoszféra, mélység. jobb is hogy ilyen távlatból olvasom vissza. na és mégiscsak első, ami még nem kijelölve, láttamozva. talán ez is valami jel? csak szálna meg valami angyal. tehetném jó verssé. amit mindenki szeret majd. istenem, hogyan tudnám működő verssé tenni, hogy elvarázsolhassam vele a... (na jó, megelégednék néhány emberrel). a versíróversenyre csak jó verset szeretnék. szeretném leküzdeni azt ami rég, dokkon, hogy minden ami jön. hogy sok vers, amiben jó is rossz is. hogy csak jókat. talán akaratlanul is késztítettem testem erre a visszafogottságra. az sem volt véletlen, tüzetesen válogatgattam oda a verset. nem is tudom, talán volt egy arc előttem. hogy kinek válogatom. az én arcomban valaki másé. az ő szemével próbáltam nézni, amikor válogattam. talán mást, másokat is megérintett. azért még nem vagyok biztos a dolgomban. talán közel vagyok hozzá. de az önbizalomhoz vers terén még igen sok pótolnivaló...

amikor nincsenek csodák

...de emberek, vannak.
FŰMnek

becsey zsuzsa

A repülő ló

Kányádi Sándor Függőleges lovak nyomán

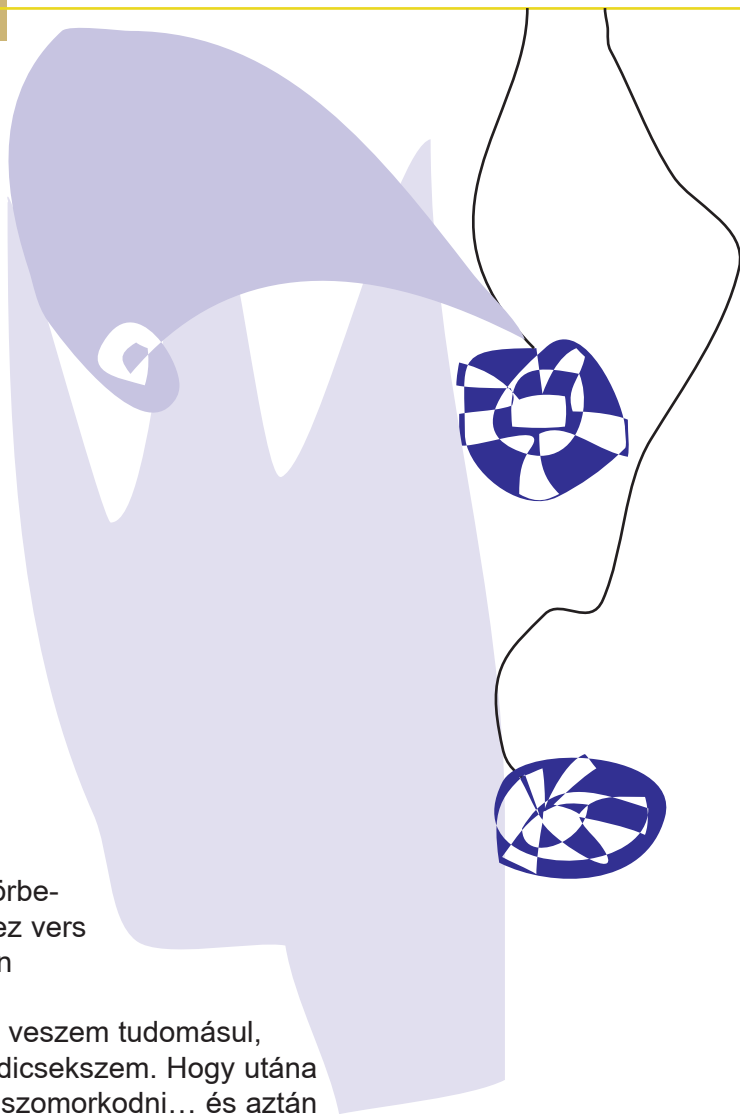
Mikor két mellső lába kihajlott
fellegek örömmódába kezdtek
Mikor tomporát feszítette
mosolyra fakadtak hitetlenek
Nyújtott hátsólába
egyensúlyt adott tartásnak
S a sörény, fej, hosszú nyak
ég végtelenén ringatott
Az est mikorra leszállt
két hátsó lába is ellenállt
Nézi nézi a Nap a Hold
hogy megtörténhet
egy repülő ló előttük
így összeeshet

S a farok

A farok még
végigsimít
fák hajlatán

A csokoládé cukorkás nő a házikóban rabul ejti a kíváncsi ámul-
dozó kislányt, Piroskát. Nem, nem piroška, csak ez a kislány.
Magsüti, a kislány pedig feltámad. Mennyi kislány, kislányból. Új
lány lesz, szép nő, zöld ruhában. Legyen így a mese vége. És
eljön érte a herceg, feketében, kékben, sárgában, vörösben,
mindenféle színben, fehérben. Elviszi magával, álmokon túlra,
mennyben paradicsomban
valóságban.

"2-ös arc körbe-
körbe" G-hez vers
reményében

Szomorúan veszem tudomásul,
igen, néha dicsekszem. Hogy utána
legyen min szomorkodni... és aztán
tovább, minden előlről. néha dicsekszem. szomorúan veszem...

Hajszálon múlik néha, hogy még vonal előtt tudjam tartani magam. aztán szerencsére eltűnik a vonal. Nem kell már tartanom magam.

úgy félek. úgy félek néha, hogyha kimondok mindent, nem szeretnek majd az emberek.

már nem sietnek elém, ha érkezem.

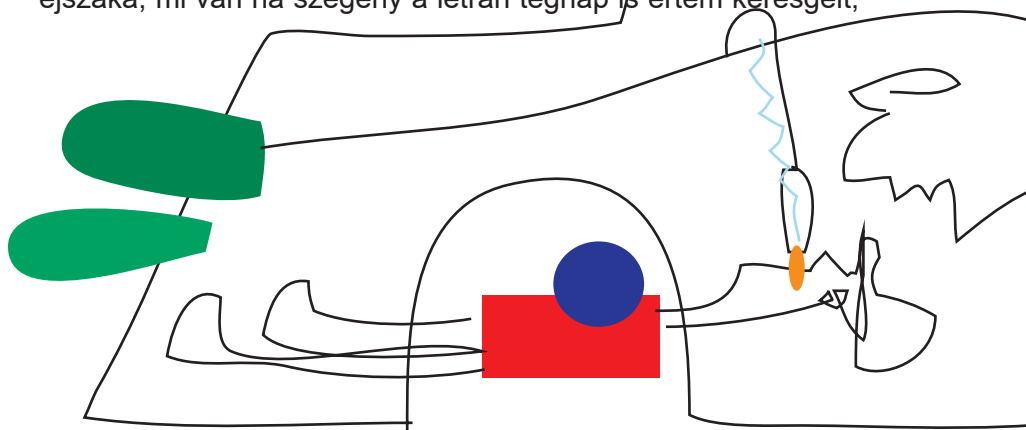
titokban pedig szerettem a rendőrautókat.
nem vigyáznak, nem fordulnak, nem várnak este a parkolóban.

tegnap megbántottam mackót, féltésből. de ő ebből is mindig csak a bántást. ilyenkor nem szól, elfordul, azaz hogy igenis szól, úgy hogy ne tudjak beszélni. hogy nem mondhatom el a dolgot forgatva minden oldalról. nem ad esélyt. csak a bántás. védekezik, közben a nagyakarásban nekem is elhal a hangom. pedig úgy akarom. nem úgy, a segítsé

mert úgy aggódom. mondtam is reggel, de lehet hogy éjjel volt, hogy egész nap csak rá gondoltam. de erre is csak legyintett.

meg kellett fordulnom fejjel lefelé az ágyban, ezt olyankor teszem, amikor sehogy sem sikerül elaludnom. engesztelgettem mackót, figyeltem minden mozdulatát, ha felébred, odabújni. de legalább jó nagyokat szuszog-e, elaludt-e. mert neki aludni kell,

reggel a munka. korán reggel, amikor én csak árnyékát látom, ahogyan kimozdul az ágyból, vagy az óracsergés, de van hogy előbb felkel, mint az óra. aztán általában mert nem nyitom ki szemem úgy egészen, hamar vissza is alszom, nekem a reggeli alvás kell, mert olyankor jó mélyen elalszom. tegnap csúfolódott, hogy igen, én kelek délben 11-kor, és előtte, csak dolgozz dolgozz, mondta egészen csúfondárosan, amikor ugye megbántottam, mert igaz, nem volt igazam, hogy ő állandóan a kis szabadedejében is elfecsérli idejét, folyton a könyvlistát nézi az internet ímélistán, több száz lán gördül végig, és hogy már annyi sok könyvet gyűjtött, a föld minden tele, és ő csak folyton a gyűjtéssel, hogy az rendben, ennyi idő alatt ez a sok év annyi könyv összegyűlt, hogy milyen jó dolog, de nem-e azért hogy végre egyszer leülhessen és olvasgathasson. hogy rossz belegondolni is, egy életen át, örökké csak a gyűjtéssel. aztán eszembe jutott éjszaka, mi van ha szegény a létrán tegnap is értem keresgél,

és én ilyen gonosz hozzá. reggel mondtam is, miután a keze után kaptam, amit nem szoktam, hogy nyitom is szemem, és amikor ő ki ágyból, ahogy fordul, megsimogatom a kezét, és mondom, hogy én éppen úgy szeretem, ahogy van. gyűjtés szenvedéllyel, mindennel. éjszaka titokban közelebb is bújtam, néha, ha éppen fordult, de aztán mindjárt vissza is, mert ugye aludni csak az én párnámon, vagy párna nélkül fejjel, de vissza, ott a helyemen. mégiscsak egymagamban. aztán ez sem így van egészen, azaz,

az egymagam az rendben, de mikor maci elmegy, újabban, szoktam reggel srégen, át, keresztben az ágyon jó mélyen elaludni, maci párnáján. altató párna. fedeztem fel. de ez is csak később. napló időben.

jaj és igen, hogy én bezzeg úgy du 3 órakor kezdek csak dolgozni... pedig ez igazán nem igaz, én már igenis korán reggeltől dolgozom. nembeszélve éjszaka is irogatok, ha éppen akkor jön valami, azazhogy én igenis a nap 24 órájában ébren, dolgozva. hogy ő itt sincs, honnan miért, amikor néha mint egy kisgyerek beszámolok neki, őszintén, aztán visszaél. pedig csak egyszer volt, hogy sokat néztem a honlapokat, és később kezdtem el a könyvemen dolgozni, vagy amikor postára kell, vásárolni, számlák, bank, ilyesmi. igenis sosem fecsérlem a napot, manó, te is láthatod, sokszor nem is eszem, annyit dolgozom. jó van hogy kifáradok, olyan is van.

sokszor valóban úgy hiszem, magam vagyok a hibás, hogy vele rossz, ha mackóval rossz dolog történik, mint ahogy most is. de azért ő sok dolgot nem ért. nem is igazán hisz a jelekben, ha néha boldogan vagy inkább mostanában csak félénken ecsetelem, azaz elmondok ezt-azt jelekből. nem igazán hisz. esetleg elgondolkodik, úgy hogy ne látsszon rajta. (arcából). mondtam is az éjszaka, olyan titokzatos vagy, mackó, és olyan keveset beszélünk. itt azokra az elszórt jelekre gondoltam, amit itt-ott elhagy nekem, hogy lehet mégis, csak véletlen? hogy valóban ezeket is csupán én hiszem. de ha megkérdeszem, sem mond semmit. azt hiszem. hogy nem tudok meg sohasem

szóval hogy ugye az van, nekem is kicsikét igazam, meg neki is kicsikét. egyikünknek sem teljesen

még ez is estéből.

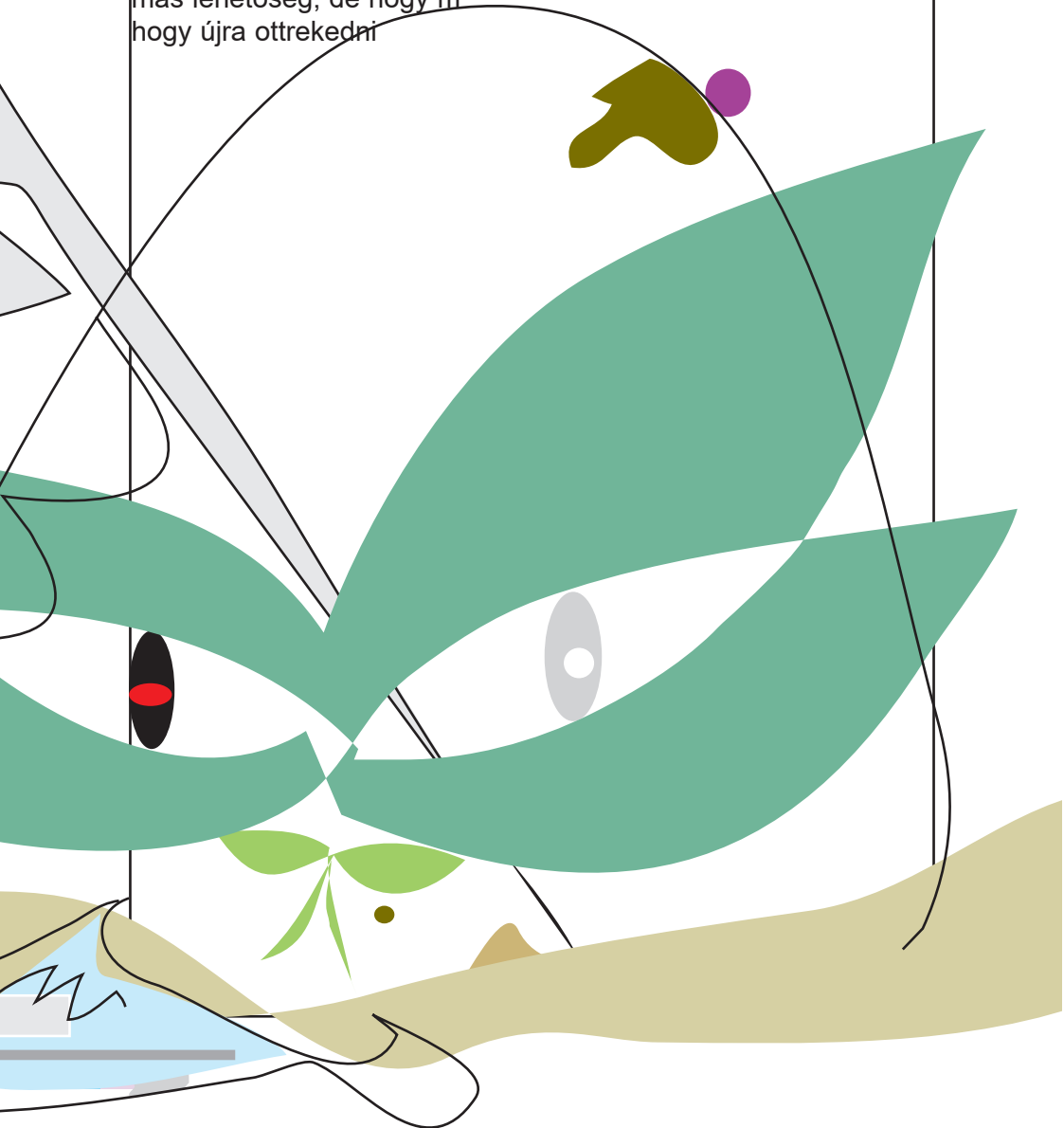
megint nem volt súlya a testemnek. megyek az utcán, hazefelé
már, onnan, és ahogy múltkor, megint nincs súlya a testemnek.

(színes, csengő-bongó vagy csupán halk csörrenés)

ma azért szépen süt a nap. a fák is ide-oda egyformán össze-
vissza hajolnak. érintkeznek testükkel a levelek. össze-
összebújnak. sűrűlődnak. fények, alatta árnyékok.
a levelek szeretkezni bizonyosan
nem tudnak.
testvérek.

azt el is felejtettem mondani, hogy megint volt álmom, itt volt újra és én benne, azok a nagy hatalmas termek, barnák, sötétek, és én valahogy mindig elvesztem bennük. pontosabban hogy már semmire nem emlékszem. csak hogy megint akartam valahová jutni, és újra csak bolyongtam, mintha kiúttalan. a bolyongás, az akarni akarás, szándék. nem mintha lett volna más lehetőség, de hogy m
hogy újra ottrekedni

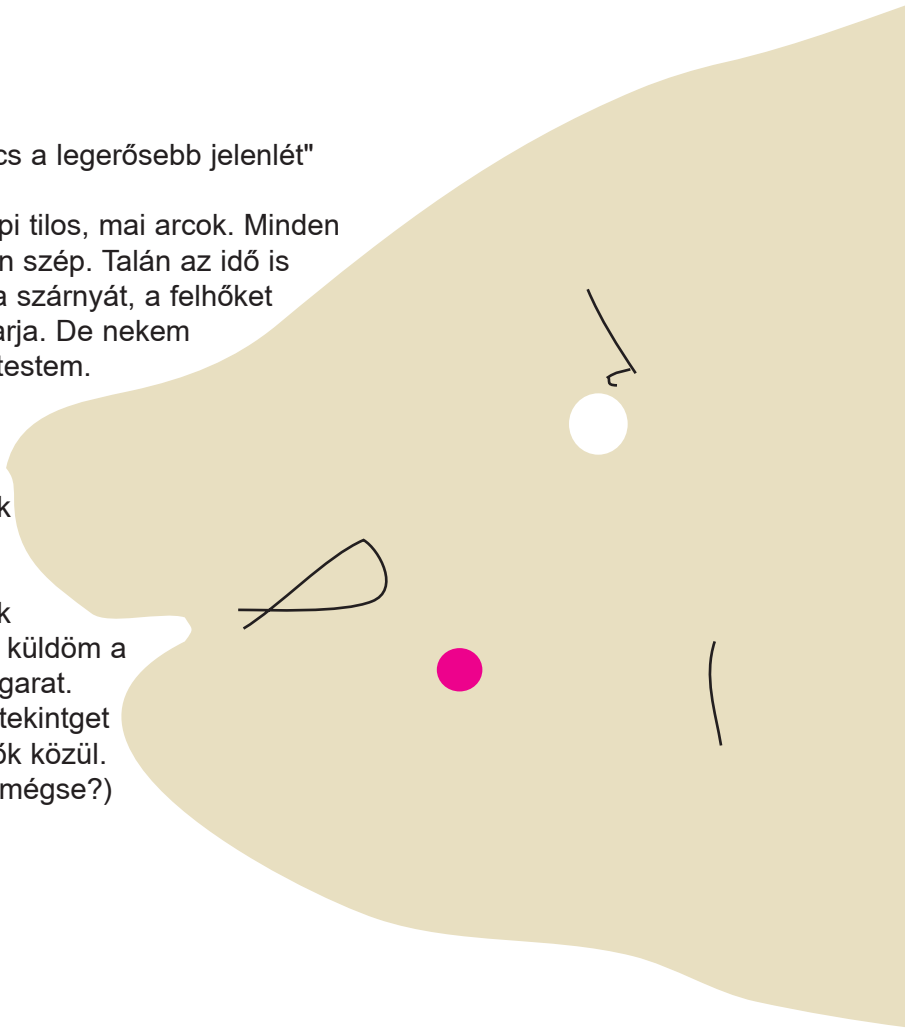

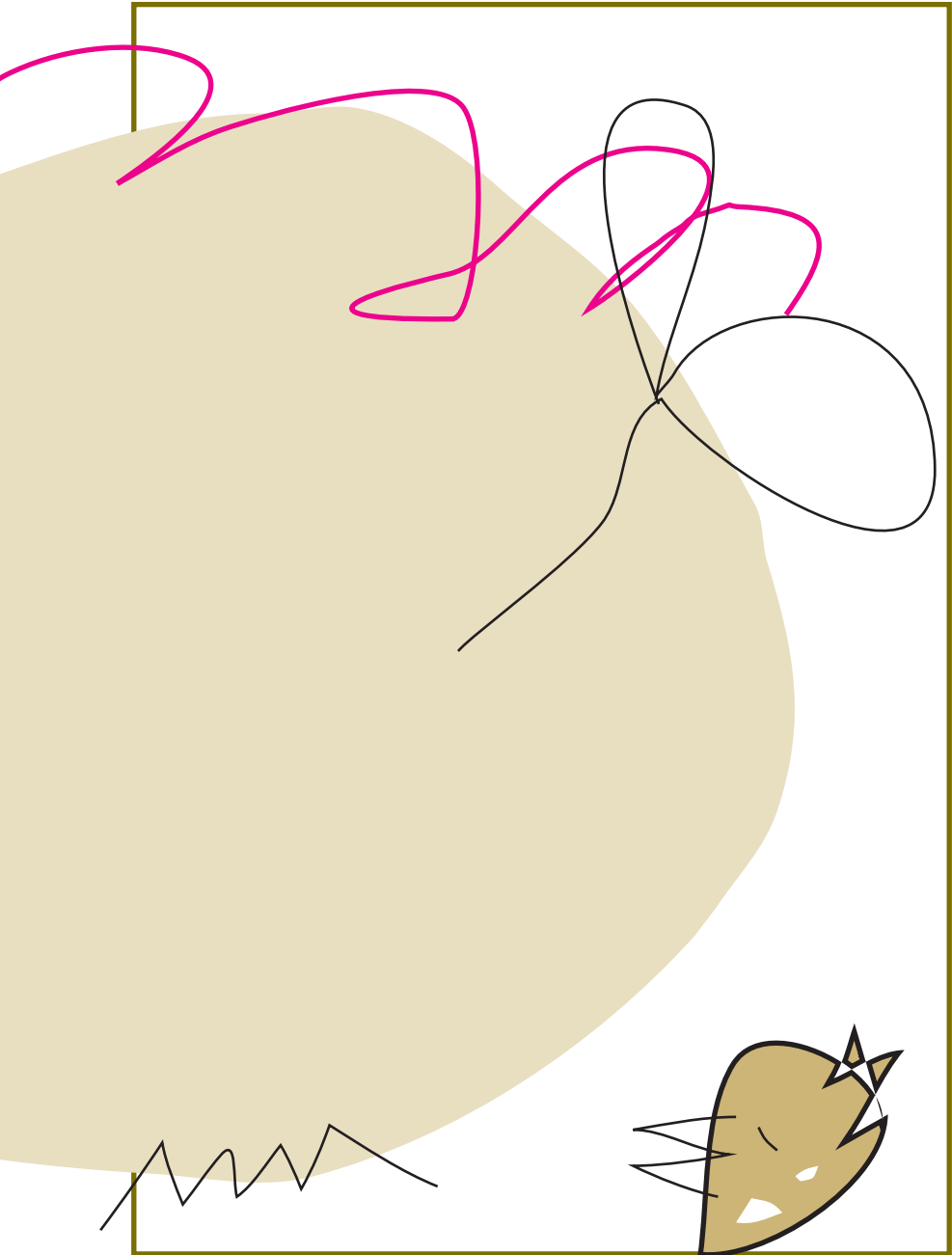
"a nincs a legerősebb jelenlét"

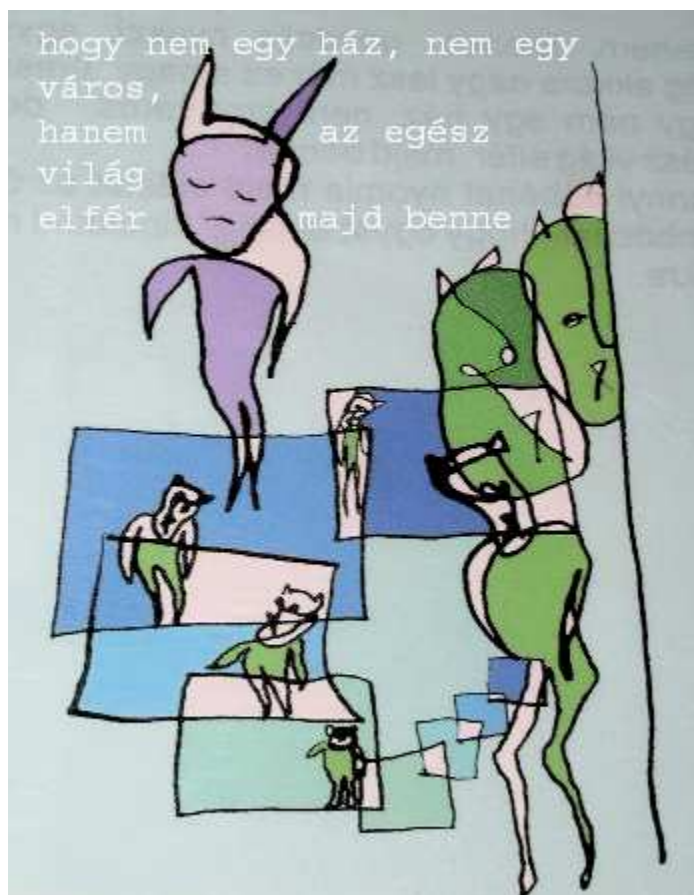
Tegnap tilos, mai arcok. Minden nagyon szép. Talán az idő is kinyitja szárnyát, a felhőket betakarja. De nekem nincs testem.

Csak innen tudok veletek lenni.

Nem vagyok halott, küldöm a napsugarat. Már kitekintget a felhők közül. (vagy mégse?)

következne, amit tegnap egészen átléptem.

most
valami
olyan

azaz hogy amikor nem volt súlya testemnek. hogy az valami más, mint ami volt lesz
amikor az út hosszúsága maga a végtelen. amikor a léptek már nem sietnek, mert felettük állnak az időnek. ki-kikacsintgattam vissza-visszanéztem. nyújtogattam a karomat, valóban nem érzem-e. jobban megnéztem a padot a rajta álmodó emberrel, hátha felismerem
amikor átléptem, onnantól ez a súlytalanság.

mintha ismétlődne
nem emlékszem meddig tart, de az a terület ?felület

kivételesen ideírom a napot, ami ma van. 2010 május 7

és akkor vissza, a másfél évbe, kicsit nedves még, olyan régen.

szép volt a mandulaszemű lány. miután rámnézett, felismertem. akkor értettem meg, bár előttem üres székek, miért is nem ültem le. álltam, aztán néztem hol ezt az arcot, hol amit ő nézett, hol ami őt nézte. különös, eszembe jutott életem legszörnyűbb emléke. amikor az 5 éves iker lánypár... erről sajnos nem beszélhetek. de a megvetés szemében volt. akkor is ártatlan voltam.

ártatlanabb, mint az a két gyermek.

a szemekben lehetett látni, ez a két arc összetartozik. minden ember aki egymáshoz tartozik, meg kellene becsülnie egymást. amikor két szerelmes újra egymásé lesz. néztem, és mosolyogtam. v jutott eszembe. milyen rég is nem írtunk, nem írtam. szükségesekek a hallgatások, távozások, távolságok, hogy az emberek egymásra találjanak. hogy két ember újra egymás felé lépjen.

ugrani, egyenesen szaltót vetni időnek.
és mégis

(boldog indulások is alázatból. nem, nem, itt valami más szó. a boldog indulás, amikor nincsenek érkezések, indulások. amikor nincs test, csak a fény)

melyik tükörben nézek.

utcai, monitoré vagy a fürdőszobáé. nem mindegy. és akkor még nem is emlékeztem az előszobára, konyha, vagy amiben csak a lábaim.

különös, még sohasem volt szükség ugrani az időben. azaz hogy eddig elég volt csupán játékból. nem, nem, már megint tévedek. eddig minden szövegrész mint a két tenyér, összeillett. akartam vagy nem, a pontok, vonalak, felületek összeértek. és most egy szövegen belül többször is megköveteli a rész magának. a széthúzást. ahol a felületek taszítják egymást.

bárhová megyek, tulajdonképpen idegennek érzem magam. jó, mindig hazatérni.

különös. már megint egy ütköztetett felület.
mint ez is (szükségtelen a zárójel)

mindig rájövök, hogy szeretek hazajönni. hogy szeretem a testet
ami mellettem.

mert igaz is, de mindjárt kívánczogna a túloldalon is a felület. mint
amikor a két tenyér összér.

amikor a dolgok egyszerre vonzzák is, taszítják is egymást.

már megint a tévedés. hiszen a két tenyér is a testből.
a tenyerek pedig összérnek. valahol becsúszott egy hiba.
megint a 7. nap

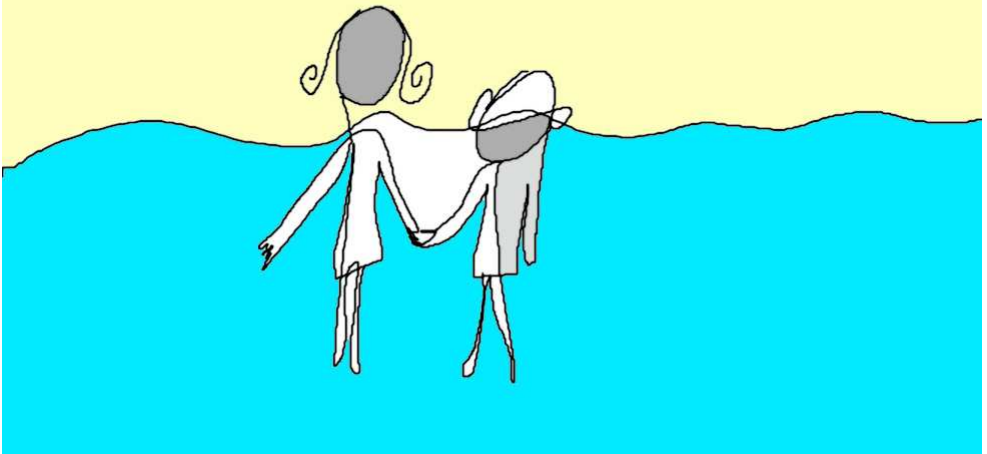

hiszen a túlfelület tiltott zóna, azaz legalábbis imaginárius felület.
ahol a tenyeret nem szükség keresni. ebben a zónában nincse-
nek tenyerek.

a felelet megold akaratlan egy másik, jóval régebbi kérdést,
amire sok más, felelet.

és akkor innen vissza, súlytalanság. amikor kilépünk időből.
körből? körben
és mégis. könnyű beszélni, amikor megszüntetjük a felületeket.

hiszen a két idő (egyik az időtlenség) nem egymással mérhető

nincs összehasonlítás ebben a külön időben.

és akkor itt akaratlan ha matematika, legalábbis számolva, bejön mindjárt egy harmadik idő.

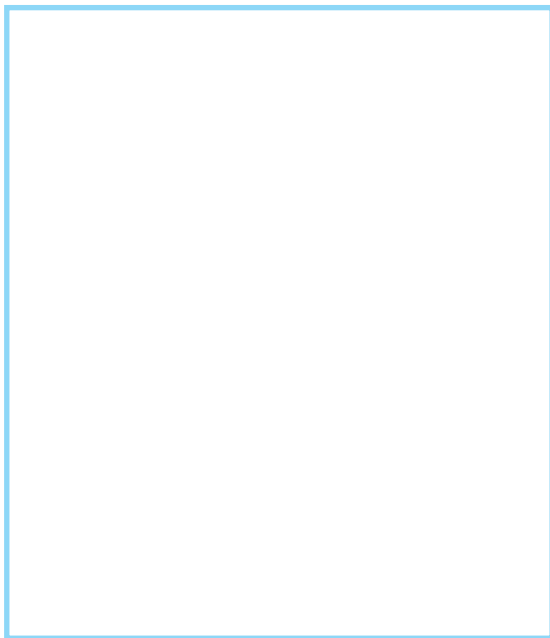
maga az írás idő, pontosabban az a végtermék, anyag, ami a felületből (a tapintható), az imaginárius és ami a kettő közötti tér. a sem nem egészen felület, sem nem egészen nem létező tér

most itt kilépek

visszaolvasva majd lehetséges, értéktelen, azaz, értékelhetetlen

mint olyan, írás felől, a felület, az új idő

Tengeren, a hatalmas plázsán,
a parton veszünk el, én és
a kistestvérem. Én
három, ő másfél. Anyám napo-
zott, apám is csevegett más-

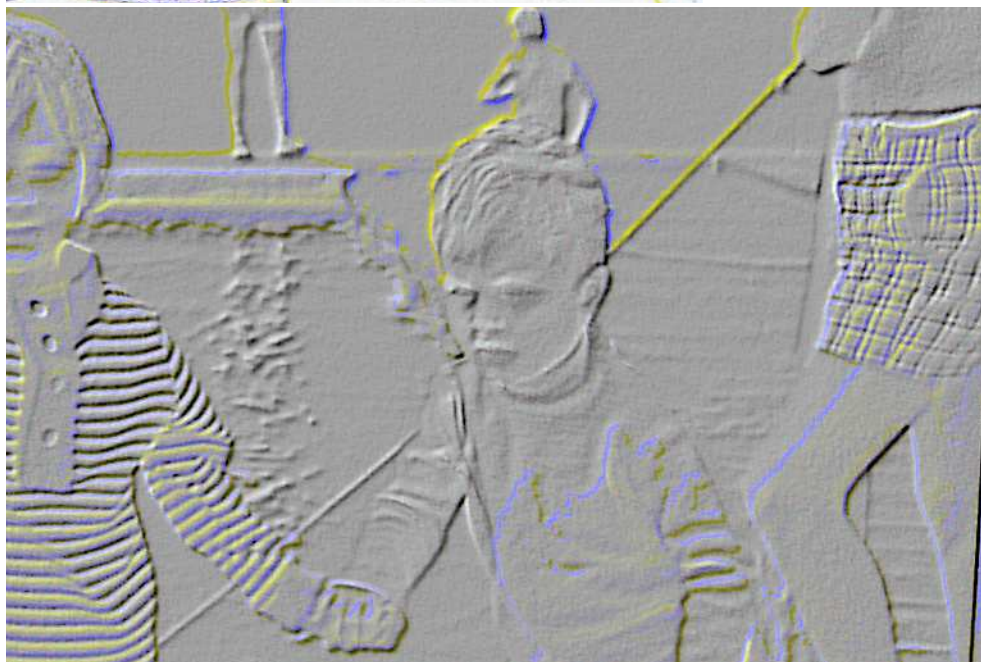
felé, újságot olvasott. Közben
szépen lassan egyre távolodtunk a tenger és az emberhering
tömeg között, homokvárakat egymás után építgetve, vonalban,

melyeket aztán a hullámok elmostak. Ebből a pontból nézve
tűnedeztünk, akár a homokvárak.

úszik galamb
partot ér, párja keresi, nem találja.

(már megint egy régi időben)

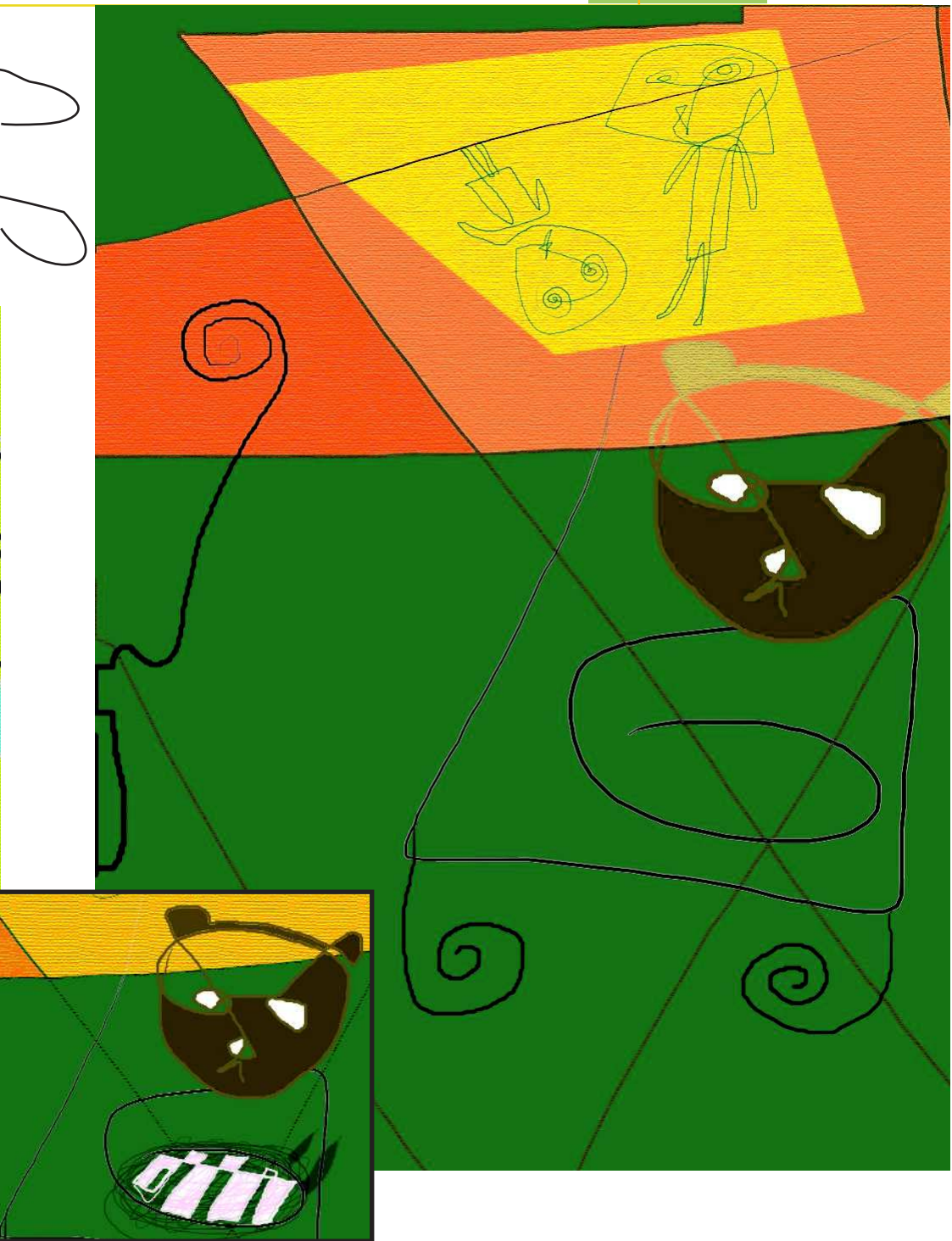

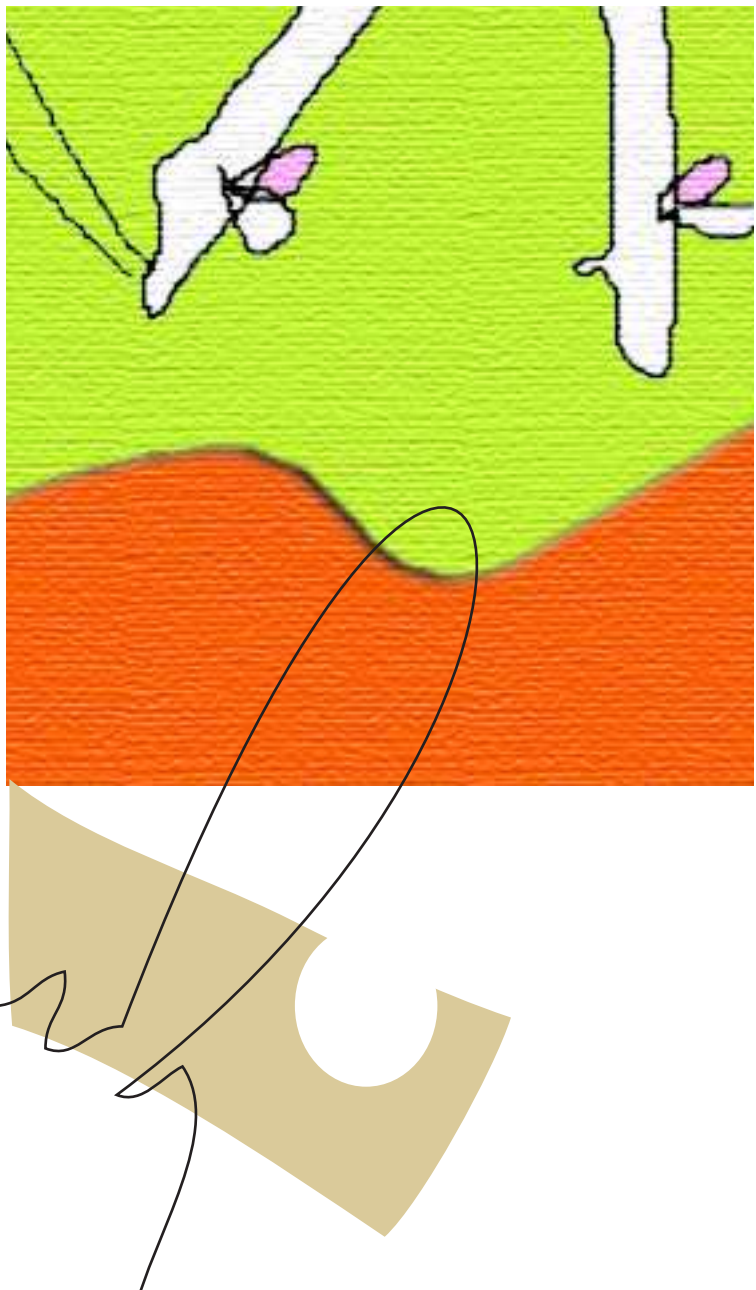
Hiába, ma
már semmi

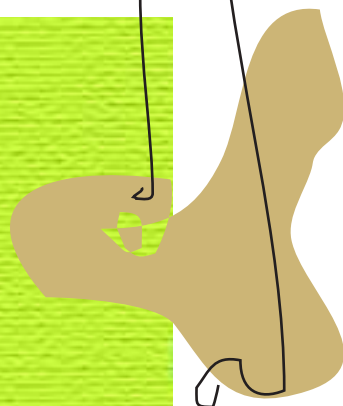

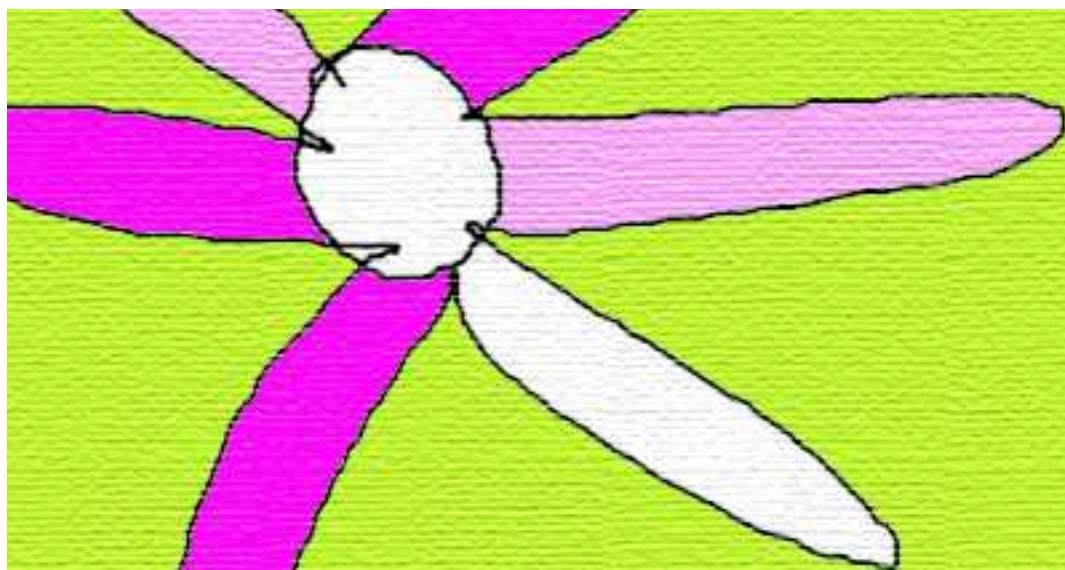
nem olyan szép mint
rég. Úgy tűnt mintha én
hibáznék, tévedéseim meg voltak írva, előre ki voltak számítva,
tervezve. Csak eszköz vagyok, voltam, valaki másért, másokért,
nem rendelkezhettem felette. Ma már nem vagyok boldogtalan.
Ha megaláznak, darabig még fáj, van hogy egész testem, egyre
ismeretlenebb fájdalom. Hozzá lehet szokni. Aztán már tovább
minden egyforma. Eltűnnek különbségek.

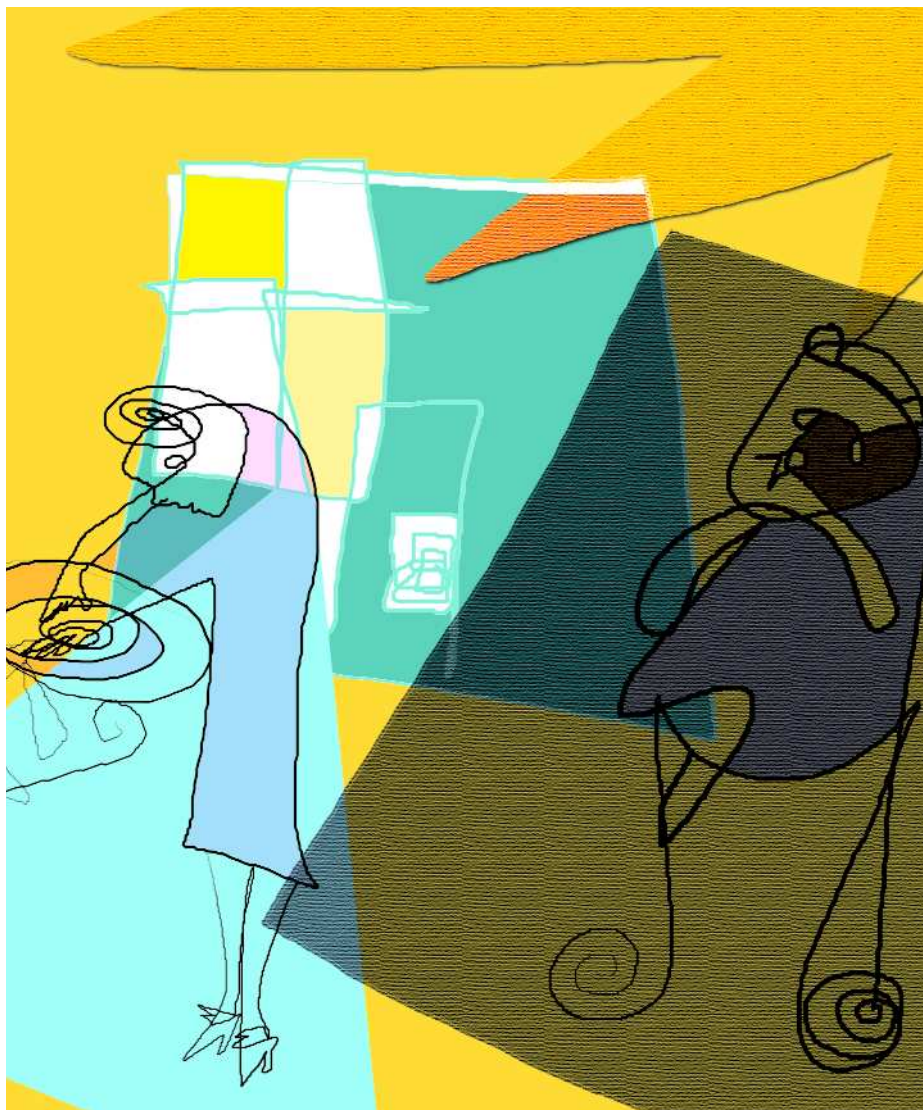

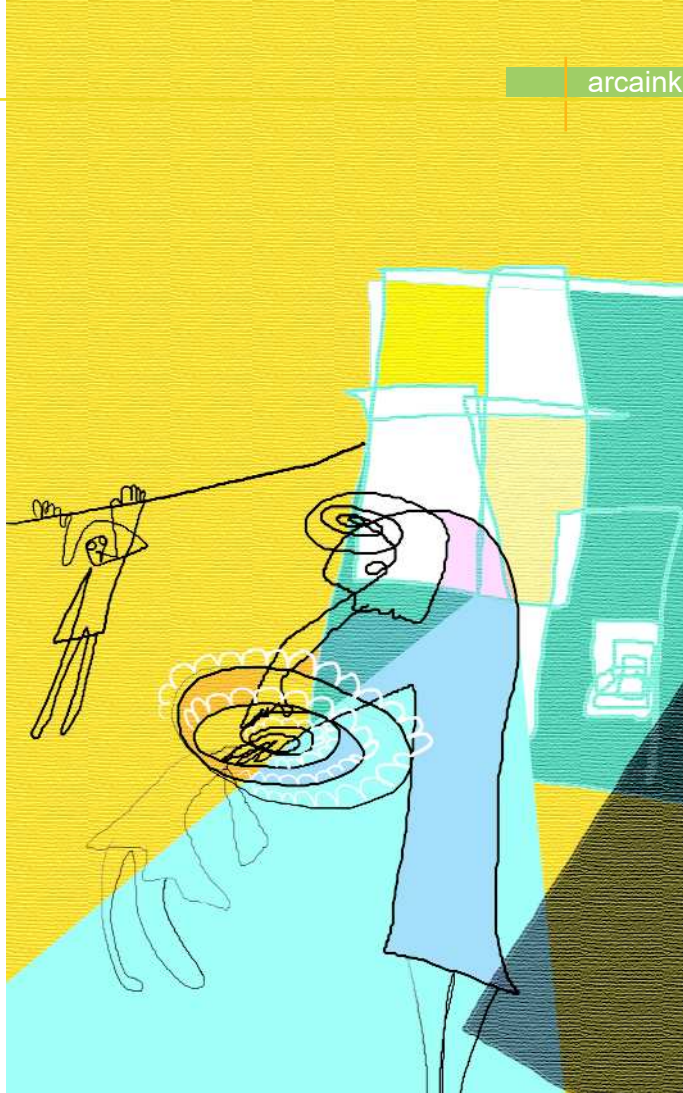

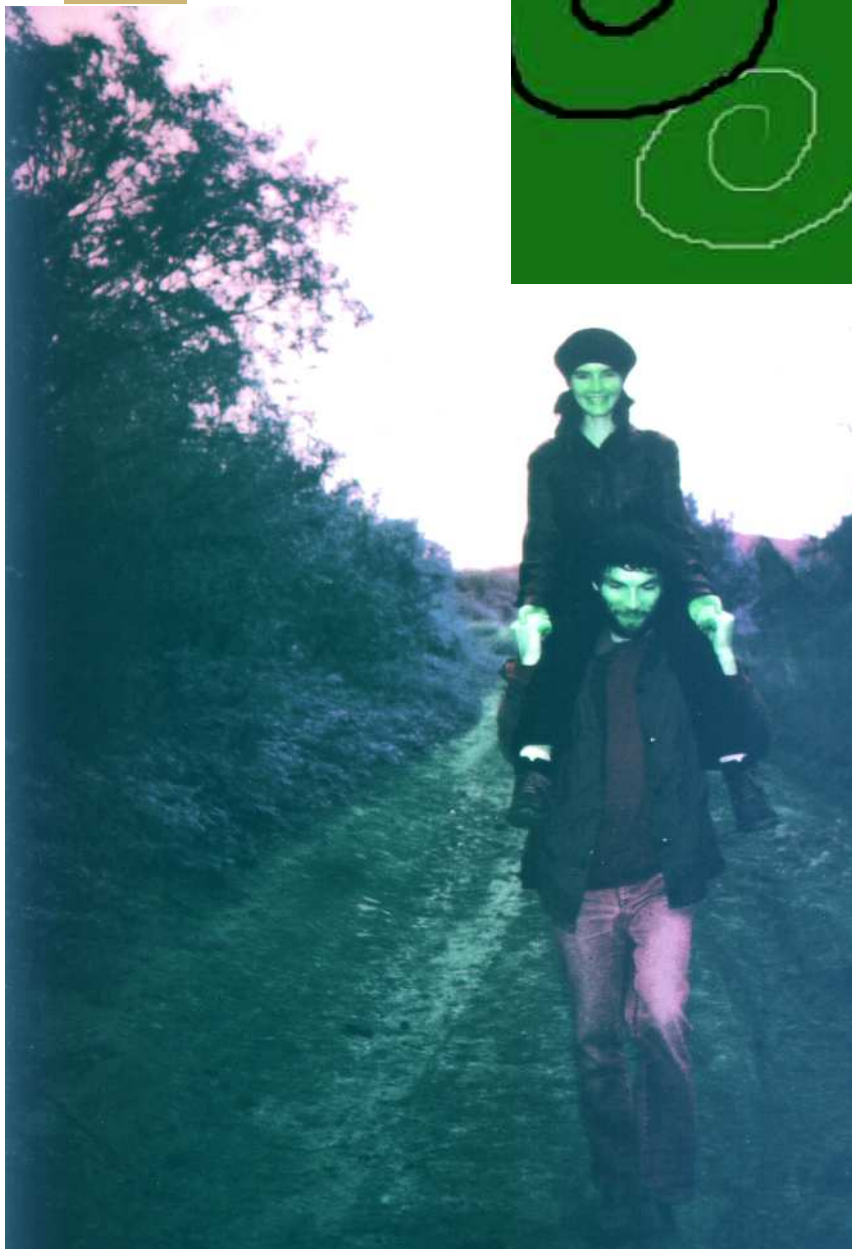

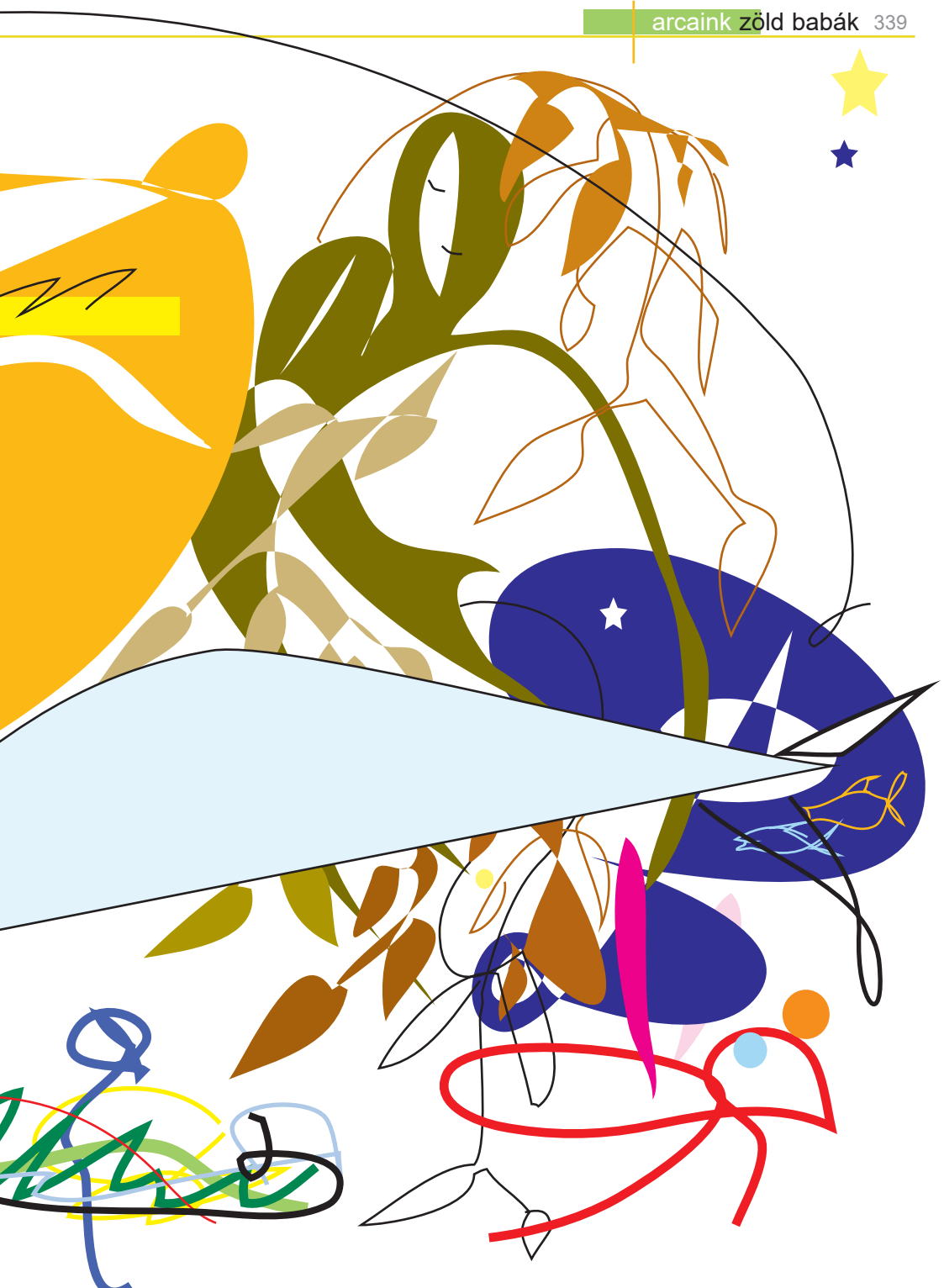

boldogan menni, és szomorkásan jönni

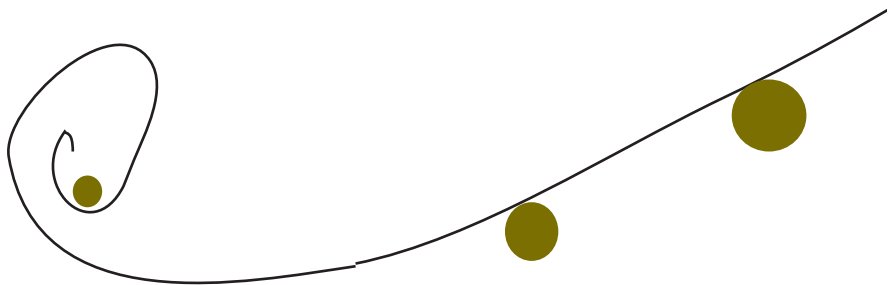
valahogy ez még kimaradt
2010 május 8

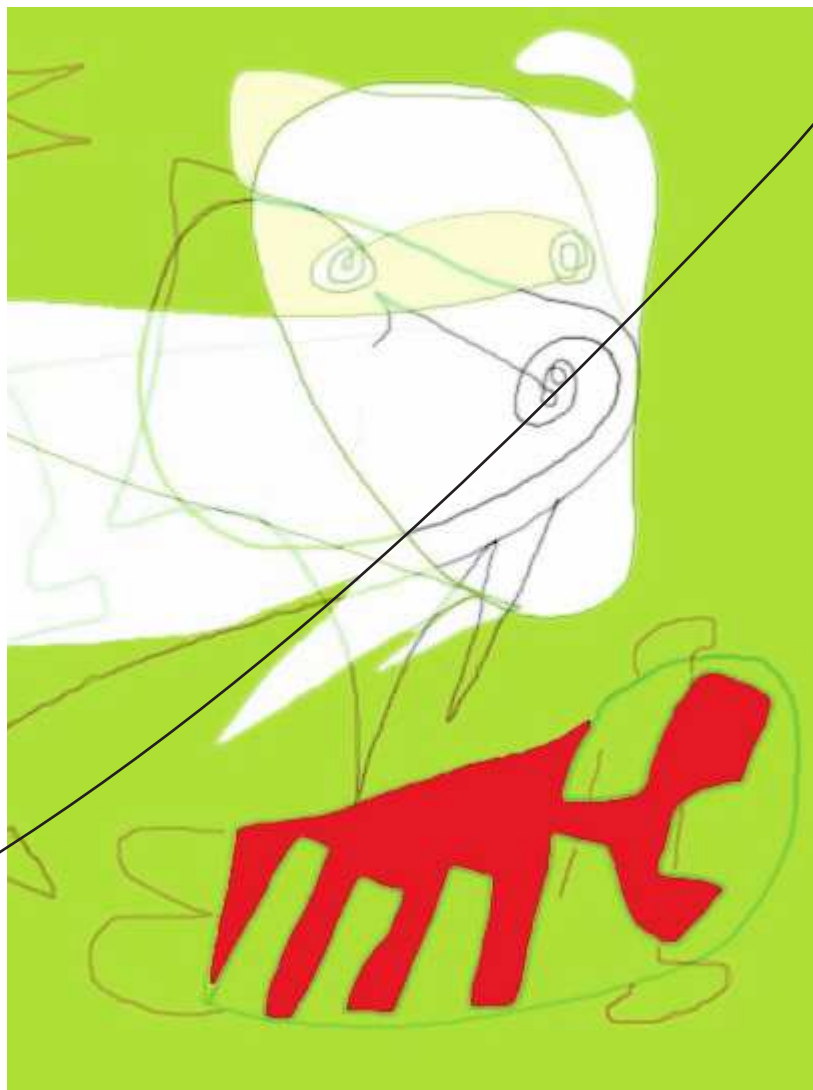

lángfehér pötty olyan rég nem írtam szerelmes verset. kicsi lovacska forgatva fejét ellök, hova-hova majálisra ilyen hideg éjszaka, mondom: különös éjszaka egyszer írni kellene szerelmes verset sárga kék fehér csillagok szállva levégő

amikor nincsenek csodák

...de emberek, vannak.

ma megint rá kellett jönnöm, hogy minden kérdés, értelmes. és én még arról akartam írni, a kérdés akkor jó, hogy minden kérdés akkor jó, mikor nincsenek válaszok.

Most megint visszamegyek kicsit egy arcra. Tegnap? Holnapból?? Ma érkezett ez is. a válasz. Egy tegnapi? Arcból. Hogy milyen egyszerű volt, hogy a szimpatikusságban van valami korrektség. a kisszerűségben. Hogy nem mindig a nagydolgok rejtik a kincseket. Hogy még ez is, átfordul.

Tulajdonképpen sohasem tudtam gyerekeknek írni. Születésbeli rendellenesség. Vagy mégis?

video

Süt a nap. A levegőben csupa fény. Kékben, fehérben ...a sárga... meg kell még találni a sárgát is. Beleült a nyúl árnyékába. Beleült a nyúl saját sorsába. Mosolyog. Árnyék tetején is mosolyog. Lehetséges, egyszer ez a sors is jóra fordul? Különben miért mosolyogna. És miért akart volna beleülni árnyékába. De nyuszinak sikerül. Sikerül beleülni a zöld babakocsiba.

X. terv. A fekete bácsi felrepül, az anyuka kisfiúval és kislánnyal pedig beleülnek a babakocsiba, és felszállnak. A kocsiból lesz zöld repülő babakocsi, a szürkéből és fejből kutyus, kerekai pedig, melyek szemek, világítanak. Minden boldog lesz. A végén még a fekete bácsi is hozzájuk szegődik, és így most már öten, igazán nagyon boldogok.

Még jó, hogy nem kellett a mesét megírni. Mert ugye a dolgok mindig változnak. Egy nap sem ugyanolyan mint az előző. És jó, hogy szöveg sem kell.

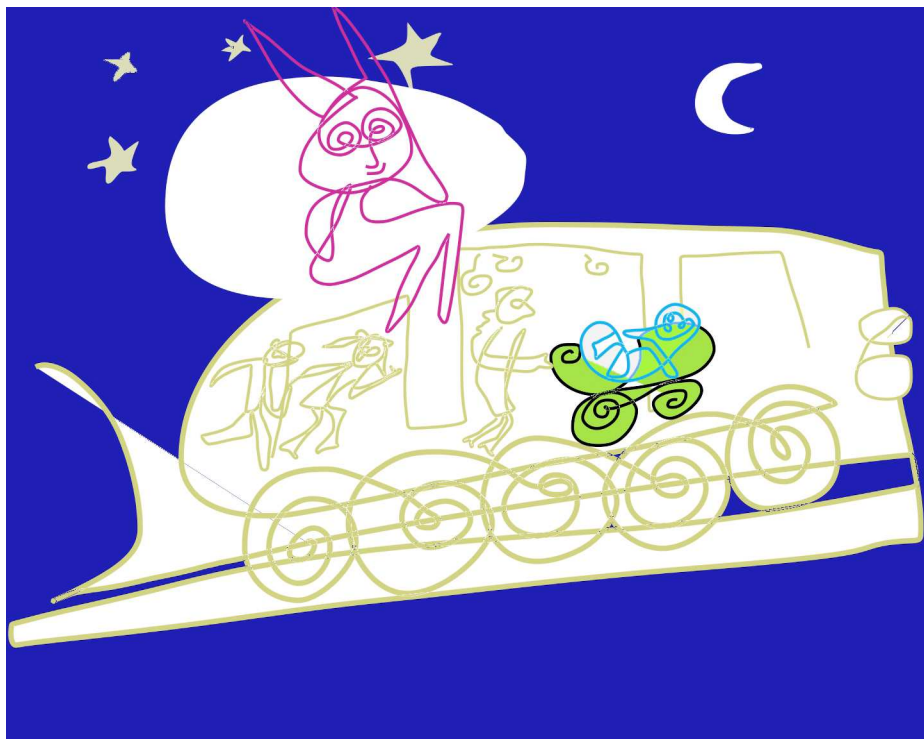
De ki kell még próbálni az előző tervet.

Legyen benne a fehér csipke bugyis kislányképem anyámmal. Ennek valahogyan benne kell lenni. Mint egy villanás. A fényképezés, a pillanat kiragadásában. Hogy minden már régen, előre meg volt írva, amikor az időt még nem számították, csak voltunk, mert lenni jó.

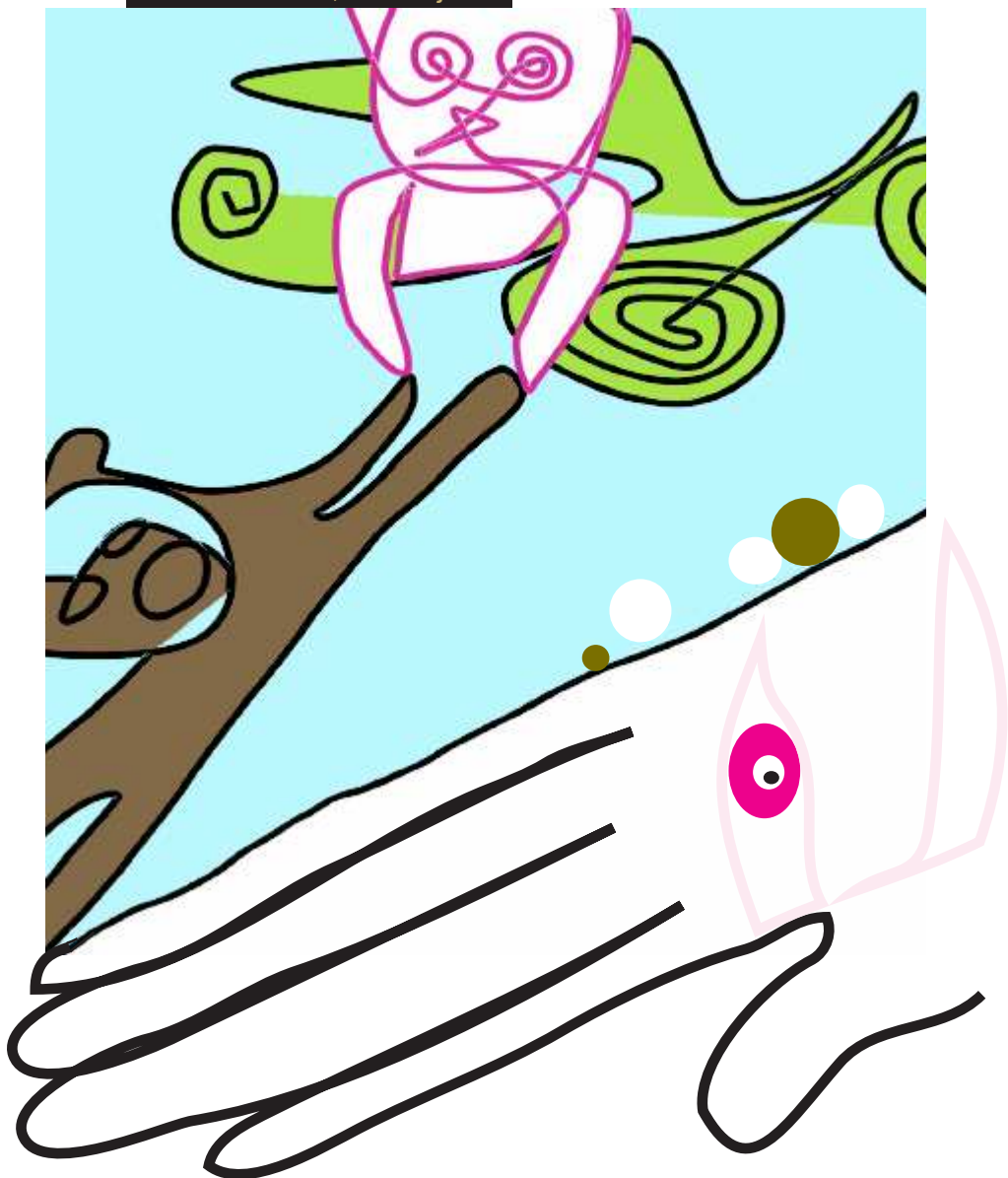
Talán mellém állnak a csillagok. Az, amit a fekete ember abból a másik meséből végül nem evett meg. Igen, azt a csillagot kellene megszereznem, hogy minden megszülethessen ebből a maroknyi kicsi időből.

Aztán hogy elengedhessem. Mert a csodákat is mind el kell engedni. Végül kinyitni a tenyereket... megadni magunk, arc nélkül. De az is lehet, minderre nincs szükség. A dolgok maguktól megoldódnak. Hogy semmit nem kell tenni, csodának sem lenni.

...és akkor fentről leereszkedik a babakocsi.

El akartam mesélni egy történetet, de most mégsem mesélem el, viszont előttem van egy kép, ami mostanában sokszor előtűnik. Mackó a troliajtóban áll, egyik lábára csukva ajtó, másik lába lenn földön, bent fáj-

dalommal, kint várakozással, csakazért se. Sofőr meg csakazért is. Így telik el 7 perc. Közben előveszi könyvét, majd fejében testében visszatartott fájdalommal olvasni kezd. Ajtó nem nyílik. Az emberek nézik. Nem csinál senki semmit. Később kényszeríti leszállni. Mackó sokáig hallgat. Nem mozdul, nem beszél. További 7 perc. 10. reggel 7 óra, 30. mindenki sietne dolgozni.

Tegnap nem nézett ránk. Szomorú voltam, kifordult, elfordította fejét. Pedig mackó még integetett is. Azért, csak kicsit voltam szomorú. Mert igazából mindig csak kicsit vagyok szomorú. Mackó azt mondja, butaság. Csak éppen akkor nem figyelt. De rólam nem múlik egészen sötétség.

...

Arról nem is beszélve, tegnap este, éppen amikor a metróhoz értünk, két fickó kezdett iszonyatos dühvel egymásnak esni. Hatalmas ütések, egyik ember véznább, másik erősebb. Pár méterre a biztonságiak nézték. Amikor odaértünk, szóltunk, hogy mégis tenni kellene valamit. Elindultak. Talán megállították a verekedést.

Én mackót féltettem. Hogy csak jöjjön. Kértem, húztam magammal. Le a lépcsőn. Csak nehogy ebből is baj legyen. Mert ő mindig hős akar lenni. Ő mindig mindenkit meg akar védeni. A kicsi embert. Hogy aztán folyton baja essen.

csend lett. minden magába oldódott.

jut eszembe, úgy el voltam foglalva külvilággal környezettel, emlékeimmel, hogy csak most bizonyosodom meg, mi addig csak bevillant, egyszer-kétszer, hogy hiszen a sava bors. a baleset. hogy nem is baleset volt. a nagy csend mögött, ürességben tulajdonképpen mi is zajlott. pontosan megrendezett volt minden előre. ahogy működött a háttérből. a csend, hogy milyen csendben volt. míg a kisember magával elfoglalva, megfelel-e nagyembernek, már addigra a dolog lezajlott. egy kicsi dolog.

mennyi nagy mögött.

..... kicsit ide még beírok.

különös. jobban tudom mi történik mackóval, mint ő maga. pedig ott se vagyok mindig. tény, hogy nem pontos. kever dolgokat. például helyszíneket. a hallgatást a hangokkal.

a történetnek pontosnak kell lenni. csak ami azon túl, felette, lehet kitöltve. onnantól szállni. egészen magasan.

már mással is előfordult, hogy igazolódott. ha nem név, cím...

ilyesmi, és valami elindul, mert az fontos, hogy lendületet kapjon, részletekre pontosan emlékszem. visszamenőleg. életből. mindig csak, ami életből. a kicsike részek. a többi szál, kuszálódik. nem mindig azonnal van előttem.

ami történés, legyen pontos.

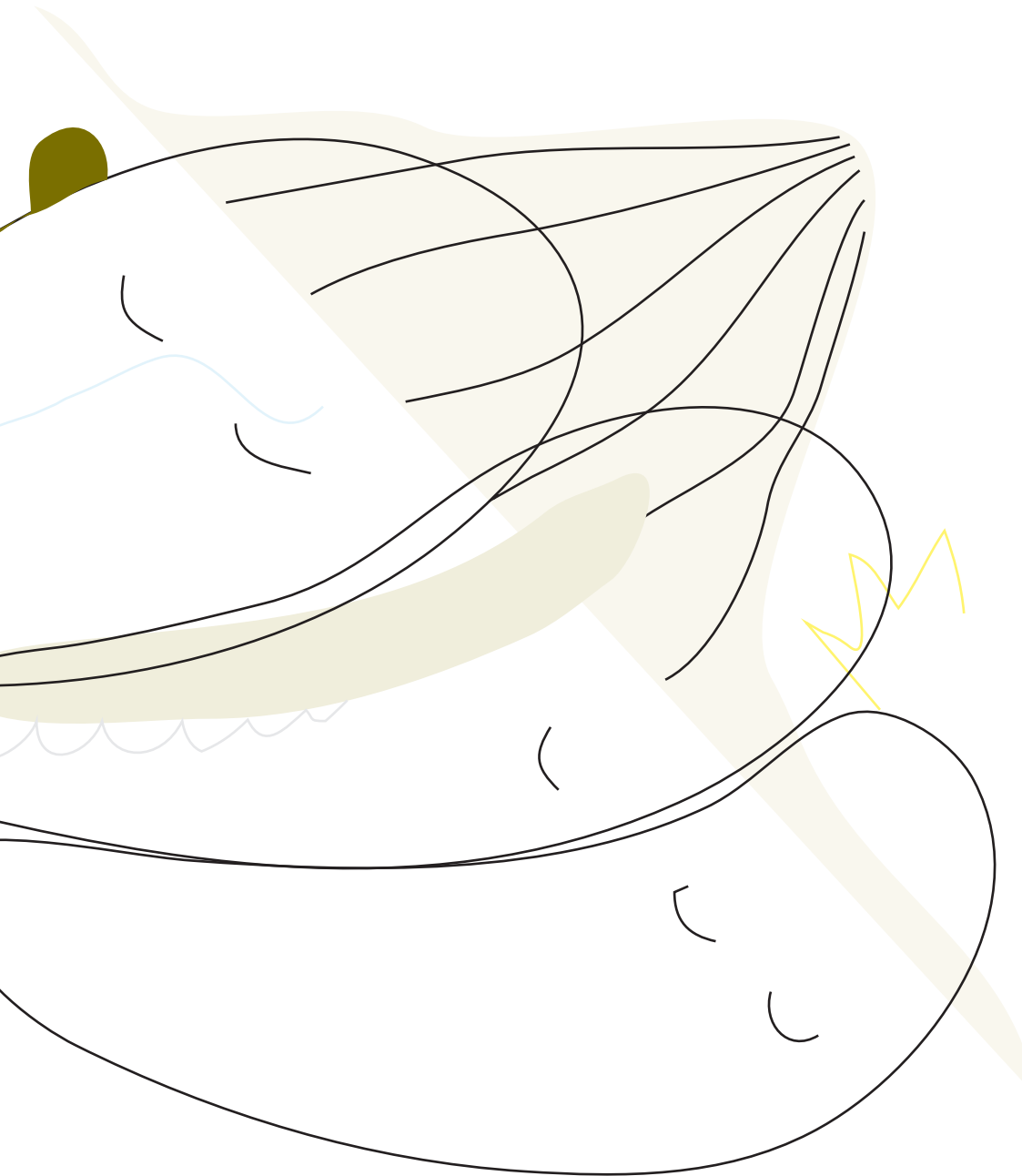
jó ég. egyszer profi emberekkel dolgozni. tökéletes művet produkálni. kezek. sok kéz.

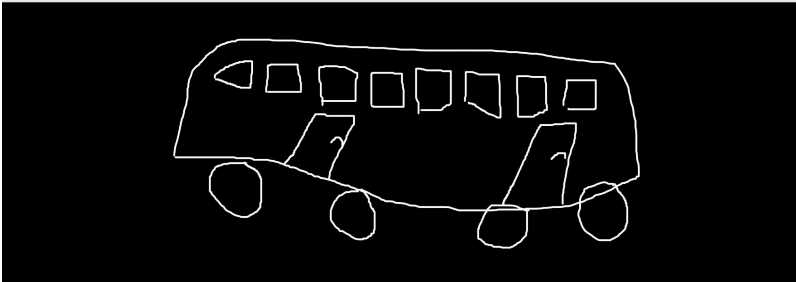
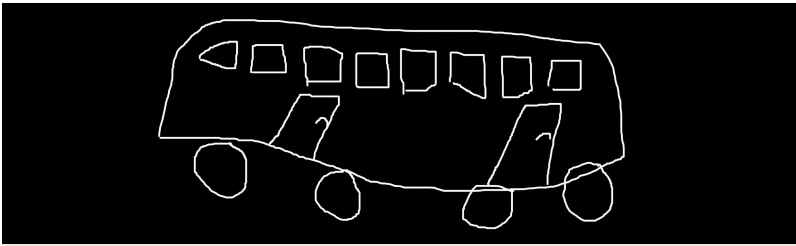
mackó ma különleges koreai levest hozott (tegnapból). ezzel fogadott. féltem előre, megint mi, de ezúttal finom volt. különlegesen finom. tofuval, hagyományos koreai szója ízesítéssel, kínai kel... ilyesmi. a tofu volt a legfinomabb benne, én nem tudtam hogy az, mackó mondta, mert őt kiművelik munkatársai koreaiból, így főve kicsit olyan volt mint az agy, nálunk szintén levesben, amit imádok enni, de ez más. tofu, így mondta. igaz, alig volt benne, mert az illető ajándékozó gondosan kiválogatta belőle. kérdem, miért, azt mondja, lehet éppen mert ő is azt szerette.

Hogy van valami amiből rád gondolhatok. Tegnapból. Szép emlék. mert van a szív, és van a valami más. itt most szív. Emlékből. Emlékeink érintik egymást. Emlékezetben. Jelenben. Jövő fényből, árnyék. valami más. mással. Összekapcsolódik minden valaki másban. De lesz-e más. valaki másból.

2010 május 8

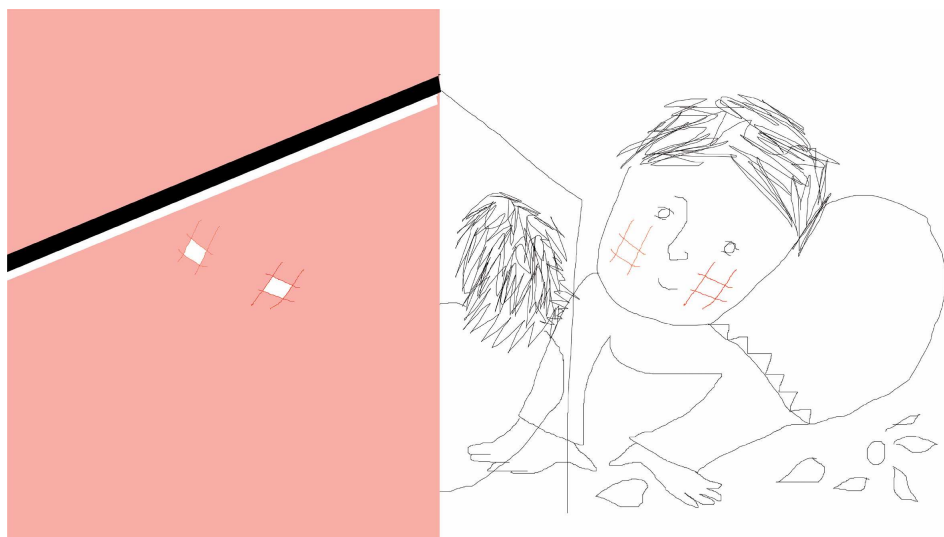

nagyapám ebből a székbe mesélt, egy sötét, kicsi, szinte mindig fekete szobából. akkor bordó, olyan egészen sötét, meleg bordó színe volt. nyomott, súlyos volt mindig a szoba nagyapámtól. és amikor mesélt, az nagyon ritkán volt. egyetlen hosszú mesére emlékszem, olyan igazán hosszúra, akkor már azt hiszem, felnőttem.

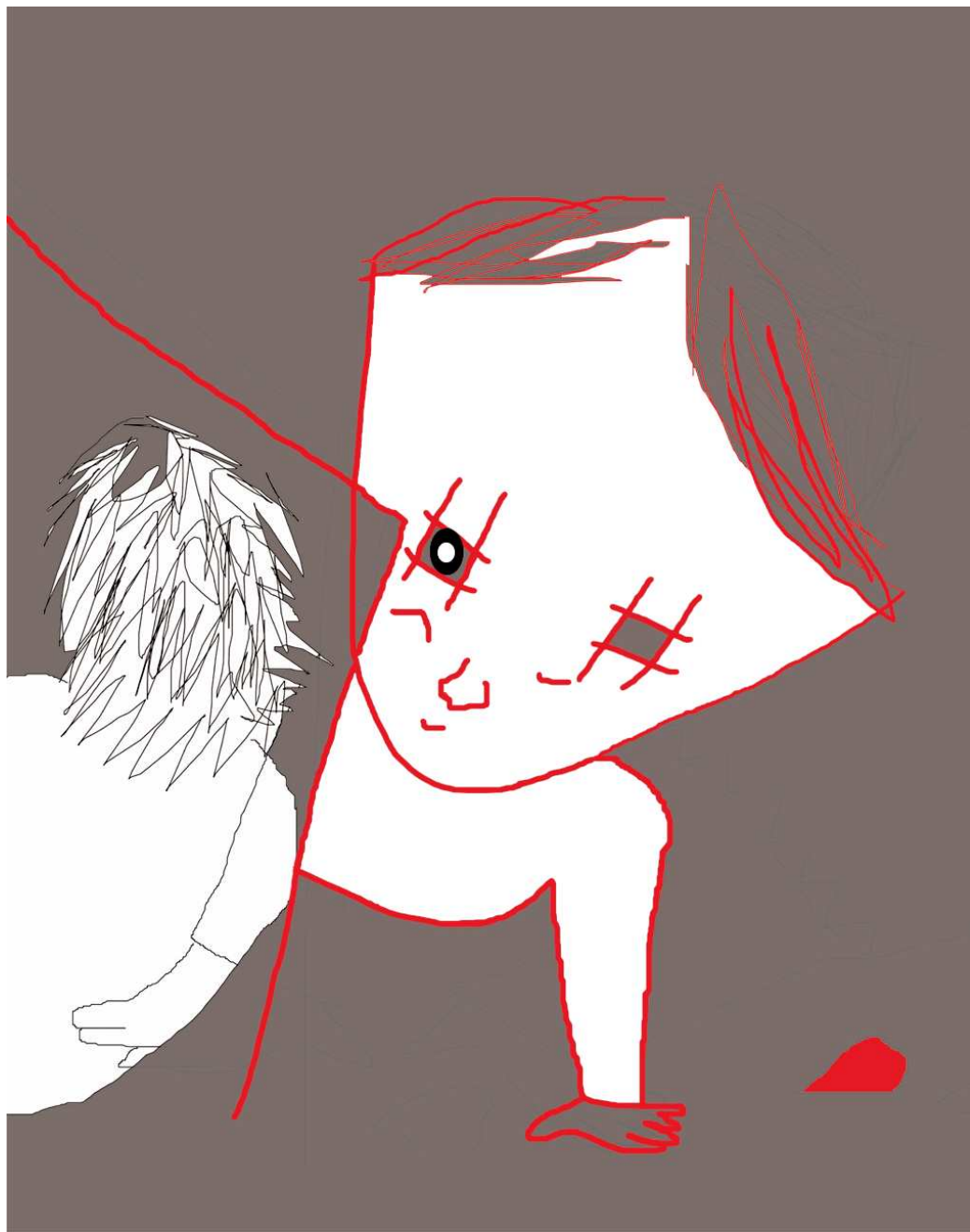
viszont szerette süttetni magát a napon, ilyenkor például újságot olvasott.

bevallom, mindig kicsit szégyelltem, hogy én amikor a napon, sosem tudok olvasni. olyankor csak a nap van, fény. és például ábrándozom. álmodom. vagy egészen elbódulok. csak olyankor tudok olvasni, ha árnyék is van. mackó is tud, mindenki tud olvasni a napon, csak én nem. régebben hasonlítani kívántam az emberekre. talán volt hogy próbáltam is, de erre nem pontosan emlékszem. sehogy nem értettem, miért nem olvashatok én is a napfényben.

ma már nem próbálom. élvezem a sugarakat, mikor ha kint az erdőn, sziklák között, adódik.

(ablakon fény, árnyék)

viszont kicsi gyermekkoromból emlékszem egy nagyon sötét cselédszobára, kvártély, így hívták akkor, de valójában albérlet volt, nagyszüleimnek szükségük volt pénzre, azért adták ki. az annyira sötét volt, még a nagyapáménál is sötétebb, és félttem. amikor titokban testvéremmel kicsit nagyobbak, és senki nem látott, bemerészkedtünk.

Más. Mai álom.

Mackó most is valami jó cselekedet útjára indult. De nem is indult, inkább csak ott volt, sajnos az álból nem emlékszem, hol. Csak azt, hogy hazatért, éppen csak bejött az ajtón.

A teste össze-vissza verve, de az ütések nem látszottak rajta, csak a gyenge test. lehanyatlott belül, közvetlen az ajtóban. Hogy kik tették, sem volt világos, aztán eljön a másik nap.

Itt dolgozgatom a gépnél, vagy más, itthon, és mintha mackó már régen meg kellett volna érkezzen. Egyszer csak valami halovány vékonyka csengő hang, olyan egészen elhaló. Máskor meg sem hallanám, olyan halk itt ez a csengő, de most azonnal megyek, megnyitom az ajtót, nehezen hajlik ki, mert a súly rajta, amit tolnia kell, de mintha már vártam volna, eljön, éppen így ez a második alkalom, mintha igen, megéreztem volna. mackó fekszik kívül, közvetlenül az ajtónál. Már nem volt ereje földről felemelkedni. Teste szinte élettelen, nem emlékszem mit kérdezek, vagy mondok, a szavakra, csak ahogy tartom a fejét, vagy hogy érintem sem emlékszem.

Elszállt, hogy vissza tudom-e hozni a képet. Ahogy lehajolok, mackó arca mint egy krisztusé, mondana válaszolna a kérdésekre, hogy ki tette, mi történt, de inkább nem ezek a szavak, aztán csak tádog egyet, mintha utolsót, álla, ahogy kinyílik a száj, benne a fehér nyál széthúzódik, nyúlik, majd vissza a csukódással, holtápadt, egészen elhalványult arc, mint akiből elszállt a lélek, sehol egy vörös folt, vér, ami sebesülésre mutatna, csak az, mintha ki akarna menni az élet belőle. Mintha el akarná hagyni, az erő benne, ahogy kifogy, de ezek nem időben történnek, ami időben, csak az, hogy mentőt, gyorsan mentőt hívni, látom ahogy szaladok be, de a számok, hogy hol vannak a számok. Hogy csak addig, tartson legalább a lélek, amíg kijönnek. Mert azt mintha éreztem volna, ha kijönnek, akkor már nem hal meg, mintha láttam volna előrevetítve az ágyat amire fektették, már bent valami kórház, hogy ott mintha életre kelt volna a test is, mintha mozdult volna, de ezt sem tudom, megtörtént-e. Aztán mert féltem nem jönnek elég időben, és mert mondani kellett mi történt, kérdeztek, de hogy gyorsan, hogy alig élet a testében, hogy mindjárt meghal ha nem sietnek, hogy megverték, halálra, hogy ne higgyék, akárki részeges, gyorsan mondani milyen, hogy különleges ember, jó ember, nem akármilyen.

lyen ember, értelmiségi, gyógyító, önmegtartóztató, és aki másokon segít, hogy ki tehesse,

de aztán megszakad a kép, elmúlik az álom, felébredek, hogy megmentették-e, jött-e a mentő, de aztán csak az, hogy mackónak nem szabad meghalni, mert akkor inkább én meghalni,

aztán hajnalban vagy már reggel néztem ahogy forgolódott, ébren-e, hogy elmondjam mit álmodtam, alig bírtam visszatartani, az elmondást, nehogy elfelejtsem, vagy hogy neki is valami rossz álom, meg-megrándult valamiye hogy álmodik-e, aztán mégsem tudtam felébreszteni.

aztán reggel mégis,

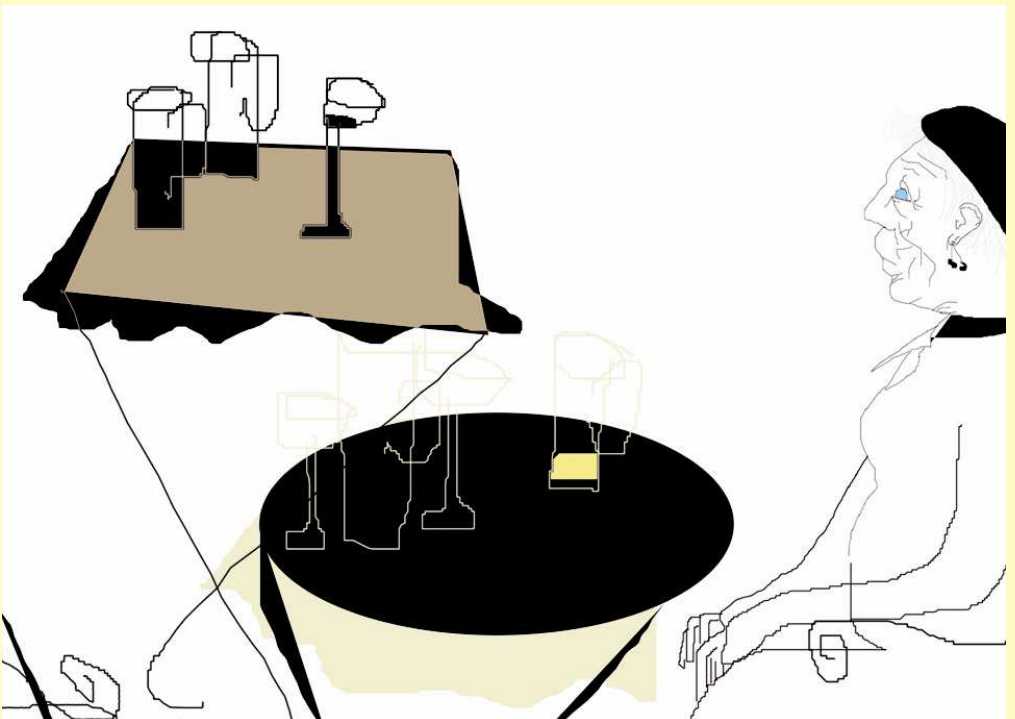
már a konyhában mondtam ha ő meghal, én nem tudok élni,
hogy én sem akarok élni, hogy nekem
ő ad erőt, az összetartozás, hogy mi
összetartozunk, és akkor kacagva
viccelődött, dehogy nem, és mon-
dott mást, hogy nekem miért, már-
mint élni, aztán ettünk tejbegrízt,
nekem ez édes, kicsit húzom is az
orrom, mert amikor olyan lucskos,
kívánom is, eszem is, aztán az utolsó falatok már mintha nem
kellenének, nem esnek jól, mackó ezen is nevet, hogy ugye
csak a szememmel kívánom, és megeszem tőle, előre, mert
hogy akkor neki több jutna. Mert ha nem szeretem, akkor miért
eszem, persze, szeretem, és kívánom, aztán mégis. Kellenek a

savanyúk az édes mellé.

Most valahol szépen napozgat. Mert élni kell, mondja mackó,
azt csak én mondom, hogy mi örökké fogunk élni.

tó közepén állva

kacsint a Nap és
kacsint a fény
iszaphól bajusz
hajon fűszál sár

fekete arc
fehér arc
játékból is
nyár tavasz

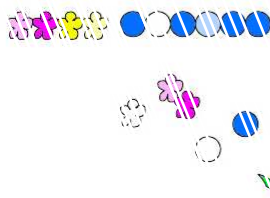
most fogjuk meg egymás kezét

most hunyítuk le szemünket

most az csodáink sorát

korábbi könyvei: Rózaszín Nyúl, 2010
Nyuszi álma, 2010

Becsey Zsuzsa, 1966
képző- és médiaművész
rajzfilmkészítő
író
könyvszerkesztő
tanár

Budapesten
él

született
Háromszéken

A balettmozdulatok. Mindenből kivonódik egy kicsi fény. Hogy mélyebbek legyenek a ráncok. Nagyobbak az árnyékok. Szűkülő körben fehér sávok. Arcok kéken, fényben. A sárgák. Minden kivonódik, amikor összeadódik. Szívdarány ködben. Fekete álmok.

Már semmi nem olyan szép, mint rég. Úgy tűnt, mintha én hibáznék, tévedéseim meg voltak írva, előre ki voltak számítva. Eszköz voltam, valaki másért, másokért, nem rendelkezhettem felette. Ma már nem vagyok boldogtalan. Ha megaláznak, darabig még fáj, van hogy egész testem, egyre ismeretlenebb fájdalom. Hozzá lehet szokni. Aztán már tovább minden egyforma. Eltűnnek különbségek.